

Thúy Thúy Sinh Sinh

Elect: EG Trang Trang

Tình yêu điên cuồng

Tiểu thuyết tình yêu

Đi theo tôi, tôi sẽ giúp bạn

Để với bạn một mặt khác với những người
mình đã gặp trước, em đã thấy được tình yêu.

Tình Yêu Điên Cuồng

Tác giả: Thủy Thủy Sinh Sinh

Dịch giả: Cao Tuấn Việt - Hồng Tú Tú

Nhà xuất bản: Hồng Đức, Hương Giang Books

Phát hành: 15/9/2012

Type: Hoài Thương, Vicky Lương, Ong vàng, Phi Phi Yên Vũ

Chụp pic: Koibito & Đánh Boss

Beta & Ebook: Bq Trang Trang

MỤC LỤC

Giới thiệu tác phẩm

Chương 1: Anh thấu hiểu những gì sâu xa nhất trong tâm hồn em

Chương 2 : Gặp nhau trên con đường tình yêu hẹp

Chương 3: Tình yêu là sự rung động của trái tim hay là sự thù hận của trái tim?!

Chương 4: Trận chiến tranh cướp tình yêu

Chương 5: Tình yêu vỡ vụn

Chương 6: Vòng xoáy tình yêu

Chương 7: Nếu em đã quay đầu lại, anh có quay lại hay không?

Chương 8: Khói kửa nhân gian

Chương 9: Nỗi đau trong quá khứ

Chương 10: Nỗi nhớ dai dẳng

Chương 11: Anh ở nơi nào?

Chương 12: Để tình yêu chìm vào quên lãng

Giới thiệu tác phẩm:

Phương Tiểu Kỳ một cô gái cá tính, mạnh mẽ, hoạt bát đang làm việc tạm thời trong một ngân hàng nhưng đó chỉ là cái vỏ bọc bề ngoài của cô, thực ra cô là một người có khá nhiều tâm sự và rất yếu đuối. Có thể cô đã tự tạo vỏ bọc cho mình từ năm cô mười bảy tuổi, khi Tiểu Kỳ chứng kiến cảnh người bố mà cô tôn kính bao năm nay bỏ rơi hai mẹ con cô để đi theo người đàn bà tên Ngụy Doanh cùng đứa con gái hơn cô vài tuổi Tiểu Vũ. Từ ngày đó cô đã không còn tin vào cái gọi là tình yêu nữa, Tiểu Kỳ liên tục đi gặp mặt ở trung tâm mai mối của mẹ Mạnh Mạnh (người bạn thân của cô), cô đã gặp gỡ vô số người chỉ nhằm mục đích chọc giận người bố của mình để ông biết được cô hận ông như thế nào khi ông bỏ rơi hai mẹ con Tiểu Kỳ để đi theo người đàn bà khác.

Số phận của Tiểu Kỳ lại rẽ sang một ngã khác khi cô gặp Thạch Lỗi nhưng câu chuyện tình của Tiểu Kỳ với anh chàng bộ đội Thạch Lỗi đã gặp khá nhiều trắc trở, khi thì bị Tiểu Vũ chen ngang lại là bà mẹ kế của anh, lúc lại là Tiểu Chân cô bạn thanh mai trúc mã của Thạch Lỗi.

Có lẽ trong cuộc đời mỗi người phụ nữ đều có hai người đàn ông như vậy, một người khiêm nhường, tinh tế, quan tâm. Người khác thì bá đạo cố chấp, nhiệt tình như lửa. Trên con đường tình yêu mỗi lựa chọn sẽ mang đến kết cục không giống nhau. Bên cạnh cô còn có Lý Vĩ Lợi, anh là chiến lợi phẩm mà cô có được khi phá hoại cuộc gặp mặt của Tiểu Vũ bởi cô hận hai mẹ con Tiểu Vũ nên muốn làm họ đau khổ nhưng chính cô cũng không biết được bí mật ẩn giấu sau sự việc ly hôn giữa bố mẹ cô. Cuối cùng cô cũng được biết chân tướng sự thật cô không phải là con gái của bà Từ mà là con gái của bố và người tên là Ngụy Doanh Doanh, cô đau đớn, dằn vặt mình vì thời gian qua cô đã đi từ sai lầm này đến sai lầm khác, làm nhiều điều có lỗi với chính cha mẹ ruột của mình.

Trải qua bao thăng trầm cuối cùng cô đi đến quyết định rời bỏ thành phố cô đang sống và làm việc, rời bỏ người đàn ông cô yêu say đắm cùng bà Từ

đến một nơi khác để quên đi tất cả những gì đã xảy ra. “Duyên phận” lại đưa cô gặp lại Thạch Lỗi ở Tây Tạng, ở đây cô biết rằng anh vẫn rất yêu cô, muốn cưới cô nhưng cũng lúc này cô phát hiện thêm một điều nữa rằng Vĩ Lợi vẫn luôn dõi theo, sát cánh bên cô suốt ba năm qua kể từ khi cô bỏ lại lễ cưới ra đi.

Tiểu thuyết mang đến cho ta một tình yêu trắc trở nhưng cũng đầy ngọt ngào, hạnh phúc. Hãy đọc Tình yêu điên cuồng để dong đếm xem trái tim dũng cảm của mình yêu một người đến nhường nào!

Chương 1: Anh thấu hiểu những gì sâu xa nhất trong tâm hồn em

Tình yêu là sự ngốc ngếch, sự hung hãn, sự giả tạo của em... Tất cả nhược điểm của em đều không tồn tại trong mắt anh. Anh từ từ xuyên qua những lớp sương mờ mịt để đến với chỗ mềm yếu nhất trong tâm hồn em; còn người khác đều không thể bước xa đến vậy.

♥ Thà chết Cũng không hèn hò với người nghèo

Phương Tiểu Kỳ vừa tỉnh ngủ, mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm giác thật dễ chịu, ánh mặt trời ấm áp, thời tiết này được ngủ thì thật thú vị! Cô lật người, tiếp tục

"Mau dậy thôi, dì Vương vừa gọi điện thông báo anh chàng làm trong quân đội lần trước định giới thiệu cho con hôm nay được nghỉ, mau sửa soạn đi gặp mặt!" Từ Lệ Vân thẳng tay lật tấm chăn của con, tiện tay vỗ hai phát vào mông!

Cô dụi dụi mắt, lọc lại một số thông tin trong đầu, nói với mẹ: "Mẹ yêu quý, tuy tình hình ế chồng hiện nay rất nhiều, cạnh tranh cũng tàn khốc nhưng con gái của mẹ là người đầu óc tỉnh táo, một người trong quân đội vừa nghèo, vừa không có thời gian bên vợ, mẹ hẳn tâm để con một mình ở nhà đợi chồng sao! Đợi con tìm một đại gia có phải rạng danh tổ tông không!"

Bà Từ: "Xi, được rồi, mau lên, đừng có đánh trống lảng! Đừng có mơ sẽ yêu anh chàng học mỹ thuật để tóc dài đó, trừ khi mẹ chết đi!"

"Mẹ à, thời buổi này là trang trí nội thất kiếm được rất nhiều tiền!" cô chạnh chọc.

"Số tôi sao khổ thế này, bốn mươi tuổi sống một mình nuôi con đến bây giờ, chỉ mong con có thể gả cho người tốt, giờ nó không chịu nghe lời" Bà

Từ trước đó vẫn vui vẻ, bỗng chốc nước mắt lại chực trào ra.

Cô sợ nhất là mẹ dùng chiêu này, vội vàng, xuống giường, "Được rồi, con đi, không phải con đi là được sao."

Bà Từ lau nước mắt, giọng nhẹ như rót mật: "Con mặc chiếc váy dài chấm hoa vào trong, khoác áo da nhỏ mới mua tuần trước ra ngoài, nhất định phải để lại ấn tượng tốt cho cậu ta. Quân đội dù sao cũng tốt hơn là học nghệ thuật. "

"Mẹ à!" Đang đánh răng chợt cô thấy buồn, xem ra muốn tiến thêm bước nữa với Vương Du khó hơn cả lên trời.

Dự định sẽ giống như lần trước, để đầu bù tóc rối đi gặp gỡ, sau đó ngoác mồm ra tường thuật về những sự việc xung quanh mình để đối phương bỏ chạy vì sợ hãi, nhưng lần này dưới sự uy hiếp của mẹ, cô ngoan ngoãn diện chiếc váy dài chấm hoa rất nữ tính, sau khi diện xong chiếc váy khoác thêm chiếc áo gió màu phấn nhạt. Bà Từ ấn cô vào trong xe taxi đưa đến tận cổng Starbucks Coffee mới mãi nguyện nói: "Con vào gặp đi nhé, về nhà báo tình hình cho mẹ biết. Con gái xinh đẹp của mẹ sao lại không tìm được đối tượng chứ?" Nói xong bà Từ mới chịu quay người bắt xe về nhà.

Nếu nói con gái 25 tuổi chưa từng có khát vọng hay rung động về tình yêu tuyệt đối là giả dối. Vào thời khắc màn đêm trong lành như nước, tắm xong soi mình trong gương, cô ngắm nhìn chiếc cổ dài thon như măng mọc sau mưa, mắt sáng trong, môi hồng hào hơi trề ra... nét đẹp mơn mớn như vậy tại sao không muốn có một mối tình để nhớ suốt đời. Nhưng sau khi người cha vốn rất chân thật của mình là Phương Chung Sơn và mẹ ly hôn, cô không còn tin vào tình yêu.

Gặp mặt? Khi trong đầu cô thoáng xuất hiện từ này, nghĩ tới điệu cười nịnh nọt và lời nói của Lý Vỹ Lợi ngày hôm qua, "Tiểu Kỳ, lần trước em nói chỉ cần anh báo cho em tình hình của Phương Tiêu Vũ, em sẽ hẹn hò với anh. Sáng thứ bảy gia đình của Phương Tiêu Vũ sẽ sắp xếp để cô ấy gặp

mặt, ở Mãn Tinh Lâu đối diện với Starbucks Coffee. Tiểu Vũ hôm qua còn cùng em gái anh đi mua quần áo."

Sau khi Tiểu Kỳ nhận được cú điện thoại mật ngày hôm qua, cô muốn có một cơ hội đả kích Tiểu Vũ, để cô ta tiếp tục ế già, trong lòng thấy rất thú vị nhưng vì nhất thời còn chưa nghĩ ra dùng cách gì có thể phá hủy cuộc gặp ngày hôm nay, nên có chút thương tâm. Đứng trước cửa Starbucks Coffee dưới ánh mặt trời trong xanh, Cô chợt nghĩ: "Phương Chung Sơn không phải là tấm gương cho người ngoài sao, Tiểu Vũ điềm tĩn đoan trang chưa từng yêu không phải là người phụ nữ truyền thống điển hình sao? Đứa con gái sinh ra với người đàn bà khác vẫn còn đoan trang truyền thống sao? Đúng là chuyện nực cười! Nếu..." Cô vội cầm di động gọi cho Lý Vỹ Lợi, "Vỹ Lợi, bây giờ anh chạy đi mua ngay hoa hồng có gai lớn đến Mãn Tinh Lâu tặng cho Tiểu Vũ, mang theo một bức thư tỏ tình chứa chan tình cảm! Cái gì! Không biết viết thư tình? Đồ ngốc! Vào Baidu [1] in ra một bài là được, không cần dài lắm, vài trăm chữ là được. Làm xong, một ngày nào đó chúng ta cùng ăn cơm nhé, vài ngày không gặp, em thấy nhớ nhớ anh! Hi... hi."

[1] Baidu: Công ty Hữu hạn Kỹ thuật Mạng trực tuyến Bách Độ (Bắc Kinh), là công ty cung cấp dịch vụ tìm kiếm dữ liệu trên mạng lớn nhất Trung Quốc đại lục, do Lý Ngạn Hoành và Từ Dũng thành lập vào tháng 1 năm 2000 tại Trung Quan Thôn, Bắc Kinh, Trung Quốc.

Tiểu Kỳ cười nhẹ, giọng nói trong nhẹ như mèo con truyền đến, Lý Vỹ Lợi ngơ ngác, dè dặt nói: "Tiểu Kỳ, anh biết làm như vậy không tốt, nhưng vì em, anh tình nguyện"

Lại có cuộc điện thoại, Tiểu Kỳ như trút được gánh nặng vội vàng nói: "Được rồi anh yêu, gặp sau nhé, có cuộc điện thoại quan trọng gọi đến, em cúp máy trước đây!"

Lý Vỹ Lợi là chiến lợi phẩm mà Tiểu Kỳ cướp được từ tay Tiểu Vũ, nhưng chiến lợi phẩm này sau khi dành được bị cô trối trên tầng cao. Từ sau khi biết cậu ta là con nhà giàu, tâm trạng của cô mất cân bằng, dựa vào cái gì mà Tiểu Vũ có thể tìm được đối tượng có gia cảnh tốt đến như vậy?

Tuyệt đối không thể để cô ta được hạnh phúc! Có lẽ của mỗi người phụ nữ đều chứa một con quỷ nhỏ, rục rịch ngóc đầu dậy trước những chàng trai thanh tú, muốn tỏa ra sức hút để giành lấy. Sau khi quyến rũ được cậu ta, Cô lại nhanh chóng đưa cậu vào phạm trù những người bạn bình thường.

♥ Giả danh

Giải quyết xong sự tình của Tiểu Vũ, nghĩ đến vấn đề của mình, thật buồn, phải làm sao đây? Lý Manh Manh gọi điện đến, cô bước vào tìm chỗ ngồi, cân bằng lại cảm xúc, cổ động cho Lý Manh Manh.

"Ha ha, Manh Manh, bạn yêu quý, bạn phải biết bạn là người bạn tốt nhất của mình. Mình phải gặp mặt bây giờ, không có cách để thoát được, làm sao đây? Bạn mau đến cứu mình đi! Cái gì cái gì, mình đương nhiên không thể gặp đối phương rồi, bạn nghĩ xem anh chàng trong quân đội đó nhìn thấy mình xinh như hoa thế này không mê như điều đồ mới là lạ, mà lại bị mẹ mình biết thì đúng là bi kịch rồi! Mình là người phụ nữ chung thủy, thuần khiết, cái gì, bạn định ăn cướp à, một chuốt mi Lancôme sao?" Tiểu Kỳ tức tối cúp điện thoại, Manh Manh thấy chết không cứu còn nói đòi hỏi thật đáng ghét, người vào Starbucks Coffee đông dần, cô thở dài rồi gọi lại, "Đồng ý, đến mau đi, nhớ là xấu cỡ nào cũng phải xử lý, còn nữa cậu là Phương Tiểu Kỳ, nhớ chưa?"

Manh Manh cười ha ha: "Bạn yêu quý, mình biết bạn sẽ đồng ý mà. Ha ha, mình tự hủy hoại hình tượng trước một người đàn ông chưa từng gặp, chừng ấy đã quá khó rồi, mua một chuốt mi Lancôme có đáng gì đâu, đợi nhé!"

Tiểu Kỳ vừa cúp điện thoại thì mẹ gọi đến, "Con gái mẹ quên mất một việc quan trọng nhất rồi! Đợi tý mẹ bảo đi gửi ảnh cho con!"

Một lúc sau điện thoại của Tiểu Kỳ nhận được một bức ảnh mờ mờ, một chàng trai mặc áo khoác mím cười rạng rỡ, cô gửi cho Manh Manh. Xoay sở lúc lâu, đột nhiên cô cảm nhận đối diện với mình có một người không biết ngồi đó từ khi nào, chàng trai này dường như cứ nhìn chăm chăm vào cô. Cô giật mình, giận dữ lườm đối phương một cái, sau đó uống một ngụm

cà phê, chợt nhớ ra điều gì liền gọi nhân viên phục vụ, "Sao lại như vậy, tôi chưa nói là đồng ý ghép bàn với người khác?"

Phục vụ bối rối: "Xin lỗi, thời điểm này khách rất đông, vừa hỏi cô không thấy phản đối nên..."

"Tôi ngồi một lát sẽ đi." Người con trai ngồi ở đối diện mặc một chiếc sơ mi kẻ nhỏ, nhẹ nhàng nói, "Tôi đợi một người bạn, người đó đến để gặp mặt, đợi một lát sẽ đi, sẽ không trở ngại đến cô!" "a" lên một tiếng, giọng nãy nê: "Trời a đúng là duyên phận! Tôi cũng vậy, là mẹ tôi bắt tôi gặp gỡ với một người trong quân đội, tôi không muốn nên đang nhờ bạn đến cứu!"

"Ồ, quân đội có gì là không tốt? Cô có thể gặp anh ta, không được thì nói thẳng!" Người con trai mở to mắt hiếu kỳ, môi hơi run run lên, để lộ nụ cười.

"Quân đội không có thời gian cũng không có tiền, chỉ riêng hai điều này cũng không phù hợp với điều kiện của tôi. Còn nữa nếu anh ta mà thấy tôi, khóc lóc đòi làm bạn với tôi thì tôi biết làm sao!" Phương Tiểu Kỳ nhìn xa xa thấy Mạnh Mạnh đang nói gì đó với người con trai vừa đứng lên bắt tay.

"Ha ha, mình thật thông minh, để bạn mình trực tiếp liên hệ với người đó!" Tiểu Kỳ cười khoái chí, "Đáng ghét, còn đòi mình một cây chuối mi. Hy vọng người đàn ông đó hấp dẫn được cậu ta, lừa tiền lừa sắc, tình một đêm, như vậy mình có thể cười nhạo cậu ta rồi, ha ha ha!"

Phì một tiếng, người đàn ông ở đối diện phun cả cà phê ra, cười nói: "Cô thật nhẫn tâm!"

♥ Phụ nữ không hận, giang sơn không yên ổn

"Phụ nữ không hận, giang sơn không yên ổn", câu nói này lẽ nào anh chưa nghe thấy. Tôi muốn tìm người có tiền, không có tiền cũng phải có tiền đồ. Người như tôi, đặc điểm lớn nhất là không giả tạo, phụ nữ cần tìm người có điều kiện tốt, có gì là sai? Rất nhiều đàn ông cũng muốn tìm bạn gái có điều kiện tốt! Quân đội còn cần tìm việc lần thứ hai, bình thường không có thời gian bên tôi, lương ít, không có tiền đồ cũng chẳng có tiền."

Phương Tiểu Kỳ uống một ngụm cà phê, dường như ý thức được điều gì, cười và nói, "Thật ngại, chúng ta còn chưa quen, tôi lại huyền thuyên rồi. Chủ yếu là vì suy nghĩ chân thực trong nội tâm con người dường như không thể nói được với những người thân quen, còn với người không quen thì chẳng có gánh nặng gì!"

Người đàn ông đối diện mỉm cười, định nói gì lại thôi.

Cô đột nhiên đứng dậy nhìn về phía bên, miệng tào lao: "Manh Manh không phải là thích anh chàng đó rồi chứ! Đúng là chẳng có dũng khí, lẽ nào quên là đang giả danh mình để gặp gỡ sao? Đã bao giờ mình gặp gỡ đối tượng quá mười phút?"

"Phương Tiểu Kỳ?" Chàng trai gọi một cách kỳ lạ.

"Em, em, em đến rồi!" Tiểu Kỳ còn đang mắng thầm thì Manh Manh giống như chú bướm bay

"Để cậu giải quyết hậu quả dù có tội tệ cỡ nào. Nhìn xem, ai bảo cậu mặc nữ tính như này, lại còn cài cặp tóc, giả vờ thuần khiết. Bà nội, bà giờ là tôi, hiểu chưa? Nhờ anh chàng đó gọi điện nói là ấn tượng tốt, hy vọng tiến gần thêm bước nữa chẳng phải hại mình sao?" Tiểu Kỳ "hừ" một tiếng, "Chuốt mi còn phải xem xét đã, sự việc này mà thành công, mình lập tức mua cho cậu ngay!"

Manh Manh buồn rầu nói: "Sao, Tiểu Kỳ cậu nói chẳng giữ lời? Nói cho cậu biết đừng cho rằng ai nhìn thấy cậu đều bị cậu hấp dẫn! Chàng trai quân đội đó không muốn gặp cậu, nhờ bạn đến thay thế anh ta, ha ha, đừng cho là cậu thông minh, mọi người còn thông minh hơn! Nhân viên hợp đồng như cậu, người ta không thích, hic... hic!"

"Đồ đáng ghét!" Tiểu Kỳ gập khuỷu tay lại, véo vào mặt Manh Manh.

Người con trai mặc com lê đó đột nhiên ho vài tiếng.

Tiểu Kỳ không ngờ đối phương lại để người khác đến thay thế gặp mặt, khiến cho lòng tự trọng của cô bị tổn thương, cô tức tối uống một hơi hết

cốc cà phê trên bàn, "Được rồi, đáng chết, coi thường mình như vậy, đồ đáng ghét! Đợi xem chị sẽ xử lý anh ta! "

Manh Manh trong bộ dạng như sợ thiên hạ bị loạn, cười nói: "'Xử lý thế nào, khiến cho anh ta chết hay là liệt dương xuất tinh sớm? "

Tiểu Kỳ hét lớn: "Lý Manh Manh! " Sau đó, ngại ngùng nhìn chàng trai ngồi đối diện.

"Việc riêng tư bí mật sao lại nói ra ở nơi công cộng thế này! Não của bạn có nước à?" Tiểu Kỳ cười miễn cưỡng, "Nào, về nhà thảo luận, mình nghĩ là sẽ lừa anh ta vào lưới sau đó đấy, ha ha! "

Hai người bọn họ mãi nói chuyện, hoàn toàn coi chàng trai mặc com lê kia là không khí.

"Thạch Lỗi!" Người con trai mặc áo khoác cười tê tái, vừa đi được mấy bước thì dừng lại, "Tiểu Kỳ, cô vẫn chưa đi sao?"

Manh Manh cười ngượng: "Ha ha, hi hi! Anh rút cuộc tên là gì?"

Chàng trai vò đầu, "Ồ đúng, tôi quên, tôi là Hoa Tiên Dững, người gặp cô đáng nhẽ là Thạch Lỗi, sao em gặp bạn à?"

Tiểu Kỳ dường như hiểu được điều gì đó, đột nhiên quay lại nhìn chàng trai mặc com lê: "Các anh?"

Chàng trai mặc com lê ho lớn, vẫy tay: "Ha ha, ha ha, chào các cô!"

Manh Manh cũng hiểu ra, cười lớn, "À, mình hiểu rồi! Hoa Tiên Dững, anh cũng hiểu rồi chứ! Đây mới là Tiểu Kỳ thật! Chuốt mi của tôi xong đời rồi, hu hu! Ha ha ha, thật là thú vị, ha ha ha!"

Tiểu Kỳ nhớ lại những lời thao thao bất tuyệt mà mình vừa nói với Thạch Lỗi, mặt nóng lên, vừa kéo Manh Manh vừa thấp giọng: "Nữ tính một chút được không, cười gì mà buông thả thế, cậu muốn hại mình à!"

Tiểu Kỳ cảm thấy Thạch Lỗi như nhìn chăm chăm mình ở phía sau, chắc là như vậy, chắc chắn là như vậy, không thì sao mặt cô lại nóng thế này. Đáng chết đáng chết, thông minh lạnh lùng như băng tuyết trong trò chơi gặp mặt rồi cuộc cũng có ngày hôm nay. Cô cảm thấy ngực như bị tắc, ấn Mạnh Mạnh vào taxi ở cửa.

♥ Âm dương đảo loạn

“Câu nói, "Trộm gà không thành" từ đâu mà có nhỉ?" Đang trên taxi mà Mạnh Mạnh vẫn còn buồn cười.

Phương Tiểu Kỳ vỗ vào mặt cô, thấp giọng uy hiếp: "Muốn chết thì nói một tiếng!"

Mạnh Mạnh thấy bộ dạng Tiểu Kỳ, nhin không nổi cười lớn, "Ha ha, đây chính là duyên phận, duyên phận!"

Về đến nhà, bà Từ liền nhìn con gái từ đầu xuống chân.

"Con à, mẹ vừa nhận được điện thoại, cậu ta nói ấn tượng rất tốt về con" Bà Từ không hề chú ý đến cơ thịt trên mặt của con gái vẫn còn run rẩy, vẫn cười tí mắt xoa tay nói.

Tiểu Kỳ không nói, mở tủ lạnh lấy ra một lon nước ngọt, mở mạnh nắp rồi ngửa cổ uống một ngụm lớn, mới làm cho cô dễ chịu hơn chút.

Mạnh Mạnh cũng uống nước như không biết sống chết, nói chuyện với bà Từ: "Dì à, chàng trai đó rất có duyên phận với Tiểu Kỳ, rất hợp, rất xứng đôi!"

"Thì đó, cậu ta rất nhiệt tình trực tiếp gọi điện đến nói ấn tượng rất tốt về Tiểu Kỳ, thật là tốt!" Bà Từ vừa nói vừa cười.

Tiểu Kỳ như phát điên, anh ta nói ấn tượng rất tốt về mình sao?

Một lát sau cô nhận được một tin nhắn: "Chúng ta thực sự có duyên phận, không phải là cô nói lừa tôi vào ướm sau đó đá sao! Vậy mình qua lại với nhau nhé, xem có đúng như ý nguyện của cô không?"

Làm thế nào đây, đúng là nhà đột gặp mưa, như vậy cũng nói là ấn tượng tốt. Khoan đã, mình cho số điện thoại của Mạnh Mạnh, sao anh ta biết số của mình. Tiểu Kỳ nhìn chăm chăm vào Mạnh Mạnh, lườm lườm, Mạnh Mạnh im hân.

Mạnh Mạnh cảm thấy luống cuống, cười hi hi, nói với bà Từ: "Dì à, cháu còn có việc phải đi trước. Cháu thấy Tiểu Kỳ và chàng trai đó rất xứng đôi, dì sắp được bông cháu nhé!" Nói xong cầm túi chạy vội ra cửa.

"Mẹ à, không có, ấn tượng của anh ta về con rất tồi tệ, thật mà! Con..." Cô vội vàng giải thích.

Bà Từ nhíu mắt nhìn con gái, "Được rồi, cậu ta vừa nói rồi, thấy con rất đáng yêu, là một người con gái rất tuyệt. Cuối cùng gặp được người biết ngắm con gái mình rồi, cậu ấy đã gọi điện cho mẹ, mẹ thấy cậu ta rất tốt."

Tiểu Kỳ muốn phát điên, liền phản ứng: "Anh ta, anh ta đã gọi cho mẹ rồi, tốc độ nhanh thế sao? Ồi, bụng con đau rồi, con đi vệ sinh đây, cô cháu mày vội vào nhà vệ sinh, đột nhiên nhớ ra tối hôm qua bên kia bảo cô trưa nay sang ăn cơm, sao lại quên được chứ."

"Bên kia" chính xác là nhà Phương Chung Sơn, là nhà của Phương Chung Sơn và người đàn bà kia, còn có cả Phương Tiểu Vũ. Việc Tiểu Kỳ thích nhất trong thời gian này một là ngủ, hai là cô nhớ đến khuôn mặt toàn thịt, đeo một cặp kính đen của Tiểu Vũ, thấy buồn cười, tâm tình lập tức khá lên nhiều, trả lời tin nhắn của Thạch Lỗi: Bỏn cô nương giờ phải đi gặp bạn trai, sau này đừng quấy rầy tôi nữa.

♥ Người cha sống cùng vợ lẽ

"Mẹ, con đi sang bên kia một lát. Vốn hẹn trưa sang ăn cơm nhưng đi gặp mặt nên quên mất. Con sợ bố lại nói gì, nên đi sang một lát!" Tiểu Kỳ quan sát mãi, phán đoán tâm trạng của bà Từ vẫn ổn nên nói đồng dặc.

Bà Từ nghe câu này xong thì hừm một tiếng, nói khó chịu: "Đi đi!"

"Dạ!" Tiểu Kỳ biết nên đi nhanh, nếu không đi lại nghe mẹ than thở.

Vừa bước qua cửa, điện thoại lại kêu.

"Tiểu Kỳ, em đã hứa nếu anh đá chị của em, nếu anh thông báo tin cho em... Buổi gặp mặt của Tiểu Vũ đã bị phá hỏng rồi, em còn chưa hẹn hò với anh sao?... Hôm nay, chúng ta đi xem phim nhé, sau đó anh mời em ăn cơm?" Giọng nói khiêm nhường của Lý Vỹ Lợi vang lên.

Cô cau mày, cười nói: "Vỹ Lợi, chị ta không phải chị của em, hơn nữa không phải lần trước đã uống cà phê với anh sao? Ngoan nào, đợi em có thời gian rồi sẽ chủ động gọi cho anh hoặc tuần sau chọn hôm nào đó mình cùng ăn cơm, em phải cúp máy trước đây!"

Gập điện thoại lại, không nhìn nổi cười lớn, trong đầu hiện lên dáng vẻ của Phương Tiểu Vũ vì Lý Vỹ Lợi chia tay với cô ta mà đau khổ khóc lóc, quan trọng hơn là cuộc gặp gỡ sau khi bị đá lại bị phá hỏng. Ha ha, người đàn ông nào chịu đựng được vào lúc gặp một, người con gái đột nhiên xuất hiện một đối tượng cầu hôn. Tại hiện trường lúc đó không biết Phương Tiểu Vũ sẽ thể thảm thế nào. Cô vừa đi vừa cười, cười đến nỗi dạ dày bị đau. Cười đủ rồi, cô ngấm mình qua cửa xe của một chiếc xe nhỏ dựng bên đường, mái tóc mượt, mắt mày như vẽ, đích thực có khả năng khiến Tiểu Vũ nếm mùi đau khổ.

Thời tiết cuối tháng ba nói nóng là nóng. Tiểu Kỳ cởi áo khoác ngoài, nghĩ một lát, hay là mua cho Phương Chung Sơn chút hoa quả.

"Tiểu Kỳ? Mau vào đi, bố nghĩ là con không đến, cũng không dám gọi điện, sợ con thấy phiền!" Phương Chung Sơn rất vui khi Tiểu Kỳ đến.

Tiểu Kỳ bước vào, đặt túi hoa quả xuống, ngồi phịch xuống sofa, có ý nói: "Vậy thì con chơi lâu lâu mới đi!"

Phương Chung Sơn nghe Tiểu Kỳ nói muốn ở lâu một chút, để lộ bối rối, do dự một lát nói: "Bố nghĩ con không đến nên..."

"Có việc gì bố cứ nói, con đến không đúng lúc phải không?" Phương Tiểu Kỳ tức giận, đứng lên.

Phương Chung Sơn run run, vội vàng giải thích: "Không phải, là một người bạn học của chị con nói sẽ đến. Không dễ để liên hệ được, chị con hình như rất thích người đó. Con cũng biết, chị của con điều kiện cũng không tốt, bỏ hy vọng việc này mau thành công. Nhưng..."

Phương Chung Sơn cúi đầu nhỏ giọng: "Con xinh đẹp thế này, nhờ đâu..."

Tiểu Kỳ như đã hiểu được, xoay người kéo cửa bước đi, Phương Chung Sơn ở phía sau vừa gọi "Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ", vừa kéo cô lại.

Tiểu Kỳ bước xuống cầu thang nói lớn: "Bố là người xấu xa, vất vợ, bỏ con sẽ không có kết cục tốt. Con nói với bố! Con đang làm việc gì bố biết không? Đến khách sạn với đàn ông, với đồng nghiệp của bố, cấp trên của bố, bạn của bố"

Bốp, một cát tát trời giáng trên mặt của Tiểu Kỳ. Mặt của Phương Chung Sơn đỏ lên, nói giọng run run: "Con, con hận bố như vậy sao? Là một người con gái thật không biết tự trọng, con..."

"Phải, con tồi tệ, 16 tuổi đã lên giường với đàn ông, yêu đương triền miên, đá đàn ông liên tục! Con phải để người trong cả thiên hạ biết người không biết đầu biết cuối như Phương Chung Sơn có người con gái còn tồi tệ hơn cả ông ta!" Phương Tiểu Kỳ chủ động ngửa mặt lên, gào thét, "Bố đánh, đánh nữa đi!"

"Chung Sơn, đừng như vậy! Về nhà thôi!" Ngụy Doanh đi ra, trong mắt còn ngân nước: "Tiểu Kỳ, cháu đừng như vậy với bố được không! Ông ấy rất yêu cháu!"

"Đừng giả vờ làm người tốt, đều là vì người đàn bà đáng chết như bà, hại cả nhà tôi phải phân ly!" Tiểu Kỳ cho là mình đủ kiên cường nhưng hiện tại lại cảm thấy có cái gì đó ứ đọng như đang chảy xuống, cô xông qua những người hàng xóm ở trên dưới tầng đang tò mò đứng xem họ cãi vã, hét lên: "Nhìn cái gì, có cái gì hay mà nhìn!"

Tiểu Kỳ chạy như bay từ tầng 5 xuống.

♥ Anh xuyên qua những miền đất hoang dã trong tâm hồn em

Ánh sáng mặt trời chói mắt, Tiểu Kỳ ngửa mặt nhìn trời, cô muốn chửi những lời bần thiêu hơn thế nghĩ đến ông ta vì Tiểu Vũ mà thấy bất an, sợ người bạn học chưa từng gặp mặt thích mình!

Ha ha ha! Thật không hiểu người đàn ông yêu gia đình, yêu công việc dường như đột nhiên biến thành ma, đột nhiên có vợ khác, đột nhiên không còn sợ lời đồn của thiên hạ, đã già rồi mà còn ly hôn để kết hôn với vợ khác! Phương Chung Sơn thay lòng đổi dạ, thế giới này còn có người đàn ông nào đáng tin cậy không? Thế giới này còn có tình yêu không? Tiểu Kỳ cười đau khổ, cắn hận sút mạnh viên sỏi dưới chân ra xa.

"Ái, gì vậy?"

"Ái", một người đàn ông ở không xa trước mặt cau mày ôm chân kêu lên.

Tiểu Kỳ nhìn kỹ, đúng là oan gia gặp nhau, chính là Thạch Lỗi mới gặp mặt buổi sáng. Anh ta hơi nheo mắt, nhìn Tiểu Kỳ, mép môi hơi xếch lên.

Tiểu Kỳ bị ánh mắt nóng bỏng của anh ta nhìn vào làm cho cô cảm thấy không thoải mái, lườm quát: "Nhìn cái gì, chưa nhìn thấy người đẹp bao giờ à, đúng là háo sắc! Còn nữa, người đàn ông to lớn như ả chỉ vì bị viên sỏi chạm vào sao? Còn kêu như vậy, đúng là đồ đàn bà!"

Vốn là do lỗi của cô, nhưng cô đang không thoải mái, nên trút cơn giận lên Thạch Lỗi.

Thấy bất hợp lý, chưa từng thấy ai vô lý như Tiểu Kỳ! Anh buồn cười nhìn Tiểu Kỳ đang bức tức ở trước mặt, không nói ra câu nào, anh cười nhẹ: "Cô đá sỏi đập vào chân tôi, cô nên xin lỗi mới đúng. Đúng là cứng đầu, vậy mà còn nói tôi chẳng ra gì! Tôi nhìn thấy người đẹp nhiều rồi, chỉ là chưa nhìn thấy ai xấu như cô "người đẹp" ạ!"

"Anh, anh, được rồi, đến bây giờ chưa từng có ai nói tôi xấu! Anh đúng là đồ xấu xa, nói thật lương tâm xem tôi xấu thật không?" Tiểu Kỳ luôn tự

hào mình là người dung nhan hơn người, đẹp tự nhiên, không ngờ có người nói cô xấu? Tuy biết người con trai này nói dối, nhưng vẫn bị chọc tức, tức tối đến trước anh ta, nhìn rất căm giận.

Mắt cô to mà tròn, giống như dòng suối trong xanh đang chảy, nước suối cùng với cảm xúc thay đổi mà thay đổi, khi thì ồn ào, sôi sục; môi cô đầy đặn, hồng hào, lông mày dài, nhướn cổ ra để nhìn Thạch Lỗi.

Anh động lòng, cười ha ha, lộ ra hàm răng trắng muốt có một cái răng khểnh, nói: "Hung dữ như chú sư tử nhỏ, cẩn thận không ế chồng! Được rồi tôi thừa nhận cô xấu đến nỗi để lại ấn tượng sâu sắc cho người khác." Nói xong, ánh mắt giả dối lại dán chặt vào Tiểu Kỳ.

Xung quanh dường như rất yên tĩnh, chỉ có ánh mặt trời chiếu xuống ngõ nhỏ, nhẹ nhàng, ánh vàng chiếu lên cơ thể của Thạch Lỗi. Anh im lặng một lát, cười nhẹ với Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ ngây người, người đàn ông ở đối diện có đôi mắt sâu, chiếc cằm mới cạo râu hơi sáng để lại dấu vết của những sợi râu, răng của anh rất trắng, khi cười để lộ ra chiếc răng khểnh trông rất duyên, mép môi hơi vênh lên, toàn thân phát ra khí trường rất mạnh. Ngẩn người, Tiểu Kỳ từ từ lùi ra sau một bước, cô cảm thấy mình có chút căng thẳng, nhìn anh ta ngu ngốc giống như một người biến thái, trong vài giây cô chợt cảm thấy ngại ngùng, cảm thấy mình không bình thường, dường như đã bị mê đắm vào nụ cười của người đó, nụ cười cuốn hút đến chói lóa.

Không phải là đẹp trai, nhưng khi cười rất đẹp, giống như một đứa trẻ e lệ rụt rè, rất có sức hút. Nghĩ đến đây cô cắn cắn răng trách mình, làm sao vậy, vừa mới muốn bóp chết anh ta, giờ đột nhiên lại nghĩ đến nụ cười của anh ta. Dù anh ta cười đẹp cỡ nào thì có liên quan gì đến mình chứ!

"Này, có phải là anh đi tẩy trắng răng? Sao mà trắng thế?" Tiểu Kỳ lắc đầu nguầy nguậy, nói một cách khô khan.

"Ha ha, cô không thấy răng của người da đen trong tivi rất trắng sao! Tôi tuy da đen một chút nhưng duyên!" Người đàn ông cười nói.

Cô nguyệt một cái, nói: "Đừng thích tôi, tôi là người chỉ muốn qua lại với con cháu của nhà lâm tiên, nhà quyền quý để cải thiện điều kiện kinh tế gia đình. Do đó, những người trong quân đội không thích hợp với tôi, rất không hợp!"

Anh thở dài nói: "Em không phải người như vậy, tại sao cứ phải giả dối như vậy?"

Cô lặng lẽ nhìn anh, nghĩ đến cuộc đời với bố, mắt đột nhiên cay cay, nghĩ đến bao nhiêu năm giả vờ kiên cường, giả vờ hung hãn, nước mắt suýt chút nữa rơi xuống. Tất cả người trong thiên hạ đều cho rằng cô mạnh mẽ, cô hiện thực, tại sao người đàn ông đáng chết vẫn còn là người lạ này lại nhìn thấu được chính cô? Cô hét lớn: "Đáng chết, có việc thì nói, không có việc thì tránh ra xa đi!"

"Thật ngại, tôi không thân thuộc nơi này, phiền cô chỉ cho tôi đường tới vườn hoa Phượng Hoàng đi như thế nào?" Thạch Lỗi hơi do dự, cẩn thận hỏi, nhân tiện còn thêm một câu, "Cô mặc chiếc váy này rất đẹp!"

"Đừng nịnh hót! Vườn hoa Phượng Hoàng? Không phải anh đến đó để gặp mặt chứ?" Cô tiện mồm hỏi.

Anh vội giải thích: "Không phải, tôi đi thăm một người bạn học, nhiều năm không gặp rồi!"

Thăm bạn học? Phương Tiểu Kỳ thầm nghĩ không phải tình cờ như vậy chứ? Tuyệt đối không thể để anh ta đi giải cứu bà chị già ế đó, tuyệt đối không thể!

"Ồ, thăm bạn học sao! Vườn hoa Phượng Hoàng mà anh nói ở khu độ thị mới, đây là khu phố cũ. Như này nhé, anh bắt xe đi, hết khoảng 10 tệ." Tiểu Kỳ nhiệt tình chỉ dẫn.

"Thế à? Cảm ơn nhé! Chúng ta liên lạc sau!"

Vừa nói xong thì có taxi chạy đến, anh cười nói: "Tiểu Kỳ, hẹn gặp lại!"

"Chúng ta không thân quen, hãy gọi tôi là Phương Tiểu Kỳ!" Phương Tiểu Kỳ lạnh lùng lườm một cái, cười thâm trong bụng, không ngờ không ngờ, Phương Tiểu Vũ sao có thể trách mình được chứ! Vườn hoa Phương Hoàng ở phía trước 15m, nhưng khu mới cũng có một nơi gọi là Vườn hoa Phương Hoàng, cứ để anh chàng này đi lại vài vòng, đến lúc đó thì chị có thể là mỹ nữ cứu anh hùng, ha ha ha!"

♥ Tật xấu

Nhìn thấy Thạch Lỗi ngồi lên taxi, tâm trạng của Phương Tiểu Kỳ tươi tỉnh lên nhiều, nói một mình: Không ngờ, ngược đãi một người lại là một việc thú vị đến vậy.

"Ngược đãi ai?"

Vừa buột miệng nói ra đã có người phản ứng, cô giật mình, quay đầu lại thấy Vương Du xách túi đứng dựa vào mép tường nhìn cô cười.

"Không, không có gì!" Không biết tại sao mỗi lần đứng trước Vương Du, Tiểu Kỳ luôn có bộ dạng e dè, sợ anh tức giận, sợ anh hoài nghi, sợ anh không để ý đến cô nữa, do đó muốn để lại ấn tượng tốt cho anh, giữ hình tượng nữ tính trước anh, cô cam tâm tình nguyện giặt đồ, dọn dẹp phòng, làm một số việc vặt cho anh.

Vương Du có mái tóc không dài không ngắn, thường mặc áo khoác ngoài kiểu Trung Quốc, bước đi hơi cúi về trước, lắc lư. Những chi tiết nhỏ này trong mắt của bà Từ là người lêu lổng, không đáng kể. Cô chỉ còn cách chôn sâu tình cảm của mình và Vương Du xuống đất, ai khiến cô sùng bái chàng trai này đến như vậy? Khi anh chăm chú trong phòng vẽ, tiếng bút chì đưa trên giấy, đôi mắt nhỏ khép lại thành một đường, cô không thể không bị hấp dẫn bởi ánh mắt bất tri đó, dù Lý Mạnh Mạnh có nói đôi mắt vô thần đó thực sự chẳng nhìn thấy điều gì.

"Đi nào, đi ăn chút gì đó!" Vương Du nhìn thấy tia sáng lấp lánh trong đôi mắt của Tiểu Kỳ, cười nhẹ chỉ tiệm mì Vân Nam trước mặt.

Bát mì nóng hôi vừa đặt lên bàn, điện thoại của cô lại kêu.

Giọng nói nhiệt tình vốn vã của Lý Mạnh Mạnh lập tức như một gáo nước lạnh dội lên đầu cô, "Tiểu Kỳ, tối nay, mẹ của mình có tổ chức buổi tiệc gặp mặt, bạn nhất định phải đến cỗ vũ! Đúng rồi mình còn hẹn hai chàng trai bạn sáng, ha ha ha!"

Tiểu Kỳ lén lút nhìn Vương Du, thấp giọng nói: "Thời đại này thiếu gì người ế chồng, chắc không thiếu con gái tham gia! Tiệc gặp mặt như vậy, hoa đã có chủ như mình đi không thích hợp lắm!"

"Ừ, mình biết rồi, chắc chắn là có Vương Du bên cạnh. Nói cho cậu biết mau đá anh ta đi, lần trước mình thấy anh ta có quan hệ không bình thường với cô người mẫu gì đó. Gái ế tuy nhiều nhưng gái đẹp không nhiều! Bạn nghĩ xem buổi tiệc gặp mặt do bên môi giới hôn nhân tổ chức nếu không có gái đẹp thì sao được?" Nói xong, Mạnh Mạnh hần giọng.

"Nói với Mạnh Mạnh là mình cùng đi." Vương Du hiển nhiên đã nghe thấy cuộc nói chuyện, hồ hởi nói.

Cô vui mừng nhìn Vương Du, cười nói với bạn: "Mạnh Mạnh à, vẫn là khách sạn Quảng Châu lần trước chứ? Được rồi, mời nhiều quá!"

Mẹ của Lý Mạnh Mạnh mở một Trung tâm Mai mối, thỉnh thoảng tổ chức tiệc gặp mặt. Lý Mạnh Mạnh nói, đàn ông bây giờ đều thích phụ nữ đẹp, do đó sau khi cùng ăn một bữa cơm rồi tìm lý do đá những người đàn ông đó, thuận tiện thay mặt cho những người già ế công kích vào sự huênh hoang của họ, đây chính là hóa thân của chính nghĩa! Phương Tiểu Kỳ nhân tiện trút sự căm hận của mình đối với bố vào những đối tượng gặp mặt, nhờ vào vẻ đẹp trời phú và thông qua những buổi tiệc gặp mặt mai mối do Trung tâm mai mối tổ chức, không những ăn no một bữa, sau khi ăn xong còn đưa ra một đồng lý do khiến cho những người đàn ông có lòng tự trọng bị tổn thương. Lâu dần, những người hàng xóm đều biết cô rất kén, cũng rất đào hoa. Phương Chung Sơn vì thế mà luôn lo lắng, nhưng cô thấy bố lo lắng vì điều đó nên trong lòng thấy vui sau khi báo thù.

Hôm nay, trước mặt người cô yêu thầm, cô rất muốn giữ hình tượng thực nữ. Nhưng Vương Du cũng muốn đi chơi nên cô mới đồng ý.

"Đúng rồi, mình còn hẹn hai chàng trai buổi sáng..." Phương Tiểu Kỳ vừa cho điện thoại vào túi, trong đầu lập tức nhớ lại câu nói Mạnh Mạnh vừa nói, Mạnh Mạnh đáng chết lại còn hẹn với hai người đó? Mình vừa chơi cho anh ta một vố, giờ sao có thể gặp mặt? Nghĩ đến ánh mắt uy hiếp của anh ta, cô hơi đau đầu, cô ấp úng nói với Vương Du: "Em đột nhiên nhớ ra ở nhà còn có chút việc, như này nhé, buổi tối anh đến đó trước, trước mặt Mạnh Mạnh chúng ta vờ không quen biết nha, hà hà, việc này nhờ anh cả, không biết có bao nhiêu người muốn tìm đối tượng thực sự!"

Vương Du thoải mái nói: "Vậy đi, buổi tối gặp."

Trên đường về nhà Phương Tiểu Kỳ mua ít chân gà cho bà Từ, vừa vào nhà đã gọi lớn: "Mẹ, con mua chân gà cho mẹ!"

Mắt bà Từ mơ màng, do dự hỏi: "Con sang bên đó không có việc gì chứ?"

"Không, họ chuẩn bị rất nhiều đồ ăn cho con, con vừa ăn vừa chơi, rất vui!" Tiểu Kỳ cố gắng mở toét miệng cười, "Con đi ngủ đây!"

Chìm vào giấc ngủ, trong mơ cô thấy bố cầm tay Phương Tiểu Vũ nói: "Tiểu Kỳ, đến đây đi, đến đây làm quen với chị Tiểu Vũ của c

Tiểu Kỳ căm giận nhìn kẻ xâm lược đến cướp bố của mình, đẩy mạnh Tiểu Vũ về phía trước, hét lên: "Chị ta không phải là chị của con."

Phương Tiểu Vũ òa khóc.

Phương Chung Sơn nghiêm mặt mắng, "Tiểu Kỳ, sao con đối xử với chị như vậy?"

Phương Tiểu Kỳ nhìn bố ôm Phương Tiểu Vũ vào lòng vỗ về, bờ vai và vòng tay của bố từ sau ngày đó không còn thuộc về cô nữa... Dường như có một tảng đá nặng đè lên ngực, khiến cô không thở nổi, nỗi bi thương và cay đắng trào lên từ tận sâu trong tâm can, Phương Tiểu Kỳ nằm trên giường lật

đi lật lại, không ngủ nổi, dường như nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô nhận điện thoại một cách mơ hồ: "Manh Manh, mình không muốn đi. Buổi sáng mình mới lừa tên ngốc ấy một trận, buổi tối lại tự chui đầu vào lưới, xuất hiện trước mặt họ, mình có thần kinh đâu mà tự tìm đường chết. Hơn nữa mình xinh như hoa nhở đầu tên đó thích mình, bắt mình phải chịu trách nhiệm về hắn thì mình đảm đương sao nổi!" Mới chỉ vài giây trước còn cảm thấy đau lòng, giờ lại như chẳng có chuyện gì. Cô cười hi hi trong điện thoại.

"Tôi không bắt cô chịu trách nhiệm, được không?" Điện thoại vang lên một giọng nói ấm áp, giọng nói ấy dường như còn hàm chứa nụ cười.

Cô giật mình, "a" một tiếng, thôi rồi, sao lại là điện thoại của hắn ta? Cô lạnh lùng nói: "Chị đây chỉ chịu trách nhiệm với những thanh niên còn trinh, anh có phải người như thế không? Trẻ con còn hôi mùi sữa, tôi thấy anh còn chưa yêu bao giờ, tôi không có hứng!"

Không để ý anh ta có nghe rõ không, Phương Tiểu Kỳ nhanh chóng nói cho một trận, sau đó cúp điện thoại!

Ha ha ha, cô lật người cười lớn, không biết tại sao, sau khi lừa được anh ta, tâm trạng cô rất vui! Tiểu Kỳ, người thật là một đứa biến thái! Ha ha, Tiểu Kỳ tự nói với mình, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Lần này đúng là của Lý Manh Manh.

"Phương Tiểu Kỳ, cậu mau đến đây chịu tội chết! Phải trang điểm cho đẹp đẹp chút, cậu đến để ăn uống không mất đi tí thịt nào! Hơn nữa, sau khi đến còn có những anh chàng đẹp trai ngưỡng mộ cậu! Cho cậu 20 phút để đến đây, nếu không mình lập tức nói cho Vương Du cậu đang âm thầm hẹn hò với anh chàng quân đội!"

"Cậu đừng phá hỏng danh tiếng của mình trước mặt Vương Du! Anh ấy học mỹ thuật, rất đơn giản, người khác nói giỡn!" Tiểu Kỳ lập tức rời khỏi giường, nói, "Bà nội, tôi đến ngay đây"

Phương Tiểu Kỳ sửa sang nhanh rồi ra khỏi nhà, khi lên taxi nhận được tin nhắn của Thạch Lỗi: Tôi thực sự là chưa quan hệ với ai, cô sẽ chịu trách nhiệm chứ?

♥ Oan gia gặp nhau trong tiệc gặp mặt

Phương Tiểu Kỳ giật mình bên chiếc điện thoại, trong đầu chợt hiện lên hình dáng của Thạch Lỗi: Đầu đỉnh, ánh mắt luôn phát ra tia sáng kỳ lạ, nồng hậu mà giả dối, hai mắt đối lập hòa là một. Nhớ lại ánh mắt nóng bỏng của anh ta, cô thất thần trong chốc lát, lắc lắc đầu, trong lòng nghĩ: Nếu Tiểu Vũ thực sự ái mộ anh ta thì... Ha ha, ha ha ha. Tiểu Vũ, suốt đời này niềm vui lớn nhất của tôi chính là nhìn thấy chị đau khổ! Tiểu Kỳ ngồi trên taxi, mắt mờ lung nhìn ra phía trước, nhoen cười chẳng biết vì điều gì, cho đến khi xe dừng ở cửa khách sạn Quảng Châu.

"Tiểu Kỳ, mau nào!" Lý Mạnh Mạnh giống như chú bướm lòe loẹt đứng ở cửa đón các khách nam thanh nữ tú.

"Ái dà, đang khiêu vũ rồi, mau nào! Còn việc nữa, đừng trách mình không nói với cậu. Vương Du rất thân mật với một người con gái đẹp trong bữa tiệc này". Lời nói của bạn giống như từng viên đỗ xanh đã rang chín rót vào tai Tiểu Kỳ.

Tâm trạng của cô bỗng chốc trở lên căng thẳng, vừa đúng lúc lên tầng nhìn thấy Vương Du và cô gái xinh xắn, nhỏ nhắn cười tươi bước xuống.

"Ồ, Tiểu Kỳ, em đến rồi. Hoạt động này rất thú vị, em lên tham gia đi! Anh và Kỳ Linh giờ đến phòng vẽ, nét đẹp toát ra từ cô ấy rất độc đáo, anh rất muốn vẽ ngay tranh về cô ấy, ha ha!" Vương Du hưng phấn nhẹ nhàng véo cánh tay Tiểu Kỳ, nhân tiện quay đầu lại nói với người con gái kia: "Kỳ Linh, đây là Phương Tiểu Kỳ mà anh đã kể với em".

Người con gái tên Kỳ Linh tiến đến mỉm cười với Phương Tiểu Kỳ, kéo góc áo của Vương Du: "Chúng ta đi nào."

Phương Tiểu Kỳ hồn bay phách lạc nhìn hai người họ lên taxi, nụ cười gượng nở trên môi vẫn còn nhưng lệ trong lòng đã không ngăn nổi.

Manh Manh ngán người một lát, nói nhỏ: "Tiểu Kỳ, không đâu cậu, Vương Du thật không đáng tin cậy. Cậu cũng đừng nghĩ nhiều, tình yêu là thứ không đáng tin."

"Ồ, không sao. Bạn cũng biết đức tính của Vương Du, một khi nhìn thấy người có dung nhan đẹp là rất muốn vẽ tranh về họ. Học mỹ thuật mà, cần có gương mặt để khơi gợi cảm hứng." Tiểu Kỳ vừa nói vừa cười toe toét, chạy nhanh lên tầng.

Buổi gặp mặt được tổ chức trong một nhà hàng lớn. Dưới ánh đèn rực rỡ, người chủ trì và người tổ chức hoạt động đã tích cực khiêu vũ, những đôi nam nữ để ý nhau cũng mạnh dạn đưa theo tiếng nhạc.

Đang lúc Tiểu Kỳ ngán ngơ thì có một người kéo mạnh cô vào giữa vũ đài, Tiểu Kỳ “a” một tiếng rồi nhìn lại là Thạch Lỗi. Cô tức tối, anh ta cho rằng mình là ai, lẽ nào cho rằng mình thích anh ta?

"Anh làm cái gì đấy?" Tiểu Kỳ tức giận hỏi.

Một vầng sáng hiện lên trong mắt của anh, giống như mặt nước hồ gợn sóng lăn tăn, anh cắn môi cười: "Cô nói phải chịu trách nhiệm với tôi rồi mà."

Phương Tiểu Kỳ tức giận, cô cũng không rõ tại sao mình lại không ghét cái người luôn tự cho là đúng này, càng không hiểu tại sao sau khi nhìn thấy Vương Du và Kỷ Linh lên xe dù trong lòng đau như đao cắt mà vẫn tỏ ra vui cười. Rốt cuộc là tại sao? Giả dối, Tiểu Kỳ, mình thật quá giả dối rồi!

"Chịu trách nhiệm về anh sao, tôi đã động đến thân thể anh đâu!" Tiểu Kỳ căm giận nói, hơn nữa không hề do dự ném thẳng câu nói đó vào mặt anh.

Thạch Lỗi cười khì khì, sâu não nói: "Đúng là gặp quý! Cô lẽ nào phải giẫm đạp lên lòng tự trọng của người đàn ông mới vui? Lẽ nào cô không biết tôi dùng cảm thế nào mới dám gửi tin nhắn cho cô, mới mời cô khiêu

vũ? Còn nữa, cô nhất định phải nói những lời chanh chua như vậy mới vui sao? Không thể tể nhị chút sao?"

"Chị vẫn luôn buông thả như vậy, vì không tìm được phương hướng dè dặt!" Phương Tiểu Kỳ

cười lạnh lùng. Trong ánh đèn nhấp nháy, cô nhận ra vẻ thất thần trong chốc lát của Thạch Lỗi, tại sao ở trước mặt người đàn ông này chưa bao giờ cô muốn giả tạo bản thân.

"Còn nữa, hôm nay cô lừa tôi, để tôi phải đi lòng vòng qua biết bao đoạn đường, mất tiền taxi một cách oan uổng, món nợ này tính thế nào?" Anh ta cười.

Biểu cảm trên mặt cô không tự nhiên, cãi cùn: "Ồ, tôi cũng không thuộc đường đi đến đó. Hơn nữa là anh chủ động hỏi tôi, tôi chỉ là dựa vào trí nhớ mà nói thôi! Tuy tôi chỉ sai, cũng không thể trách tôi"

"Ha ha ha, đúng là giỏi bào chữa, khéo ăn khéo nói!" Thạch Lỗi cười lớn đến mức rung cả vai.

"Thạch Lỗi!" Một giọng nói trong trẻo vang lên từ phía sau lưng.

Tiểu Kỳ muốn thoát khỏi bờ vai của anh ta nhưng anh ta lại nắm chắc hơn, còn cười nói: "Những bước nhảy của chúng ra rất nhịp nhàng và đúng nhạc."

Tiểu Kỳ đang nghĩ kế thoát thân, chợt phát hiện Tiểu Vũ đang ngăn người đứng giữa đám đông.

Chương 2 : Gặp nhau trên con đường tình yêu hẹp

Anh từng bước tiến lại gần, em lại từ từ lùi lại phía sau. Tình yêu giống như mưa xuân tháng tư, dịu nhẹ ngọt ngào, tình yêu của em, khát vọng của trái tim tìm thấy trong nụ hôn và vòng tay của anh. Lẽ nào em không biết anh đã nhìn thấy tất cả những giả tạo đó sao?

♥ Nụ hôn xáo trộn tâm tư

"Theo em!" Tiểu Kỳ vừa nhìn thấy thần mặt buồn rầu của Tiểu Vũ, tự nhiên lấy lại tinh thần, nở nụ cười ấm áp dành cho Thạch Lỗi, sau đó xoay người đi ra ngoài cửa.

Ra khỏi cửa là cửa cầu thang, Tiểu Kỳ chủ động kéo Thạch Lỗi, trên tấm thảm mềm mại, ngay cả bước chân cũng trở lên bay bổng.

"Anh thích tôi không?" Tiểu Kỳ khép hờ mắt, giọng lả lướt.

"Cô, tại sao đột nhiên tốt với tôi vậy, vừa còn trách cứ tôi mà." Trong không khí dường như vẫn còn lại hơi thở thơm nồng của Tiểu Kỳ, Thạch Lỗi ngây người, tự nghĩ. Dưới ánh đèn mờ ảo, mái tóc đen mượt của Tiểu Kỳ sáng bóng, anh do dự chốc lát, đưa tay vuốt nhẹ, nói: "Tiểu Kỳ, anh thừa nhận, cảm giác của anh về em rất đặc biệt"

Thật nóng, Phương Tiểu Kỳ nghĩ thầm, không hiểu tại sao anh chàng quân đội đáng chết này lại chinh nhiệt độ điều hòa cao như vậy, không thì tại sao lại nóng thế. Ở cửa cầu thang tầng 3, cô dường như nghe thấy nhịp đập con tim, kỳ quái, ở góc độ này Thạch Lỗi rất ưa nhìn, đặc biệt là môi căng đầy, sáng bóng, rõ nét. Thậm chí trong mắt của anh dường như đang bốc lên một ngọn lửa nồng cháy. Ô hay, Tiểu Kỳ tự trách mình: Mình đang nghĩ gì vậy? Còn nữa Tiểu Vũ tại sao vẫn chưa ra? Chết mất thôi, cứ tiếp tục như này không chừng, không chừng...

Phương Tiểu Vũ đẩy cánh cửa bước ra, cô nhìn sang trái sang phải, ánh mắt dừng lại ở cửa cầu thang tầng 3

Tiểu Kỳ thích thú, đưa nhanh đôi môi của mình đến bờ môi của Thạch Lỗi đang ngẩn người vì bất ngờ. "Ồ, em" Thạch Lỗi chưa dứt lời đã bị đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào của Tiểu Kỳ. Cô muốn để mình tỏ ra sexy một chút, giống như một người phụ nữ cuốn hút, khiến cho người đàn ông trong thời gian ngắn nhất mê mết thường gặp trong tiểu thuyết ái tình. Nhưng không được, cô cảm nhận thân thể của mình đang run lên, quyền chủ động ban đầu đã bị anh chiếm cứ, anh dùng hai tay cố định chiếc đầu đang ngung nguẩy của cô vào một vị trí, từ từ đưa môi gần vào môi cô.

Cảm giác tê tê là lạ từ gan bàn chân từ từ truyền lên trên, dường như cô thấy mình sắp không thở nổi, toàn thân mềm nhũn, dường như cô đang bị mùi thơm dịu nhẹ của anh lan tỏa đánh gục. Cô nghiêng mắt nhìn, Tiểu Vũ đang ngây người như gà mắc thóc ở dưới ánh đèn tầng 2 nhìn họ, cảm giác tuyệt vọng để lộ ra từ ánh mắt như nước biển phun trào, sau đó ôm mặt chạy xuống tầng.

Tiểu Kỳ cảm giác trút được gánh nặng, cảm giác tim đập nhanh trong mê loạn cộng với một chút ngọt ngào vỡ òa khi Tiểu Vũ đi ra, nước mắt của cô đột nhiên trào ra, giận dữ ôm anh.

"Em sao thế?" Thạch Lỗi kinh ngạc vì Tiểu Kỳ rơi nước mắt đột ngột, vội vàng dùng tay lau nước mắt cho cô.

Tiểu Kỳ ghen ngào: "Xin lỗi, tôi, tôi phải đi rồi."

Nói xong, cô dùng lực thoát khỏi vòng tay của anh ta, bỏ chạy xuống tầng.

"Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ, cậu làm sao vậy? Hai chị em rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Lý Mạnh Mạnh hoảng hốt nhìn bạn.

"Không có gì!" Tiểu Kỳ khó khăn thốt ra ba chữ, nhanh chóng bước lên taxi.

Khi 17 tuổi, cô nghĩ mình sẽ không bao giờ phải khóc nữa.

Trong buổi chiều tà Phương Chung Sơn nhắc chiếc vali quay đầu lại khó khăn nói với cô: "Tiểu Kỳ, bố đi đây! Bố vẫn rất yêu con."

Cô hét lớn trong nước mắt: "Bố cút đi, bố cút đi!"

Ở trong phòng Từ Lệ Vân khóc hết nước mắt, trong lòng Tiểu Kỳ dường như vỡ òa, tại sao chỉ trong một đêm mà người cho mình yêu thương suốt 17 năm qua đã biến thành người khác. Phương Chung Sơn và người đàn bà tên là Ngụy Doanh dần theo Phương Tiểu Vũ gầy yếu ra khỏi cuộc sống của họ, từ đó, trên thế giới này, cô chỉ còn là người thân duy nhất!

Thành tích học tập của Tiểu Vũ luôn luôn đứng hàng đầu, cô đeo một đôi kính, ngay cả bước đi cũng nhẹ nhàng mong manh. Tiểu Kỳ căm hận, hận thành tích của Tiểu Vũ tại sao tốt như vậy, hận Tiểu Vũ tại sao lại gầy yếu như vậy, hận cô ta vì sao luôn mang bộ dạng đáng thương... Hận bố cô tại sao lại yêu quý Tiểu Vũ như vậy. Tuy thành tích của Tiểu Kỳ không tốt nhưng cô hiểu rõ ưu thế của mình, cô có bản lĩnh thu hút nam giới để họ bỏ rơi Tiểu Vũ.

Bím tóc của Tiểu Vũ luôn bị kéo tung giữa đám đông; trên đường về nhà, áo khoác ngoài của Tiểu Vũ luôn xuất hiện những bức hình của những nhân vật hoạt hình hung dữ, bạn trai mà cô thích nhất định sẽ vứt bỏ cô để theo Tiểu Kỳ... Đương nhiên chỉ cần tâm trạng của Tiểu Kỳ tốt sẽ nghĩ ra nhiều chiêu trò để đối phó với Tiểu Vũ. Chỉ tiếc là Tiểu Vũ không biết tất cả những việc này là do Tiểu Kỳ gây ra, vì Tiểu Kỳ ở trường học luôn gọi thân mật: "Chị Tiểu Vũ!"

Tiểu Kỳ đã từng nghi ngờ nhân cách của mình bị hư tổn nghiêm trọng, tương lai sẽ mắc bệnh tinh thần, ở trước mặt người ngoài thì hoạt bát đáng yêu, tinh nghịch ngộ nghĩnh; khi ở một mình lại buồn rầu yếu đuối, thậm chí còn đa sầu đa cảm. Rốt cuộc đâu mới là con người thực sự của cô, tự cô cũng không thể khẳng định, nhưng cô có thể khẳng định một việc chính là cả đời này cô nhất định khiến cho mẹ con Ngụy Doanh đã cướp đi cha của cô phải đau khổ, phải để Tiểu Vũ không nhận được tình yêu từ đàn ông, để cô ta phải rơi lệ.

♥ Sai lầm nối tiếp những sai lầm

"Tiểu Kỳ, con về rồi à!"

Bóng đèn điện trong phòng phát ra ánh sáng chói mắt, bà Từ nhìn thấy Phương Tiểu Kỳ vào đến cửa, vui mừng đứng dậy nói: "Tiểu Kỳ, con nghe mẹ nói, con đã 25 tuổi rồi và không còn nhỏ. Mẹ thấy Thạch Lỗi là chàng trai không tồi, quân đội cũng rất thực tế. Buổi tối mẹ gọi điện cho cậu ấy, hẹn trưa mai đến nhà mình ăn cơm, nhân cơ hội tác hợp cho hai con, khả khả!"

Bà Từ giống như một đứa trẻ vừa nói vừa xoa tay nịnh Tiểu Kỳ.

"Cái gì? Mẹ hẹn anh ta ăn cơm?!" Cô khóc dờ mếu dờ, thở dài thườn thượt, đúng là loạn rồi, nghĩ đến cảnh lại phải gặp mặt anh ta cô muốn từ chối, nhưng nghĩ đến việc này có thể chọc tức Tiểu Vũ thì lại cảm thấy không gì vui hơn! Không được, phải nhân cơ hội này nghe ngóng xem tình cảm của Tiểu Vũ đối với anh ta đã đến mức độ nào. Nếu chỉ hơi thích, mình dùng mỹ nhân kế cướp Thạch Lỗi thì sức công kích đối với bà chị hờ không lớn; nếu là rất thích thì mình hy sinh một cht cũng đáng.

"Mẹ, con quyết định rồi, để nâng cao mức sống của hai mẹ con, con gái mẹ sẽ đăng ký tham gia chương trình "Nếu không thật lòng xin đừng làm phiền", không chừng lại câu được con rùa vàng, đến lúc đó để mẹ ở nhà đẹp, ngồi xe đẹp, anh chàng quân đội kia cho ra rìa! Khả khả!" Tiểu Kỳ cười tít mắt ôm mẹ, đầy ắp ý, cô muốn tránh Thạch Lỗi càng xa càng tốt, càng không muốn để chàng trai này bước vào cuộc sống của mình.

"Đừng nói bừa, quyết định thế nhé, từ trong điện thoại mẹ có thể cảm nhận chàng trai này rất được!" Bà Từ hùm giọng, "Con đừng mơ đến Vương Du, cả đời của mẹ coi như đã hết rồi, con nhất định phải tìm một người thực sự yêu con, nhất định phải hạnh phúc!"

Mũi Tiểu Kỳ cay cay, rất ít nghe thấy bà Từ đề cập chính thức đến hai từ "hạnh phúc" như vậy. Cô thở nhẹ nói: "Được rồi, chỉ cần mẹ vui là được, vậy thì cùng ăn cơm!"

Thạch Lỗi ơi là Thạch Lỗi, anh đúng là yêu tinh hãm hại tôi! Tại sao lại gặp anh chứ? Tiểu Kỳ nằm trên giường không biết thở dài bao nhiêu lần, hề nghĩ đến nụ hôn ấm áp nửa thật nửa giả ở cửa cầu thang làm cô thấy sợ, không dám nghĩ nữa. Làm thế nào đây, vô tình lại bị người đàn ông đó cướp đi nụ hôn, ồ, không, là mình hôn người ta mới đúng. Nhớ lại thì đúng là do mình chủ động, mặt của cô nóng lên, trong lòng xáo động, nghĩ đến lần đầu gặp anh ta mình đã trong tư thái rất buông thả, đúng là đáng buồn. Trong lúc khó chịu, cô cầm điện thoại viết trên Weibo [1]: Vừa sợ một người vừa muốn gặp một người, làm sao vậy? Vừa đăng lên, cô lại vội xóa đi. Danh sách đăng nhập Weibo có Mạnh Mạnh, còn có một vài bạn học, bị họ nhìn thấy lại có liên tưởng không cần thiết, thôi bỏ đi. Ôi, muốn nói ra tâm sự cũng không biết đến đâu để nói.

[1] Weibo là một trong những mạng xã hội của Trung Quốc, tương tự như Twitter, Facebook... Weibo ra đời ba năm trước ở Trung Quốc; có các tính năng cơ bản như chia sẻ hình ảnh, video, tin nhắn... Weibo đã phát triển với tốc độ tên lửa và hiện nay ¼ dân số Trung Quốc sử dụng mạng này.

Vừa mở điện thoại thấy vài cuộc gọi nhỡ, vài tin nhắn. Tiểu Kỳ nhìn thấy tin nhắn của Thạch Lỗi để nguyên trong hòm thư, không biết tại sao lại run run, nhanh chóng nhét điện thoại vào trong chăn, một lúc sau lại cầm ra đọc: *Em cướp đi nụ hôn đầu của anh, làm sao bây giờ? Em phải đền anh!*

Ha ha ha! Tiểu Kỳ cười lớn mồm: "Đồ ngốc, đừng có mơ!" Đang cười tiếng điện thoại lại vang lên, cô nhận điện thoại: "Gọi làm gì, tôi đang hẹn hò, không có ào lao với anh!"

"Đồ nói dối!" Anh lặng đi vài giây, giận dữ, "Anh không tin tối nay em còn có tâm trạng hẹn hò với người khác. Nói mau, có nhớ anh không?"

Giọng của Thạch Lỗi có chút dịu dàng, ấm áp và trong trẻo, nhưng lúc này giọng anh hơi vỡ, âm điệu chậm, giống như tiếng chuông trầm dứt khoát, vang bên tai của Tiểu Kỳ. Trái tim của cô như nhảy múa, không không chế được nuốt nước bọt, lắp bắp nói: "Tôi, tôi làm gì có, anh cho rằng mình là ai chứ! Tôi tiếp xúc đàn ông nhiều rồi, tôi không thích anh!"

"Anh biết em sẽ nói vậy, ngay cả hôn còn ngưỡng ngưỡng còn dám nói đã yêu vô số người! Vậy anh nói anh chưa yêu ai, em tin không?" Thạch Lỗi cười vang.

"Đương nhiên là không tin, anh chắc chắn không phải" Tiểu Kỳ vừa nói ra miệng liền hối hận muốn cắn đứt lưỡi, tại sao lại dùng những lời lẽ gọi tình này.

Quả nhiên anh ta cười lớn, nhẹ nhàng: "Không tin? Thử thử sẽ biết!"

"Anh, anh, anh đúng là kẻ háo sắc! Quân đội sao lại như vậy?" Tiểu Kỳ nhồm dậy hét lớn.

"Quân đội cũng là người, huống hồ anh là người đàn ông bình thường, đừng quên chúng ta đang hẹn hò. Ha ha, được rồi, ngủ ngon nhé ngày mai gặp!" Anh cười nói, "Cúp điện thoại nhanh nào!"

Đồ đều, tôi đương nhiên là phải cúp điện thoại rồi, Tiểu Kỳ tức tối cúp điện thoại, thật khiến người khác tức tối, một người trong quân đội sao lại mỗ nhon thế chứ!

Vừa cúp điện thoại, điện thoại lại reo, là Phương Tiểu Vũ gọi đến!

Tiểu Vũ ít khi gọi điện, Tiểu Kỳ biết Tiểu Vũ có ý gì, nhưng tâm trạng thật phức tạp, do dự nhận hay không nhận điện.

♥ Đứa con gái của người bố phản bội và vợ lẽ

"Chị Tiểu Vũ!" Tiểu Kỳ vừa nhận điện thoại một cách thân mật vừa thầm mắng mình vì sự giả dối.

Tiểu Vũ đầy tâm sự, giọng ảm chứa nỗi buồn, "Ừ, Tiểu Kỳ!"

Tiểu Kỳ không đợi Tiểu Vũ nói, chủ động vui vẻ kể: "Chị Tiểu Vũ, tối nay em đi tham dự một buổi tiệc gặp mặt, gặp một người đàn ông khá hay!"

"Thật thHa ha ha, vậy em thấy người đó thế nào? Nếu được thì có thể gặp gỡ xem xem, điều kiện của em tốt như vậy, anh ta chắc chắn sẽ thích

em." Lời nói của Tiểu Vũ chậm lại, dường như có tiếng thở dài nhẹ nhẹ truyền qua loa điện thoại.

"Điều này cũng chưa chắc chắn. Nhưng sao em thấy một người rất giống chị?" Vừa nói ra câu đó Tiểu Kỳ vừa nghĩ, nếu không ép cô ta nói ra sẽ không thăm dò được gì.

Tiểu Vũ ngượng ngịu nói: "Ồ, là bạn học của chị mời chị đi. Chị vốn không muốn đi, nhưng anh ấy nói chị nên giao tiếp nhiều hơn, bạn học của chị..."

"Ha ha, chị Tiểu Vũ, sao chị lại thế này! Để em đoán nhé, bạn học của chị chắc chắn là con trai, hơn nữa, hà hà, chị còn hơi thích anh ấy, đúng vậy không?" Tiểu Kỳ cười.

Tiểu Vũ "ái chà" một tiếng, giọng trầm trầm: "Bạn học của chị là một người trong quân đội, từ sau khi anh ấy vào đại học đã mất liên lạc, thời gian trước mới liên lạc lại. Gần đây anh ấy nghỉ phép. Chị, chị hơi quý anh ấy, nhưng chắc không được! Được rồi, Tiểu Kỳ, không nói chuyện với em nữa, chị ngủ đây".

Ngay lập tức Tiểu Vũ dập tắt điện thoại. Tiểu Kỳ ngẩn người trước điện thoại, ánh trăng trong lành xuyên qua khe cửa vào trong phòng, tại sao lại thấy Tiểu Vũ đáng thương? Không, không, đều là do mẹ con chị ta, chính họ mới là người hại mình và mẹ cô độc sống qua ngày, bất kỳ sự trừng phạt nào đối với họ đều xứng đáng.

Đang suy nghĩ linh tinh, điện thoại lại vang lên, Tiểu Kỳ nhìn xuống quả nhiên là Phương Chung Sơn gọi đến.

Đúng là thần kinh, muộn thế này gọi đến chắc chắn là đau lòng vì con gái yêu quý rồi, hừm! Tiểu Kỳ vừa tức giận vừa nhận điện thoại: "Muộn thế này gọi làm gì, không biết con phải ngủ à?"

Phương Chung Sơn do dự một lát nói: "Tiểu Kỳ, bố sẽ đi thẳng vào vấn đề! Chuyện tình cảm của Tiểu Vũ luôn đứt đoạn, chị đã 28 rồi, hơn nữa diện mạo bên ngoài cũng bình thường. Không dễ gì, dì con mới để chị con

nói ra tâm sự, chị con rất thích chàng trai trong quân đội đó. Nhưng hôm nay, Tiểu Vũ đi tham gia tiệc gặp mặt, khóc chạy về nhà, nói thấy con và người đó bên nhau. Bố xin con, có thể buông tay không..."

Ha ha, thật buồn cười! Tiểu Kỳ vừa mới mềm lòng một chút lại bị dội gáo nước lạnh, quá đau lòng, cô cười: "Chị Tiểu Vũ có phải đã nhìn lầm không? Con làm sao biết anh ta là người chị ta thích? Còn nữa, bố à, con thích ai là quyền tự do của con, con cũng có thể vì Tiểu Vũ mà nhường lại người đàn ông đó! Con nghi ngờ không biết mình có phải con ruột của bố không? Những lời này tại sao bố cũng nói ra được? Con nói với bố, nếu Tiểu Vũ không thích người đàn ông đó con cũng chưa chắc tốt với anh ta, bây giờ con biết Tiểu Vũ thích anh ta thì chắc chắn anh chàng đó sẽ thuộc về con."

"Con!" Tiếng thở dài nặng nề của Phương Chung Sơn đang không chế sự phẫn nộ, "Con, đó là chị của con mà!"

"Từ lúc bố và người đàn bà ấy phản bội lại mẹ, từ khi bố chuyển Tiểu Vũ sang cùng trường của con thì trong lòng con đã không còn bố nữa! Giờ con gọi bố là bố để cảm ơn đã cho con sinh mạng, nhưng tổn thương mà bố gây ra, cả đời này con sẽ khiến bố phải trả giá!" Dạ dày của Tiểu Kỳ đau thắt, cô cắn răng cúp điện thoại lạnh lùng.

Thật buồn cười, Phương Chung Sơn và Phương Tiểu Vũ đều biết cô hận họ, nhưng họ vẫn giả dối như vậy.

Phương Tiểu Kỳ tự nhận mình là một người dám yêu, dám hận, vui mừng, thương tâm đều hiện trên mặt, nhìn ai không vừa mắt là lập tức biểu lộ ra. Lúc đi học, mọi người đều nói cô là người con gái yêu ghét rõ ràng. Nhưng khi bước vào xã hội sau khi chịu nhiều thiệt thòi, như hồi làm việc ở ngân hàng, trình độ nghiệp vụ của cô bình thường, cô nỗ lực cải thiện thái độ phục vụ của mình, không những luôn mỉm cười mà còn gần gũi, tinh tế với khách hàng, do đó trong ngành liên tục ba lần được nhận danh hiệu "Tấm gương phục vụ tiêu biểu", vừa được nhận danh hiệu vừa được thưởng mỗi lần 500 tệ. Đây vốn là việc tốt, cô cũng khá ngưỡng mộ mình có chút

thành tích trong công việc. Lý Mạnh Mạnh có chút lo lắng, khuyên cô cẩn thận không sẽ bị công kích. Cô cười nói, không sao, thái độ phục vụ của mình có ai sánh bằng? Mọi người không chọn mình thì chọn ai? Không ngờ lần bình chọn sau không có ai chọn cô, ý kiến thống nhất như đã bàn bạc với nhau. Cô bức tức không hiểu chuyện gì? Cô giận đến nỗi mắng chửi ở văn phòng: Giả dối, nhảm tâm! Đồng nghiệp vẫn nói nói cười cười bình thường như chưa xảy ra chuyện gì, thái độ lạnh lùng bỏ đi. Cô bị tổn thương nặng nề, chạy đến chỗ Mạnh Mạnh khóc suốt nửa ngày. Về sau cô nhận ra "Tám gương phục vụ tiêu biểu" nếu luôn thuộc về một người thì người khác có cái gì để nhiệt tình làm việc? Mặc dù trong lòng bức bối nhưng cũng không thể chửi mắng ở văn phòng, thật quá ấu trĩ. Từ hôm đó cô chính thức nhận thức được những quy tắc lớn nhỏ trong xã hội, không thể không thu lại bản tính chân thật của mình, không oán hận đối với công việc, không tính toán về vinh dự, được bình chọn thì vui, không được cũng không nói gì. Kỳ quái, từ sau khi cô thay đổi, từ lãnh đạo đến đồng nghiệp đều ca ngợi cô, nói cô đã trưởng thành.

Không biết bao đêm, khi Tiểu Kỳ bỏ chiếc mặt nạ của cả một ngày trở về là chính mình than thở: Trưởng thành, mài phẳng những góc cạnh của mình, trở thành không còn là mình gọi là trưởng thành. Trong công việc Tiểu Kỳ không chế cá tính của mình, thay đổi thứ mình không muốn thay đổi. Nhưng trong tiềm thức, trong cuộc sống cô vẫn luôn là mình, thậm chí cô kiêu ngạo viết trên Weibo: Tôi cần là chính mình, Phương Tiểu Kỳ không vì người khác nịnh nọt mà thay đổi. Thế là khi đối diện với người bố phản bội, với Tiểu Vũ thì sự thù hận tận sâu trong lòng cô lại bị tiềm thức phóng đại lên vô hạn. Phương Chung Sơn càng thể hiện sự thương xót Tiểu Vũ, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng cô càng bốc mạnh, trong lòng cô chứa toàn thù hận, vì Phương Chung Sơn đã vui dập mộng tưởng về hôn nhân, tình yêu của cô trong suốt bao năm qua. Bao nhiêu năm, những năm tháng cô trưởng thành, luôn cho rằng cha mẹ mình bước vào cuộc sống hôn nhân gia đình ấm áp bằng một tình yêu thật đẹp. Phương Chung Sơn là người đàn ông tốt nhất trên thế giới, khiêm nhường, tinh tế hào phóng... Tất cả từ ngữ hình dung về

sự ám áp đều có thể dùng cho ông, tự nhủ mình trưởng thành cũng cần có tình yêu như vậy.

Nhưng mộng tưởng bị dập vùi. Đúng lúc ảo tưởng về tình yêu, hôn nhân trong tương lai trong nội tâm của người thiếu nữ trào dâng thì bố đề xuất việc ly hôn. Giống như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, mặc đồng nghiệp khuyến nhủ, mặc cho nước mắt của Tiểu Kỳ và bà Từ cũng không thể làm ông hồi tâm chuyển ý, ông dẫn theo Ngụy Doanh và Tiểu Vũ bước ra khỏi cuộc sống của cô. Người cha vốn là niềm kiêu ngạo của cô đột nhiên sụp đổ, thậm chí ảo tưởng trong cô về một cuộc sống tốt đẹp cũng bị hủy hoại. Cô hận, ngọn lửa thù hận bùng bùng bốc cháy từ khi Phương Chung Sơn muốn ly hôn, đốt cháy khiến cho cô đứng ngồi không yên, tìm mọi cách phá hoại tình yêu của Tiểu Vũ.

Đêm tĩnh mịch. Cô nằm trên giường ngửa mặt nhìn lên trần nhà, nghĩ thầm, Tiểu Kỳ, mày phải kiên định, phải vui vẻ, phải dũng cảm.

♥ Người mẹ

"Bố, bố, bố, đừng đi!" Mắt Phương Tiểu Kỳ cay cay, khóc khản cả tiếng.

Phương Chung Sơn quay đầu lại, mép miệng run run nhìn cô, nói lớn: "Tiểu Kỳ, bố yêu con, tin ở bố." Nói xong ông nhìn Ngụy Doanh và Tiểu Vũ đang đợi phía trước, cuối cùng trong do dự cất bước đi.

"Bố, bố bố... Phương Tiểu Kỳ nhìn Phương Chung Sơn bước lên xe, chiếc xe vô tình lăn bánh. Nước mắt trào ra, cô nghẹn họng hỏi mẹ: "Mẹ, tại sao bố không cần chúng ta nữa? Rốt cuộc là tại sao?"

Vai của bà Từ run lên, xoa xoa đầu con gái một cách mệt mỏi, mắt nhìn ra xa: "Tiểu Kỳ từ nay về sau chỉ còn lại hai mẹ con

Gia đình này không còn đàn ông nữa, vôi hoa sen hồng khiến hai mẹ con bận rộn cả ngày mới sửa xong, bóng đèn hồng cũng là cô gọi điện cho bạn trai nào đó đến sửa. Mùa hè cô và bà Từ đi chợ bán buôn dưa hấu và dưa lê, cô giống như một thằng con trai chỉ huy những kẻ theo đuổi mình...

"Bố, bố, đừng đi!" Một lần nữa Tiểu Kỳ lại trở về với ngã tư đường, trong mắt của Phương Chung Sơn có sự đau xót, có sự do dự, nhưng cuối cùng vẫn không quay đầu lại.

"Bố" Tiểu Kỳ mỉm cười nhảy vào lòng bố.

"Đúng là đứa con xấu xa, đã nặng như này rồi, bố sắp không bế nổi rồi!" Ông cười.

"Bố, bố." Tiểu Kỳ cười sặc lên, đưa đầu vào vòng tay hiền hậu của bố.

Trong phút chốc, mặt của ông trở nên do dự, run rẩy, trầm giọng nói: "Bố đi đây!"

"Bố!" Tiểu Kỳ bừng tỉnh, sờ sờ mặt, cả khuôn mặt ngập trong nước mắt.

Ngẩng đầu lên, bà Từ ngẩn người đứng ở cửa, cơ thể run lên, nhẹ giọng hỏi: "Con gái, lại nằm mơ sao?"

Tiểu Kỳ cố nở nụ cười nhưng nước mắt lại rơi xuống, cô vẫn toét miệng, "Không, con mơ thấy mình được gả cho một anh chàng đẹp trai, cưỡi BMW đến đón con vào biệt thự!"

Bà Từ quay đi lau nước mắt, rồi quay lại cười: "Thật không! Được rồi mẹ sẽ đợi! Giờ thì dậy thôi, Thạch Lỗi sắp đến rồi, đã 10 rưỡi sáng rồi!"

"Ồ, dạ!" Tiểu Kỳ cười ha ha, tinh thần hoảng hốt. Cô xuống giường, đi rửa mặt, nhìn mình trong gương, mắt sưng đỏ, sắc mặt hơi vàng, vội vàng trang điểm mới thấy đỡ hơn.

Kính cong, chuông cửa vang lên. Tiểu Kỳ đột nhiên hơi sợ, cô mới vừa ý thức được Thạch Lỗi sắp đến, lại sắp gặp người đàn ông đó! Tay run run, kem xoa tay rơi xuống đất, vội vàng nhặt lên trốn vào nhà vệ sinh, thuận tiện mở hé cửa, nhìn trộm ra ngoài.

♥ Sự chăm sóc ấm áp

"Con chào dì!" Thạch Lỗi mặc một chiếc áo khoác màu xanh lam đậm, vừa cười chào bà Từ vừa đưa hoa quả và hoa trên tay.

"Ồ, Thạch Lỗi, con thật cẩn thận còn mua hoa nữa, lãng phí quá!" Bà từ xoa xoa t

Thạch Lỗi cười, nói: "Mua hoa cho hai người phụ nữ là việc con nên làm mà!" Nói xong ánh mắt dừng ở cửa nhà vệ sinh. Cô giật mình, mau chóng khép nhẹ cửa. Không biết tại sao nhìn thấy Thạch Lỗi cô lại căng thẳng như vậy, hơn nữa đáng chết là nghĩ đến nụ hôn của mình và anh ta, mặt lại nóng lên. Hít thở sâu, Tiểu Kỳ nhắm mắt thả sâu vài cái, tự an ủi mình. Tiểu Kỳ, mày phải tham gia trận này, mày phải ở bên người đàn ông này để Tiểu Vũ đau lòng! Không phải là một nụ hôn sao? Lẽ nào mày thật sự thích anh ta? Được rồi cứ coi như là bị chó cắn một cái, chẳng làm sao cả!

Tự mình an ủi hồi lâu cô mới lấy lại giọng đẩy cửa đi ra.

"Chào buổi sáng!" Vừa đi ra đến phòng khách Thạch Lỗi cười chào Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ nhìn bộ dạng của Thạch Lỗi cười như không cười, trong lòng căng thẳng, lườm anh, cố ý hỏi một cách ngạc nhiên: "Sao mẹ làm nhiều đồ ăn thế?"

Cá chép chua ngọt, rau cần nấu đậu, dạ dày kho tiêu... Bà Từ tháo tạp dề, nháy mắt nói với Tiểu Kỳ: "Mẹ phải đi sang nhà cậu con có chút việc, con với Thạch Lỗi ăn trước nhé. Có lẽ rất muộn mẹ mới về, con ở nhà tiếp Tiểu Thạch giúp mẹ!"

"Á, không"

Lời nói của Tiểu Kỳ không còn trọng lượng, bà Từ đang định nói gì với Thạch Lỗi thì anh ta chủ động nói trước, "Dì có việc cứ đi đi ạ, chúng con tự sắp xếp"

"Ha ha, được được được! Vậy dì đi nhé!" Bà Từ nói xong cầm túi đi.

Tiểu Kỳ tức điên lên, mẹ biết tính cô nóng nhưng chưa từng thấy cô nóng đến mức này. Cô vừa then vừa nóng, đuổi theo mẹ và hét lên: "Mẹ, mẹ làm gì vậy, sao để con một mình ở nhà!"

"Mau vào nhà, nói chuyện với cậu ấy, mẹ tôi mới về!" Bà Từ lúc này đã bước xuống tầng.

Tiểu Kỳ đóng cửa, ánh mắt vừa đúng gặp phải nụ cười của anh, cảm thấy trái tim mình nhảy lên. Bà Từ vừa đi, hai người tự nhiên im lặng. Ánh mắt của anh nồng nhiệt nhìn cô, tay cô hơi run, không dám ngẩng đầu lên, vì ngẩng đầu lên sẽ gặp môi của anh. Sợ nhất là khi nhìn thấy môi anh là nhớ đến nụ hôn mất kiểm soát đó. Cô không biết đang ăn gì, mắt dán chặt vào cơm trong bát.

"Ha ha, mắt sắp rơi vào bát rồi? Tại sao không dám nhìn anh, ngại à?" Anh ta nói xong

Cô lắp bắp: "Anh đâu phải là Ngô Ngạn Tổ, đẹp trai đến mức kinh thiên động địa! Tôi có gì mà không dám."

Cô cúi đầu, vừa muốn ăn chút đồ rồi mượn cớ đuổi anh ta đi, nhưng bụng dưới tự dưng đau thắt. Cô kêu lên một tiếng rồi chạy vội vào nhà vệ sinh, anh vội vàng đặt đĩa xuống: "Em sao thế?"

Tối tệ, kinh nguyệt đến sớm! Cô ngồi trong bồn vệ sinh đúng là buồn nói ra ngoài: "Là bị anh chọc tức đó, anh còn không coi mình là người ngoài, mẹ tôi bảo anh ở lại, anh ở lại thật!"

Anh cười khà khà: "Ồ, theo đuổi con gái là da mặt phải dày, mẹ anh luôn nói với anh vậy!"

Tiểu Kỳ không nói, đau bụng kinh khiến cô không nói lên lời. Hơn nữa nguyệt kinh đến là cô lại buồn nôn, bụng dưới đau thắt. Một người đàn ông xuất hiện lúc này thật không không may. Cô cau mày ra khỏi cửa nhà vệ sinh, nói: "Tôi có chút khó chịu, anh ăn xong rồi về đi nhé! Ngoan nào, chị không có thời gian tiếp đãi cậu"

"Tiểu Kỳ, em sao thế?" Mắt Thạch Lỗi nhìn một lúc là sắc mặt cô biến thành màu vàng nhợt, vội vàng chạy đến trước hỏi.

"Tôi!" Tiểu Kỳ nghĩ ra hôm trước mình ăn bánh trứng, bụng cô đau thắt, không nhịn nổi "ái" lên một tiếng, không nói lên lời, đến thẳng phòng ngủ nằm xuống.

Thạch Lỗi ngập ngừng một lát, quỳ bên giường nhìn Tiểu Kỳ. Tiểu Kỳ không muốn để một người đàn ông lạ, đặc biệt là Thạch Lỗi nhìn thấy bộ dạng của mình, khó chịu nói với anh: "Anh về mau đi, anh nghe thấy không?"

"Em, không phải là đến ngày rồi chứ?" Anh nói nhỏ, chủ động nắm tay cô, tay lạnh như băng, "Anh đi pha cho em cốc nước đường ấm nhé!"

Cô buồn nôn, đầu cũng đau, bụng đau từng cơn, mê mệt không mở nổi mắt. Dường như nghe thấy tiếng người đang kéo ngăn kéo, mở tủ ở dưới bếp, không biết đang tìm gì, một lúc sau nghe thấy giọng nói: "Tiểu Kỳ, mở miệng uống vài ngụm nào."

Cô mở miệng, nước đường nóng hồi từ đầu lưỡi vào cổ họng, cô nói yếu ớt: "Anh muốn làm tôi bỏng chết à?!"

Thạch Lỗi cười khà khà: "Xin lỗi Tiểu Kỳ, anh nghĩ hơi nóng chút có thể có tác dụng. Khi chị anh đau dùng ngải cứu hơi nóng để chườm sẽ dễ chịu hơn, anh đi mua ngay bây giờ. Anh không khoá cửa, sẽ về ngay, em ngủ."

Vài ngụm nước đường vào bụng thật dễ chịu. Cô nhắm mắt, mơ hồ một lúc lại nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp của anh.

"Tiểu Kỳ, anh! Đang cắt gừng, dùng ngải cứu đốt cho em, chắc chắn là có tác dụng, có phải em đã ăn đồ ăn lạnh không?" Anh kéo ghế ngồi bên giường, cởi cúc áo của Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ đang mơ hồ đột nhiên thấy rón lạnh lạnh, hét lớn: "Làm cái gì vậy, đồ háo sắc? Đừng có nhân lúc tôi khó chịu làm bừa nhé!"

Anh cười lớn, "Ha ha, bộ dạng của em thế này anh chẳng có hứng! Gừng đặt vào rón hơi nóng mới có tác dụng! Đừng nói nữa, giờ nghe lời anh."

Nói xong, rốn của cô được đắp một tấm vải gạc, sau đó nhìn thấy ngải cứu trên miếng gừng bốc khói, tản phát ra mùi khói thơm ở trên rốn.

"Từ từ sẽ dễ chịu hơn! Em thả lỏng người đi!" Thạch Lỗi nhẹ nhàng nói.

Cô lớn đến tầm này thậm chí Phương Chung Sơn cũng chưa từng nhìn thấy rốn của cô, lúc này lại để lộ ra trước mặt người đàn ông này. Cô nhìn thấy sự quan tâm trong ánh mắt của anh, mặt cô nóng lên, trong lòng dâng trào cảm giác kỳ quái, tự nhiên bụng cũng không còn đau nữa.

"Ha ha, đổ mặt vì cái gì chứ?" Anh ta cười khoái chí.

Cô thầm nghĩ, thật tội tệ, dường như không có suy nghĩ nào không bị anh ta nhận ra. Vẫn còn cứng đầu nói, chẳng có gì, anh không đẹp trai, cũng không phải kiểu người tôi thích, tại sao tôi phải đổ mặt, đúng là...

Anh cười: "Có vẻ bụng không đau nữa rồi, có sức để đá kích rồi?"

Cô cũng cười, nghĩ vừa nãy toàn thân không còn sức lực, bây giờ đã khỏe thế này, nhưng cô lại không muốn để anh nhìn thấy mình cười nên nghiêm mặt lại.

"Sao phải nghiêm mặt, muốn cười thì cười đi!" Anh nói xong cảm điện thoại lên nhìn.

Cô căn môi nghiêng đầu sang một bên, đột nhiên anh đến trước mặt cô, ngậy người ra một lúc, làm cho cô cũng giật mình.

"Đừng, đừng như vậy", Cô không rõ mình tại sao lại yếu ớt nói ra câu này, thậm chí tiếng rên khẽ không biết là từ bụng hay từ chỗ nào khác phát ra.

Mặt anh đỏ lên, anh nghiêng đầu qua một bên, thở nhẹ, quay đầu lại đột nhiên hôn lên môi cô, không đợi cô phản ứng đã cướp đoạt nụ hôn không cho cô chống cự.

Khi đầu óc cô vẫn còn mơ hồ, toàn thân mềm nhũn vì nụ hôn kia, anh đột ngột dừng lại, lại cười, tự tin nói: "Sao lại gặp em chứ! Ha ha!"

Anh đứng lên, rót một cốc nước cho cô đặt lên trên tủ đầu giường, cười: "Tuy rất muốn ở bên em nhưng đơn vị có việc đột xuất, anh phải đi rồi. Sau này đừng ăn đồ lạnh nữa nhé, lớn thế này rồi còn chưa biết tự chăm sóc cho mình! Đợi lần sau anh về thăm em, dù sao vẫn may vì mình cách nhau không xa lắm!"

Cô đang lơ ngơ nằm trên giường, muốn ngồi dậy nhưng không còn chút sức lực. Đợi cô tỉnh táo lại thì trong phòng đã trở lên tĩnh lặng, chỉ còn cốc nước nóng đang tỏa ra khí nóng trên tủ đầu giường.

Miệng Tiểu Kỳ ngậm nước nóng, nổi phẫn muộn giống như con tàu chòng chành trên biển, toàn bộ người như mất hồn lạc vĩa, nổi khó chịu giống như bị móc mất trái tim.

“Tiểu Kỳ, rốt cuộc anh đã hoàn thành xong bản nháp, mau đến xem đi!” Điện thoại reo lên, giọng hưng phấn của Vương Du truyền đến.

Tiểu Kỳ lo lắng: "Anh lại không ngủ không nghỉ cứ thế vẽ tranh sao? Vương Du không thể như vậy, tàn phá thân thể mình mất thôi!"

"Ha ha, không sao, em không biết anh vui thế nào đâu!" Anh cười sảng khoái.

Từ ngày đầu quen với Vương Du, cô đã biết anh là một kẻ điên cuồng, hễ có luồng cảm xúc mới là thức suốt đêm vẽ tranh. Cô bỗng nhiên thấy thương anh, vô tình muốn đến gần anh, nhưng cuối cùng chẳng nói ra nổi mấy chữ đó.

"Anh đợi đây, em mang cho anh đồ ăn!" Cô uống một mạch hết nước trong cốc, cầm túi đi xuống tầng.

Dường như toàn thân Tiểu Kỳ không còn sức lực, mang cho Vương Du cháo nóng và bánh, từ từ thưởng thức bức tranh trong lúc anh ăn.

Đường nét mềm mại, sức sống thanh xuân ngập tràn trong ánh mắt của Kỷ Linh, môi hơi vênh lên được dưới những nét vẽ trở lên tròn đầy, hấp

dẫn, làn gió xuân tỏa ra từ từng đường nét khiến cho những người thưởng thức nhìn là thích cô gái có cái tên Kỷ Linh.

Tiểu Kỳ hơi giật mình, Vương Du không chỉ một lần vẽ tranh cho cô nhưng luôn thiếu cái gì đó. Thiếu cái gì? Cô nghĩ thầm, đột nhiên c rõ một điều. Đúng, thiếu tình! Tay cô run run, chiếc chổi trong tay xém chút nữa thì rơi xuống đất, chỉ trước đó thôi còn rất hào hứng làm này làm nọ, giờ dường như dầm phải bông, chân mềm nhũn.

"Tiểu Kỳ?" Vương Du với tâm trạng mệt mỏi nhưng với nụ cười rạng rỡ, nghe thấy tiếng chổi rơi, anh xoay người lạ lùng nhìn cô.

"Không, không có gì, ăn ngon không?" Bụng cô bắt đầu đau dữ dội, cô cau mày hỏi.

Anh cười nói: "Ngon, anh vui quá, nhất định phải hoàn thành bức tranh này!"

Cô thở dài không ra tiếng, mắt nhìn vào Vương Du, trong đầu nghĩ đến bao nhiêu lần mình bí mật đứng trước cửa phòng vẽ, bấy nhiêu lần trong đêm đông giá lạnh cùng với Vương Du tại phòng tranh, rốt cuộc là tình yêu hay ngưỡng mộ? Không biết, cô cũng không biết, chỉ biết khi nhìn thấy nụ cười đó cô thực sự rất vui.

Tưởng như là thất vọng, nhưng tại sao dường như trút được chút gánh nặng trong tình yêu?

Về nhà, về nhà thôi. Có lẽ mỗi người đều có thứ tình cảm lúc có lúc không, lúc còn cao dữ dội, lúc lại tan biến như khói lửa giữa nhân gian.

♥ Người trong cuộc

Giống như trận mưa xuân vừa đến, gió xuân trong lành thổi qua, hai tay Phương Tiểu Kỳ khoanh trước ngực, bước đi chậm chậm trong thành phố nhỏ. Sắp đến lúc thành gái ế, lại vẫn chỉ là nhân viên hợp đồng lu mờ trong ngân hàng, dường như tất cả gánh nặng của những năm này đều bủa vây cuộc sống của hai mẹ con Tiểu Kỳ, bản thân cũng không biết có đáng hay

không. Khi còn học đại học quen với Vương Du, biết gia đình anh nghèo khó, một mình anh kiên cường nỗ lực, chưa từng oán trách cuộc sống... Cô dường như nhìn thấy một con người khác của mình, bức tranh đầu tiên trong phòng tranh được người khác mua, cô cũng thấy vui mừng khôn tả. Vương Du vẽ một bức tranh treo tường vài trăm tệ cho người khác cô cũng chúc mừng anh; cười chúc mừng anh, khi anh không có cảm giác, phiền não như con thú bị giam cầm, cô cũng vì thế mà buồn rầu... Từ trước đến giờ chỉ có cô từ trên cao nhìn xuống, cười nhạo đám người theo đuổi, chỉ có cảm giác đối với Vương Du là chôn sâu trong lòng, sợ rằng nói ra sẽ mất đi. Nhưng hôm nay dù không muốn thừa nhận, cảm giác thất bại trong lòng vẫn làm ngực cô như bị tắc nghẽn.

"Tiểu Kỳ, cái người con gái này sao chưa làm gì đã đứng im ra đó?" Lý Mạnh Mạnh từ cửa khu đô thị chạy lại hét lớn.

"Mình..." Tiểu Kỳ toàn thân lạnh băng, miệng run rẩy muốn nói những lời ngốc nghếch nhưng cuối cùng không nói ra lời.

Lý Mạnh Mạnh nhanh chóng kéo cô ra cửa hàng nhỏ phía trước mua một cốc sữa đậu nành nóng, chỉ trích hung bạo: "Cậu muốn chết à! Mưa tuy không lớn cũng phải mau bắt xe về chứ, chạy lung tung đi đâu? Còn nữa hôm qua khóc cái gì? Rốt cuộc là tại sao?"

Tiểu Kỳ cong môi nói: "Mình, mình phát hiện Vương Du chưa từng thích mình, không, là không có cảm giác với mình."

"Ha ha ha, tất nhiên, giờ cậu mới phát hiện à! Mình sớm đã biết rồi, sớm đã nói với cậu, cậu bỏ ngoài tai! Chuyện tình yêu chỉ có người ngoài là rõ, Thạch Lỗi rõ ràng là rất thích cậu, nhìn vào mắt hai người đúng là củi khô gặp lửa mạnh!" Lý Mạnh Mạnh cười khoái chí bưng cốc sữa đậu nành uống một ngụm thật to.

"Nói bừa, mình đâu có, mình chỉ vì đả kích Tiểu Vũ!" Tiểu Kỳ buột miệng.

Lý Mạnh Mạnh ngạc nhiên: "Tiểu Vũ thích Thạch Lỗi? Trời ạ! Không, không đúng, dựa vào kinh nghiệm bao nhiêu năm mình phò tá mẹ làm bà mối, bạn tuyệt đối đã động lòng trước anh ta!"

"Không có, bạn nói bừa! Mục tiêu lớn nhất cả đời này của mình là để hai mẹ con họ phải đau khổ để Phương Chung Sơn hối hận vì đã đi tìm vợ mới, vì đã vứt bỏ hai mẹ con mình!" Tiểu Kỳ đột ngột cao giọng.

"Ồ, được, được, được, bà chị ý chí hiên ngang vậy thì mình còn biết nói gì? Mau uống đi, còn có cuộc hẹn, đi thôi! Hừ, sẽ có một ngày cậu sẽ phải hối hận!" Lý Mạnh Mạnh lắc đầu, đứng dậy cầm túi đi ra ngoài, đi được hai bước ngoái đầu lại, "Mình trả tiền rồi nhé!"

Phương Tiểu Kỳ về nhà, bà Từ vội hỏi: "Sao thế, sao điện thoại lại tắt? Hai đứa nói chuyện như nào, được chứ? Con đến ngày rồi à, sao trong nhà vệ sinh có một gói băng vệ sinh đã bị bóc?"

"Kìa, mẹ! Con mệt rồi, muốn đi ngủ, ngày mai còn phải đi làm, con ngủ đây!" Tiểu Kỳ mệt mỏi đến nỗi không mở nổi mắt, về đến phòng liền đóng cửa chìm vào giấc ngủ.

Bà Từ ở ngoài nói lớn: "Ngủ sao phải khóa cửa, đứa con này!"

Ngày thứ hai đi làm, Tiểu Kỳ ngồi trên xe buýt nhìn xuống dòng người tuôn ra đông nghịt, ngược lên trời thấy trời thật xanh, tỏa sáng chói lóa, phiêu đảng giữa không trung, sống trong không gian như thế này tuy có đôi lúc có chút hận cái thành phố này nhưng lúc này thật đáng yêu.

Vùi đầu vào quầy xử lý nghiệp vụ, tay không được ngơi nghỉ, cho đến khi có một tiếng gọi e dè "Tiểu Kỳ", cô mới nhấc đầu lên, là Phương Chung Sơn.

"Bố đến làm gì?" Cô lạnh lùng hỏi.

Dường như tâm trạng Phương Chung Sơn rất tốt, cười hiền: "Buổi trưa cùng ăn cơm với bố nhé, giờ đã đến giờ tan ca rồi, ra đây rồi nói!"

Tiểu Kỳ nhìn đồng hồ, quả nhiên đã đến giờ tan ca, xem ra Phương Chung Sơn đã xem giờ trước mới đến. Dù hận người đàn ông này đến chết nhưng rốt cuộc vẫn là cha của mình, làm sao đây? Cô thở dài, xử lý xong công việc còn dở, chuẩn bị tan ca.

♥ Trong mỗi con người đều ẩn chứa một ác quỷ

Trong nhà hàng nhỏ yên tĩnh đối diện với ngân hàng, Phương Chung Sơn gọi vài món, rụt rè cười với con: "Tiểu Kỳ, đều là những món trước con vẫn thích, ăn chút đi?"

Tiểu Kỳ nhìn cá diêu hồng sốt chua ngọt để trên bàn, thịt hấp, canh thịt, cố ý nghiêm mặt nói: "Những món này từ lúc con 17 tuổi đã không thích ăn rồi, cảm ơn sự quan tâm của bố"

Phương Chung Sơn giật mình, nói nhỏ: "Tiểu Kỳ, con vẫn hận bố sao? Sẽ có một ngày con hiểu được nỗi khổ tâm của bố."

"Được rồi, không nói việc này nữa, ảnh hưởng đến bữa ăn!" Cô ăn một miếng cá diêu hồng, hỏi lạnh lùng: "Bố đến có việc gì không?"

"Ồ, ha ha. Hôm qua gặp mẹ con mới biết mỗi người trong ngân hàng đều có nhiệm vụ huy động gửi tiền. Sao con không nói sớm, tuy bố không có nhiều nhưng cũng tích góp, dành dụm được một ít, bạn bè cũng có ít tiền gửi ngân hàng, thu được 200.000 tệ." Phương Chung Sơn nhìn Tiểu Kỳ rồi nịnh nọt, liếm liếm môi, cười, "Tuy chỉ là muối bỏ bể nhưng là tấm lòng, nghe nói các con không hoàn thành nhiệm vụ không nhận phúc lợi. Mấy ngày nay bố đi nghe ngóng xem bạn bè nào cần gửi tiết kiệm, nếu có thông tin là mang đến cho con. À, còn nghe mẹ con nói, con có bạn trai?"

"Mẹ con hận bố muốn chết, sao còn nói với bố những việc này? Bố đừng nói bừa! Con dù có khó khăn cũng không đến cầu xin bố. Dù sau này có phải đi xin cơm cũng tuyệt đối không đến trước cửa nhà bố. Bố yên tâm đi, con Tiểu Kỳ nói là giữ lời!" Cô hừ giọng.

"Ồ, ha ha, là, là cậu con nói." Phương Chung Sơn có chút bối rối, nhắc bát lên uống canh "Được, con biết, vậy nhé! Con đi đây, bố chăm sóc hai mẹ

con họ cho tốt vào!" Cô không thấy ngon miệng chút nào, thật ra cô cũng có chút cảm động khi biết bố vẫn nhớ cô thích ăn cá diêu hồng sốt chua ngọt, nhưng nghĩ đến hai mẹ con họ, cô lập tức cứng rắn hơn.

Ông dường như không hề để ý đến thái độ của Tiểu Kỳ, còn cười khả khả: "Con có bạn trai, chị con cũng sắp ổn định, bố rất vui, tâm nguyện lớn nhất của bố là hai chị em con đi lấy chồng, tương lai bế con cho hai đứa, ha ha."

"Phương Tiểu Vũ, chị ta?" Tiểu Kỳ nghe ra ý đồ trong câu nói của bố, hỏi một cách hoài nghi.

"Ồ, bố gặp chàng trai quân đội kia thấy rất tuyệt. Nghe nói chàng trai đó vừa về nhà nghỉ vài ngày, đơn vị có việc lại đi rồi. Bố và dì đều khuyên chị con đừng cảm đến quân đội gặp cậu ấy, tăng thêm tình cảm. Ở tuổi này rồi thì nữ cũng nên chủ động một chút." Ông cười lớn đến nỗi không khép nổi miệng.

Tiểu Kỳ nén giận, không ngờ người nhu nhược bảo thủ như Tiểu Vũ lại đi thăm Thạch Lỗi, cô nghĩ nếu Phương Chung Sơn biết chàng trai mà cậu của cô nhắc đến, người mà cô có tình hẹn hò là Thạch Lỗi thì tuyệt đối sẽ không kể việc này với cô. Cô cười giả như không quan tâm, nói: "Ồ, vậy thì tốt, Phương Tiểu Vũ cũng 28 rồi, không cưới chồng thì thật đáng buồn. Con còn có việc, con đi trước đây."

Chương 3: Tình yêu là sự rung động của trái tim hay là sự thù hận của trái tim?!

Em mang theo tất cả sự giả dối đứng trước anh, chạy trốn khi anh hiểu được điều sâu thẳm tận sâu nơi trái tim em. Đằng sau những móng vuốt, những lời cay nghiệt là trái tim bị tổn thương. Tại sao anh hiểu hết cả, tại sao trái tim em giống như một chú hươu nhỏ kinh hoàng sợ hãi lao đi? Có phải là anh không? Định mệnh của em nếu thực sự đã xuất hiện, em phải làm gì để biết đó chính là anh?

♥ Đi trước một bước

Suy nghĩ đầu tiên của Tiểu Kỳ sau khi rời nhà hàng là nhất định phải đến Quân khu quân đội trước Tiểu Vũ. Cô về ngân hàng tìm chủ nhiệm xin nghỉ phép, chủ nhiệm cười: "Có thể nghỉ, một ngày trừ 50 tệ!"

"Trời, chủ nhiệm tốt bụng, em không phải vẫn còn ngày phép sao? Xin chủ nhiệm, nhà em nếu không có việc gấp thì sao em đột nhiên xin nghỉ?" Cô cười như hoa.

"Được rồi! Chiều hôm nay và sáng ngày mai, coi như một ngày nghỉ phép!" Chủ nhiệm cười, xua xua tay, "Mau đi đi!"

Mặc gì đây? Tiểu Kỳ hình dung ra tất cả quần áo của mình, quyết định mặc áo sơ mi kẻ ô có nơ bướm ở cổ, bên ngoài mặc quần yếm bò, quyết định như vậy. Vừa nghĩ xong thì điện thoại của Lý Mạnh Mạnh gọi đến: "Tiểu Kỳ, bạn gì thế? Cùng ăn cơm nhé!"

"Ồ, bạn đi câu đàn ông!" Cô trở về trạng thái bình thường.

Lý Mạnh Mạnh cười như điên dại, "vừa nghe thấy những câu bông thả như vậy là mình biết Tiểu Kỳ sống lại rồi! Được thôi, không biết anh chàng nào lại gặp họa nữa đây!"

Tiểu Kỳ hừm một tiếng: "Nói gì thế, kẻ nào được chị để ý là phúc khí của hần!"

"Ha ha ha, ở đây mình có một bài báo; để mình đọc cho cậu nghe: "Dùng ánh mắt mạnh mẽ, dịu dàng, mơ mộng nhìn thẳng vào mắt anh ta, anh ta sẽ cảm nhận được tia điện phóng ra từ bạn, tan chảy dưới sức hút của bạn. Đương nhiên đồng thời với việc để đàn ông hồn bay phách lạc, bạn cũng sẽ vui vẻ từ trong lan ra ngoài, hưởng thụ khoái cảm kích thích do chính bạn khơi dậy. Khám phá nội tâm nam giới, phá vỡ mật mã dự vọng từ bề ngoài mạnh mẽ của đàn ông." Lý Mạnh Mạnh cười không dứt.

Tiểu Kỳ cố nói với giọng điệu buông thả, không ngờ Mạnh Mạnh còn lợi hại hơn, Mạnh Mạnh cười lớn: "Cái gì mà mật mã dự vọng, làm một thực nữ có được không? Người không biết ngại ngùng như này tương lai làm sao gả đi được?"

"Phụ nữ không xấu, đàn không không yêu! Ha ha, đi thôi đi thôi, về sẽ gọi cho cậu, gần đây vận đào hoa của mình đến rồi, chị em mình phải giao lưu một tí, làm thế nào mới nhanh chóng gả mình cho chàng trai lắm tiền! Khà khà! Ái dà không nói nữa, lãnh đạo của mình đến rồi!" Lý Mạnh Mạnh đột nhiên thấp giọng đồng thời chuyển giọng ngay, nghiêm túc nói: "Ồ, vấn đề mà ngài phản ánh, chúng tôi sẽ kịp thời xử lý, cảm ơn ý kiến phản hồi của ngài, hẹn gặp lại!"

Tiểu Kỳ không nhịn được phá lên cười, tên Mạnh Mạnh này thật là. Sau khi cúp điện thoại Tiểu Kỳ vội vàng bắt xe về nhà rửa mặt, trang điểm, thay quần áo, nhìn mình trong gương, mái tóc dài rủ xuống vai, trang điểm nhẹ nhàng, mắt long lanh, trong sáng mà gợi cảm, Tiểu Kỳ cố tình làm mặt quỷ trong gương, thở thè: "Thạch Lỗi, em đến rồi."

♥ Mê tình

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Vừa lâm bẩm tên Thạch Lỗi, ngồi lên xe là nhận được tin nhắn của anh ta: Tiểu Kỳ, em còn đau bụng không? Anh đã ở đơn vị rồi, ha ha đừng nhớ anh quá nhé!

Tiểu Kỳ biết doanh trại quân đội của Thạch Lỗi cách thành phố khoảng 2 giờ ngồi xe, vốn muốn đến đột ngột để anh ta bất ngờ, lúc này ngồi trên chiếc xe lắc lư, nhìn thấy hình nộm hôn quen thuộc trong tin nhắn của anh, cô vô tình sờ lên màn hình điện thoại. Tim đập loạn, làm sao thế này? Giống như người bạn sau nhiều năm không gặp một chút hồi hộp, cô lấy gương ra soi, lại nhìn xa xăm ra ngoài cửa xe, trả lời tin nhắn: Ai nhớ anh chứ; tôi đang đến "Lê Lê Xuân" ngắm hoa lê cùng người yêu, hưởng thụ cuộc sống ở nông thôn.

"Lê Lê Xuân" là một vườn lê ở gần doanh trại quân đội của Thạch Lỗi, vài trăm mẫu trồng hoa lê cứ đến tháng tư là nở rộ, cả một vùng trắng như tuyết, tuyết đẹp. Tiểu Kỳ thực sự chỉ nghe qua về nơi này, chưa từng đến, cô chỉ biết vườn lê này là do một ông chủ lớn đầu tư vào, đồ ăn ở đó rất ngon.

Cô mượn có này có lẽ rất hợp lý, Tiểu Kỳ có chút đắc ý.

Tin nhắn phản hồi rất nhanh: Ha ha, đồ ngốc, hoa lê trung tuần tháng tư mới nở! Không phải em bị người khác lừa rồi chứ! Giờ hoa lê chưa nở, đồ ngốc!

Bị phát giác, mặt cô nóng bừng, thầm nghĩ thật tội tệ, sớm biết trước đã hỏi thăm rồi mới nói.

Bây giờ chỉ còn cách cứng đầu gửi tin nhắn cho Thạch Lỗi: À, làm sao giờ, không chừng là đối tượng gặp mặt giờ trò, hoa lê chưa nở sao, sao anh ta lại lừa tôi? Nghe nói điều kiện của anh ta rất tốt là con nhà giàu, tôi muốn được gả cho người này. Bị lừa thì kệ bị lừa, tôi không trách anh ta, chắc là muốn nịnh nên dùng kế sách này, có thể thông cảm, ha ha.

Không biết anh ta thấy tin nhắn này sẽ trả lời sao? Sau khi gửi xong thì chăm chú đợi tin nhắn đến, 1 phút, 2 phút... 10 phút, đến nửa tiếng không thấy tin nhắn lại! Cô lo lắng, hình như sắp đến nơi rồi. Anh ta còn chưa trả lời, làm sao giờ! Được rồi, thật đáng ghét! Làm sao mình dám nói thẳng đến tìm anh ta, làm sao để anh ta biết là vì lời cuốn anh ta, vì muốn làm tổn thương Tiểu Vũ. Tiểu Kỳ nghĩ thầm, bất thần thở dài.

Xe cuối cùng đã đến, cô nhìn bốn xung quanh không phải là núi thì là đá, thật là hoang vu. Bên cạnh có một bác tài xế hỏi: "Cô đi đâu vậy?"

Tiểu Kỳ cảnh giác nhìn người lái xe, lo lắng hỏi: "Tôi muốn đi 'Lê Lê Xuân' mà không biết đi thế nào."

Anh ta cười, "Sao cô đến sớm thế làm gì! Năm nay thời tiết lạnh, hoa lê chưa nở. Sau 18 ngày nữa hãy đến, lúc ấy sẽ nở hoa rất đẹp"

Tiểu Kỳ cố kìm nén nụ cười: "Ồ, ra vậy, tôi biết hoa lê chưa nở, muốn đến chơi trước, thưởng thức cơm nhà nông ở đó!"

"Ồ, biết rồi, rất gần! Cô đi về phía trước, đi thẳng theo con đường này, nhìn thấy một người lính đứng trước cổng sắt, sau đó rẽ phải, đi nửa đường nhìn lên là thấy biển "Lê Lê Xuân"!" Lái Xe nhiệt tình chỉ dẫn.

"Cảm ơn, cảm ơn!" Cô cảm động, vì hại người khác mà hại mình một mình đến nơi hoang dã thế này, sao mà đáng thương! Mẹ ơi là mẹ, vì trả thù cho hai mẹ con, con có dễ dãi quá không? Hôm nay mà gặp chuyện gì thì dù có làm quỷ mình cũng không tha cho tên Thạch Lỗi đáng chết kia!

Đúng lúc cô đang nghĩ linh tinh, vừa đi được một đoạn đường nhỏ, tin nhắn của Thạch Lỗi vang lên: Em cố tình chọc tức anh đúng không? Quả nhiên gặp mặt người khác, lương tâm của cô bị chó cắn rồi sao? Em bây giờ đến đâu rồi? Tuy em vô tình nhưng trời sinh ra anh đã lương thiện thế này, mời em đến đơn vị anh ăn cơm nhé!

Tiểu Kỳ trả lời buồn rầu: Không cần nữa, người ta sẽ mời tôi ăn, hừm, tôi sắp đến "Lê Lê Xuân" rồi!

Tiểu Kỳ muốn cho mình một cái bạt tai, mục đích đến là để anh ta chết mê chết mệt mình, nhưng không biết tại sao trong tiềm thức cô lại muốn chọc tức anh ta. Khả năng sau khi nhận được tin này thì anh ta không thể không tức tối. Nghĩ đến bộ dạng nhay dựng lên khi anh ta nhận được tin nhắn này, cô không nhịn được cười.

Nhưng làm sao giờ, thật là nghiệt ngã, nếu có đối tượng gặp mặt thì đã tốt! Được rồi, dù sao đã đến rồi thì đến "Lê Lê Xuân" xem xem, tiện thể ăn bữa cơm nhà nông, tối bắt xe về.

Gần đâu mà gần, chẳng gần chút nào, đi lâu vậy mà vẫn đến, cô lảo bầm, đang nhìn bốn phía xem có siêu thị để mua chút đồ uống không liền nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp, một người đàn ông mặc bộ đồ quân đội thở hồng hộc đứng trước mặt nhìn thẳng vào cô.

♥ Tình yêu là dao động hay cảm hận?

Thạch Lỗi nghiêng đầu nhìn thẳng vào cô, bộ đồng phục của anh dường như hơi rộng, ánh mắt giận dữ như muốn tóe lửa.

Trời có chút u ám giống như sắp mưa. Tiểu Kỳ hơi chút bất ngờ: "Nhìn cái gì mà nhìn, tuy tôi rất xinh nhưng anh cũng không thể như vậy chứ."

"Đồ lừa đảo, cô chẳng có câu nào là thật lòng!" Thạch Lỗi tức tối, "tôi chút nữa là bị mắc lừa cô rồi, nếu đúng là gặp người khác vậy đối phương sao có thể để cô một mình đến nơi này!"

Đối phương là người giàu có thì sao không lái xe con đến? Nói dối cũng không nghĩ trước, nói có phải đến tìm tôi không?"

Tiểu Kỳ hận lời nói dối của mình tại sao lại không tron tru đến nỗi bị người đàn ông này vạch trần, mất mặt quá! Cô móc điện thoại rakhỏi túi, giả vờ nói: "Alo, tại sao anh vẫn chưa đến? Thống nhất là đến bến xe đón em mà. Biết anh hôm nay bận nên em mới đồng ý đến một mình, sao anh lại như vậy? Được rồi, được rồi, giờ em sẽ về nhà, sau này không cần gặp mặt nữa!" Nói xong mặt cô đỏ đỏ, xoay người bước đi.

Thạch Lỗi giống như một mũi tên xông đến, kéo tay cô, nhẹ nhàng: "Anh sai rồi, anh không nói những lời vớ vẩn như vậy? Đừng đi nhé, tại sao mỗi lần em đến lại khiến anh tức đến muốn chết mới vui chứ? Thật là, người con gái này! Đi theo anh!"

Tay của Tiểu Kỳ bị nắm chặt, tay anh rắn chắc, nhiệt độ rất nhanh từ lòng bàn tay anh truyền đến bàn tay cô. Cô cảm thấy mình hơi run lên, miệng khát môi khô, cô liên tục cắn môi, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ còn cách ngoan ngoãn đi theo anh.

Đến một cửa sắt, Thạch Lỗi buông lỏng tay Tiểu Kỳ. Cô nhìn thấy một chiến sỹ ở cửa đang mỉm cười chào anh, trong cửa có sân rất lớn, phía Đông có vài doanh trại, phía Tây là khoảng vườn rất rộng.

"A, chị dâu đến rồi!" Một chiến sỹ vừa đi vừa cười ch

Anh cười khà khà, quát giận: "Cậu này, nhanh mồm nhanh miệng phết!"

Tiểu Kỳ lo lắng đến nỗi mặt nóng lên, tai dường như cũng vậy, cô không dám nhìn lung tung, chỉ cúi đầu đi theo anh.

"Ha ha, đến chỗ ở của anh rồi, để anh làm gì đó cho em ăn!" Thạch Lỗi nói xong dẫn cô đến trước một tòa nhà, ở cửa vào có một chiến sỹ cúi chào, lên tầng 2, cô ngửa mặt lên nhìn, trên biển có ba chữ - Người chỉ huy!

Vừa vào cửa, anh kéo mạnh cô vào lòng, nhìn cô từ trên xuống dưới rồi cười: "Trang điểm xinh thế này làm gì? Bụng còn đau không?"

Tiểu Kỳ chưa từng thấy nóng như vậy, thật ra mới gặp mặt hôm qua nhưng lúc không gặp trong lòng rõ ràng cảm thấy nhớ nhung. Cô chẳng thể nghĩ ra kế hoạch gì, chẳng nhớ phải làm theo những bước nào để lôi cuốn anh, trong đầu mông lung, ngượng ngùng dúi đầu vào lòng anh. Một lúc lâu, trong phòng tĩnh mịch, dường như chỉ nghe thấy tiếng đập nhè nhẹ của con tim.

Một lát sau, Thạch Lỗi nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, vuốt tóc cô, run run: "Anh cảm thấy dường như rất lâu rồi chưa gặp em?"

Tiểu Kỳ không dám nhìn mắt anh, cô sợ thời khắc bốn mắt nhìn anh sẽ để lộ ra nỗi nhớ của cô, cô cắn môi nói nhẹ: "Ai nói chứ, mới hôm qua gặp rồi mà!"

Ha ha! Anh cười nhẹ véo mũi cô, nói: "Vậy em có nhớ anh không?"

Tiểu Kỳ giả vờ lắc đầu.

"Chẳng nhớ tẹo nào sao?" Thạch Lỗi trề môi hỏi.

Tiểu Kỳ lại lắc lắc đầu.

Thạch Lỗi thở dài thất vọng: "Thật là tức chết thôi! Sao mình lại thích một người con gái chẳng có cảm giác với mình? Chúng ta mới quen được mấy ngày, anh chẳng biết gặp ma quỷ gì rồi!"

Tiểu Kỳ nhìn bộ dạng đau khổ của Thạch Lỗi, đột nhiên bật cười.

"Cứ cười đi! Cứ cười đi!" Thạch Lỗi cười, đưa tay ra chọc nách Tiểu Kỳ.

"Ha ha ha, đừng, á, ha ha ha!" Tiểu Kỳ sợ nhất là bị người khác cù nách, cười ngả nghiêng.

Trong chớp mắt, nụ hôn của anh đặt lên mái tóc dài của cô, anh đưa tay ra ôm chặt cô vào lòng không do dự hôn lên đôi môi mềm mại, thậm chí dùng lực hôn thật mạnh, phát ra cả hơi thở nhẹ.

Tiểu Kỳ dường như mất cảm giác, dường như mỗi lỗ chân lông của cô đều đang bị bịt kín bởi mùi cỏ xanh đặc biệt của anh, dường như cô muốn nói "em cũng nhớ anh", đầu lưỡi như bị cuốn vào trò chơi của anh, cô sợ đến nỗi đột nhiên "a" lên.

Anh dừng lại, thở dài, ôm cô vào lòng, có chút ngượng: "Xin lỗi, có thể em vẫn chưa có cảm giác với anh, nhưng anh đã có hơi quá! Nhưng rõ ràng anh nhận thấy em thích anh nhưng lại kháng cự, tại sao vậy?"

Đúng lúc này ngoài cửa có tiếng truyền vào "báo cáo".

♥ Quán quýt

Thạch Lỗi buông Tiểu Kỳ ra, giọng trong trẻo "mời vào!"

Một chiến sỹ bùng một khay đến, cười: "Chỉ huy, tôi chuẩn bị cho chị dâu ít đồ ăn."

"Ồ, được rồi, đi đi!" Anh vẩy vẩy tay, xoay người đỡ cô lên ghế; "ăn cơm nhé, đói quá rồi. Ở đây không có gì ngon, tranh thủ ăn một chút, ha ha!"

Một bát cơm, một con cá, một đĩa rau xào. Cô cười, nói: "Rất ngon.!"

Chuông điện thoại của anh vang lên, anh nhìn nhìn có chút kinh ngạc, ngẫm nghĩ một chút, anh trả lời tin nhắn.

Tiểu Kỳ đột nhiên lấy lại tinh thần, cười hì hì "Sao thế? Có phải người con gái nào bị anh làm tổn thương muốn tìm đến không?"

"Ha ha, nói linh tinh! Có một người bạn học nói muốn đến thăm anh, kỳ lạ, người bạn này là bạn học trung học với anh, lên phổ thông thì cô ấy chuyển trường, không biết tại sao thời gian trước đột nhiên liên hệ với anh, lần này lại nói muốn đến thăm?" Thạch Lỗi phân vân.

"Còn phải hỏi, cô ta thích anh!" Tiểu Kỳ ăn miếng lớn, trong lòng muốn cười. "Ồ, cái này..., cũng có thể! Nhưng anh bây giờ thích người khác rồi, sao có thể... Anh đã nói với cô ấy là bạn gái anh khà khà!" Thạch Lỗi cười.

Tiểu Kỳ cố ý nhìn xung quanh, hếch lông mày; "Bạn gái anh là ai? Gọi đến để em gặp tí!"

Thạch Lỗi cau mày: "Còn giả vờ với anh, cẩn thận không anh cho lên giường đấy!"

"Ở tuổi này vẫn còn trinh trắng thì xấu hổ quá, hưởng hò từ lâu rồi tôi đã không còn... Anh đến đây, đến đây, sợ là anh không thể?!" Tiểu Kỳ nhún nhún vai, cười không ngớt.

"Em, em nói gì thế?" Thạch Lỗi tức tối lắc đầu

Tiểu Kỳ hừ lên một tiếng, khoa chân múa tay: "Em như vậy đấy, anh có thể làm gì em chứ?"

"Đúng là, chưa làm gì xem ra em chưa biết anh lợi hại thế nào!" Thạch Lỗi vác Tiểu Kỳ lên vai xoay một vòng, sau đó; đặt cô lên giường, đánh cho

cô ba cái vào mộng!

"Ha ha ha, thả tôi ra!" Tiểu Kỳ gào lên, "đồ đểu, anh đúng là đồ đểu, dám đánh tôi, ngay cả bố cũng không dám đánh tôi!"

"Vậy thì tôi nay chúng ta ngủ cùng nhé, em thấy sao? Không phải em nói em từ lâu đã không còn trinh trắng sao? Nói cách khác là kinh nghiệm của em rất phong phú mà, vậy anh cũng là người có kinh nghiệm, hay là tôi nay mình thử nhé?" Thạch Lỗi tiến gần đến mặt Tiểu Kỳ.

Đúng là gây ông đập lưng ông, cô tí nữa thì bị lời đề nghị này làm cho phát hoảng, cô cười lạnh: "Ha ha, đương nhiên là kinh nghiệm phong phú! Anh coi như đã xong rồi!" Nói xong, lườm anh một cái, cười nhe nhớn, "chị đây không có hứng thú với chíp hôi còn tanh mùi sữa, tuy chị không còn nhưng anh không còn nhỏ, nhìn là biết. Ha ha, anh hiểu không!"

Thạch Lỗi cười: "Anh không hiểu, làm sao đây?"

"Thế thì anh chết đi!" Tiểu Kỳ nhìn Thạch Lỗi mắt cô chớp chớp dưới ánh đèn.

"Đúng là đồ ngốc, những lời phóng đảng như thế chỉ nói với người thân cận là được rồi, nếu nói với người khác sẽ hiểu lầm em đúng là như vậy. Đi thôi, không còn sớm nữa, anh đưa em đi ngủ" Thạch Lỗi lắc đầu cười.

dường như biết mình đang đùa, nên cố ý nói như vậy. Tiểu Kỳ theo sau Thạch Lỗi, cứ nghĩ lại những lời nói lúc đó, nghĩ một lúc cô lắc đầu, cảm thấy không thể nghĩ nữa. Không ngờ mới quen biết chưa lâu anh đã hiểu thấu được cô, nhìn rõ lòng dạ cô.

♥ Đêm không ngủ

"Đây là nhà đón khách của bên anh, mỗi lần người thân hay bạn bè đến đều ở đây. Em ở một mình không sợ chứ!" Thạch Lỗi đưa Tiểu Kỳ lên tầng hai của một tòa nhà nhỏ phía sau doanh trại, mở phòng 201, đứng ở cửa hỏi.

Tiểu Kỳ "Xi" lên một tiếng nói: "Anh sợ hay là tôi sợ? Nói cho anh biết tôi không sợ!"

"Ha ha, bị em phát hiện rồi! Thật không cần anh ở bên chứ?" Thạch Lỗi cười mỉm

"Mau đi đi!" Tiểu Kỳ cười đẩy anh ra ngoài.

Trên dưới tầng có tiếng cười của một người mặc quân phục: "Ha ha, đang tán tỉnh hả!"

Tiểu Kỳ nhìn Thạch Lỗi, hai người đều cười. Thạch Lỗi híp híp mắt "Ừm", anh nói tiếp: "VẬY NHÉ, anh đi đây. Buổi tối nếu ngủ không được gọi cho anh, anh đến nói chuyện với em."

"Ừm." Tiểu Kỳ đáp lại rồi mau chóng đóng cửa.

Nghe thấy bước chân Thạch Lỗi xuống tầng ngày càng xa dần, Tiểu Kỳ mới dựa vào cửa thở dài.

Đây là phòng nhỏ, gồm một phòng khách, một phòng ngủ, có nội thất đơn giản, ga và tường đều trắng tinh. Tiếng điện thoại lại vang lên, hóa ra là Lý Mạnh Mạnh gọi đến, ha ha, cậu ta chắc chắn là nhin không nổi nên gọi để kể về vận đào hoa.

Quả nhiên, vừa nhận điện thoại, cậu ta "Ồ" lên, sau đó thao thao bất tuyệt: "Tiểu Kỳ yêu quý, mình phải kể cho cậu một chuyện. Làm thế nào bây giờ, mình gặp một người có tiền, bố của người đó mở một công ty bất động sản và công ty trang trí nội thất, thực lực kinh tế hùng hậu. Quan trọng hơn là anh ta rất tốt với mình, tuy hơi béo một chút. Nhưng Hoa Tiên Dững đối với mình cũng rất tốt, mình phải làm sao đây? Khi tình yêu gặp phải thách thức về vật chất, bạn biết không, mình không có áo đẹp sống sao nổi! Mình không muốn là người phụ nữ chỉ thích giàu có, nhưng mình thực sự, thực sự muốn nhân lúc còn trẻ hưởng thụ cuộc sống. Nếu cHoa Tiên Dững, nhà anh ấy ở quê căn bản không mua nổi nhà, đừng có nói đến chuyện mua xe. Bây giờ nuôi một đứa trẻ chỉ một bình sữa cũng 200, 300 tệ, đến lúc đó không khổ vì nhà cũng khổ vì con, sống sao nổi? "Vợ chồng bản tiện trăm sự khổ" mà mình nghe từ bố mẹ đã ứng nghiệm rồi!"

Tiểu Kỳ lắng nghe câu chuyện của bạn cũng "đồng ý" và nói: "Đúng vậy, Hoa Tiên Dũng mình mới chỉ gặp hai lần nhưng ấn tượng khá tốt. Mình hiểu bạn nghĩ gì, nhưng bạn nói nhiều như vậy thật ra bạn đã nghiêng về người giàu có kia, lẽ nào không phải sao? Bạn đã quyết định rồi mà còn do dự gì nữa? Nỗi đau dài không bằng đau đớn tạm thời! Đòi người con gái gả cho ai đều là sai lầm, bạn nghĩ thoáng ra một chút gả cho Tiểu Hoa có thể bạn toại nguyện tạm thời nhưng bạn sẽ phải lo lắng tiền nợ mua nhà khi nào mới trả xong, buồn vì con cái lại có bệnh tật, buồn vì chẳng có tiền đưa con đến nhà trẻ... Sẽ còn buồn nhiều, bạn cứ nghĩ lại xem, cứ nghĩ thật kỹ. Mình cũng không biết khuyên thế nào. Gả cho nhà giàu có thể vật chất sẽ được đầy đủ nhưng cũng có thể chơi bời bỏ bịch ở ngoài, cũng có thể coi thường những người nghèo như mình... Những điều này bạn nghĩ kỹ rồi quyết định!"

Qua điện thoại Mạnh Mạnh nghe thấy tiếng thở dài của bạn: "Tiểu Kỳ mình hiểu rồi. Bố mình sớm đã gặp phải tai nạn xe mà qua đời, chỉ còn lại hai mẹ con mình thật không dễ dàng. Mẹ mình sau khi về hưu mở Trung tâm Mai mối, bận rộn cả ngày kiếm tiền, mua táo cũng phải đến chợ sớm mua, không dám mua táo trong siêu thị. Mình đi đâu chưa từng ngồi taxi, căn nhà cũ sắp sụp vẫn phải tiếp tục ở. Tại sao mình thích mua quần áo như vậy là vì mấy năm nay đi làm rồi, trong tay cũng có ít tiền. Cuộc sống của người nghèo thật đáng thương!"

Tiểu Kỳ nhớ lần đầu gặp Mạnh Mạnh, mắt cô sáng lên trước kệ đặt táo trong chợ sáng, hai người vừa gặp mà đã như thân thiết từ lâu, sau đó mới biết hóa ra Mạnh Mạnh cũng là chỉ còn mẹ. Về sau hai người thân như hai chị em. Tiểu Kỳ cũng đã từng muốn được gả cho người có điều kiện, gia đình tốt một chút để cải thiện điều kiện sống, không phải xa hoa gì cũng có rất nhiều thứ khác biệt.

"Tiểu Kỳ à, mũi mình cay cay muốn khóc rồi đây. Làm sao sống mãi khó khăn như vậy được, mình biết nếu mình chọn người có điều kiện tốt sẽ rất nhiều người nói mình tham giàu. Nhưng mình sẽ nghĩ kỹ lại, mình tắt máy nhé! Anh chàng quân đội rất tuyệt, bạn hãy biết trân trọng nhé! Bạn còn có

điều kiện, công việc ở ngân hàng ít nhất cũng ổn định, mình là thư ký của một công ty, bạn thử nói xem, nếu gả cho người làm công như Hoa Tiên Dững thì sống thế nào? Mình cúp máy nhé, không n!" Mạnh Mạnh tắt máy điện thoại phụt một cái.

♥ Tình yêu sét đánh

Tiểu Kỳ nằm trên giường lật qua lật lại mà ngủ không nổi, cô cũng cảm thấy cuộc đời người phụ nữ thật khổ! Khi tình yêu chưa đến thì muốn yêu, thích cảm giác hồi hộp đợi chờ, thích cảm giác say mê vì yêu, nhưng khi nó đến lại nghĩ trước nghĩ sau, tính được tính mất, trái tim nhỏ chia thành 7,8 phần. Cũng đã từng nghĩ sau khi toàn lực báo thù hai mẹ con họ sẽ được gả cho một gia đình có điều kiện tốt, đón mẹ đến sống ở một thành phố khác để Phương Chung Sơn phải khóc! Nhưng khi gặp Thạch Lỗi đã khiến cho trái tim lạnh lùng của cô như loạn nhịp. Tiểu Kỳ từ sâu trong lòng luôn cho rằng tình yêu kiểu mưa dầm thấm lâu mới bền vững, tình yêu sét đánh chỉ là tạm thời! Cô thường nói với Mạnh Mạnh tình yêu sét đánh chỉ là đau khổ. Nhưng lần này rõ ràng mới gặp anh vài lần nhưng tốc độ phát triển khiến cô cũng phải giật mình, thấy đáng sợ. Sao lại như vậy? Tính cách của Tiểu Vũ hướng nội, hôm nay Thạch Lỗi đã từ chối ý muốn đến thăm của cô ta. Vậy ngày mai về là được, không, ngày mai sau khi về cố ý hưng phấn nói với Tiểu Vũ, mình và Thạch Lỗi đã chính thức yêu nhau! Ha ha, cô ta chắc hẳn lại khóc sụt sùi. Phương Chung Sơn sẽ lại đau đớn! Nghĩ đến đây Tiểu Kỳ lại bật cười.

"Điện thoại sao lại bận suốt thế? Anh mang cho em chút sữa bò, mau mở cửa nào." Thạch Lỗi gọi đến lo lắng.

Tiểu Kỳ cười nói: "Tôi đang tỏ tình với người đàn ông khác, không muốn uống sữa, anh mau về đi!"

Cô nói xong đã nghe thấy tiếng mở cửa: "Hừm, anh có chìa khóa, chỉ là cảm thấy không nên mạo muội xông vào. Đồ đáng ghét, lại chọc tức anh!"

"Á, mau ra đi, tôi không mặc đồ!" Tiểu Kỳ lúc này mới nghĩ ra mình quả nhiên không khóa cửa trong, hơn nữa không mặc đồ ngủ vừa nói chuyện

điện thoại với Mạnh Mạnh xong đang dựa vào đầu giường, vậy là cả một khoảng thân bị anh ta nhìn thấy rồi, đúng là đồ đều!

Thạch Lỗi vừa đi đến cửa phòng ngủ, nghe thấy cô nói vậy lập tức lùi lại cười lớn, "mau mặc đồ vào, nhưng anh đã nhìn thấy hết rồi! Ha ha, da rất trắng, còn có xương khóa nữa, anh rất thích nó!"

"Đồ đều, đừng có cười nhạo tôi!" Tiểu Kỳ tức tối vừa trùm chăn vừa hận mình tại sao lại có thói quen không mặc đồ đi ngủ, đến đây cũng không chịu mang đồ ngủ the

"Ha ha, anh quay đầu rồi!" Thạch Lỗi nhanh chóng quay đầu lại "ái" một tiếng rồi nói, "ái chà, nhanh vậy đã mặc xong rồi, sớm biết trước anh đã quay đầu lại sớm! Này, em uống đi, còn nóng đấy!" Nói xong đưa cho Tiểu Kỳ một cốc sữa.

Tiểu Kỳ đỡ lấy uống một ngụm, nói: "Nửa đêm đến làm gì?"

Thạch Lỗi cười: "Muốn đến tán công em, vẫn không hiểu à!"

Tiểu Kỳ vừa uống xong một ngụm, suýt tí nữa phì ra, vội vàng đặt cốc sữa lên bàn.

"Anh muốn chết à! Đã nói chị đây không có hứng thú với chíp hôi! Mau về đi, tôi phải ngủ rồi!" Tiểu Kỳ vừa nói xong thì nghe thấy bên ngoài dường như có tiếng sấm vang trời, tiếp đó là mưa rơi lộp bộp.

"Em đúng là, anh thấy sắp mưa sợ em sợ nên mới đến! Anh xấu như vậy sao? Vậy được rồi, đã không được mời đón vậy anh đi đây!" Thạch Lỗi thở dài, đứng dậy chuẩn bị bước đi.

Tiếng sấm đùng đoàng vang lên, chớp lóe sáng trên bầu trời, Tiểu Kỳ hãi hùng, miễn cưỡng nói: "Được, được rồi, anh ở bên tôi một lát nữa được không?"

Thạch Lỗi xoay người lại nhìn Tiểu Kỳ, cô bé này vừa nãy còn quá quyết, bây giờ trong mắt dường như đã sắp khóc, mắt càng sáng hơn, chủ

động rụt rè kéo góc áo của mình. Anh an ủi nhẹ nhàng: "Vấn sợ chớp sao, để anh ở lại với em!"

"Nhưng ở lại như thế nào? Ngồi cùng em hay ngủ cùng em, cả ngày anh làm việc đã mệt lắm rồi, em không nhẫn tâm để anh ngồi chứ." Thạch Lỗi cố ý trêu Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ dường như còn chưa nghĩ đến vấn đề này, cô nhìn Thạch Lỗi, sau đó nhìn lên giường, nhẹ giọng: "Vây, vậy anh ngủ bên cạnh tôi nhé! Tôi dùng gối ngăn ở giữa, anh không thể vượt qua đường ngăn cách đó, một nam một nữ không thể để xảy ra chuyện gì, còn nữa anh xoay người đi, tôi mặc váy vào rồi ngủ."

"Ha ha, em không phải là buông thả sao, còn sợ vấn đề này nữa? Ha ha, được!" Thạch Lỗi nghĩ một lát rồi ngủ bên cạnh Tiểu Kỳ.

Mới đầu Tiểu Kỳ còn kháng cự ngăn cách với Thạch Lỗi, nhưng khoảng cách gần như này, mùi cỏ thơm nồng nàn từ bên cạnh dường như lan tỏa đến mũi, đến miệng cô, về sau quá mệt nên chìm vào giấc mơ.

"Tiểu Kỳ!" Thạch Lỗi không ngủ được, thấy mới đầu Tiểu Kỳ rất cảnh giác, cuối cùng khi vào giấc mơ rồi thì đặt tay lên lưng mình thì anh càng chẳng thể nhắm mắt. Vừa muốn lật người thì Tiểu Kỳ lại đặt đùi lên giữa đùi của anh, dưới ánh trăng sáng trong, Tiểu Kỳ hít thở đều, hơi nở nụ cười chúm chím trên môi.

Gió thổi tung rèm cửa, Thạch Lỗi đang định đứng lên thì nghe thấy Tiểu Kỳ cười gọi, "bố, bố về rồi! Đột nhiên lại khóc lớn, ôm chặt lấy Thạch Lỗi gọi, "bố, bố, bố đừng đi! Con sẽ không đòi bố mua váy nữa, bố, con nhất định ngoan ngoãn nghe lời bố!"

"Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ!" Anh gọi hai tiếng mới biết được cô đang nằm mơ. Mắt cô hơi khép lại bờ môi dường như còn mang nụ cười ngọt ngào. Lan tỏa mùi hương của cơ thể người con gái mềm mại như một khóm hoa gạo, trong mắt quyến rũ, anh đột ngột giật mình, không ngăn nổi mình cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi cô.

Tiểu Kỳ choàng tỉnh, vừa mở mắt nhìn thấy thần mắt đang mơ màng của Thạch Lỗi, cô tròn tròn mắt hỏi: "Có phải anh hôn trộm tôi không! Tôi biết trước anh là người xấu mà! Nửa đêm không ngủ định làm gì?"

Thạch Lỗi cười nửa thật nửa đùa nói: "Anh là người đàn ông bình thường, ở bên cạnh đại mỹ nữ như em thì thử hỏi anh có ngủ nổi không? Nếu không phải là nội công của em thâm hậu thì sớm đã xong với anh rồi!"

"Ồ, anh." Tiểu Kỳ ngại ngùng, vừa nhìn thẳng vào Thạch Lỗi phát hiện anh không mặc áo khoác ngoài, chỉ mặc sơ mi, sơ mi chỉ cài một nửa cúc, để lộ ra cơ ngực săn chắc. Nghĩ đến từ "cơ ngực" chợt nhớ đến trong tiểu thuyết tình cảm có anh chàng vừa nhiều tiền vừa đẹp trai cố ý dùng mỹ nam kế với vai nữ chính, sau đó đá cô.

"Tại sao anh lại cởi áo ngoài, còn, còn..." Tiểu Kỳ cảm thấy khó để mở miệng, chỉ nhìn vào ngực của Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi ngẩn người vài giây, chợt nghĩ ra điều gì liền cười, khoác áo vào: "Thôi, anh nên quay về phòng mình ngủ, không ở đây lại bị em làm cho tâm thần bất định. Nhớ đâu thú tính trong anh phát lên, thì phải làm sao!" Anh cười khà khà vừa xuống giường bước vài bước lại quay người lại, ôm nhẹ Tiểu Kỳ, thì thầm vào tai cô: "Tiểu Kỳ, anh thích em, làm bạn gái của anh nhé?"

Tiểu Kỳ bất động giống như một tảng đá, cô bỗng nhiên sờ lên mặt anh, mặt anh cũng nóng lên giống như cô. Muốn giả vờ không nghe thấy, cũng muốn cứng rắn cự tuyệt nhưng sao có thể chống cự được, cô run giọng: "Dạ!"

♥ Tình yêu

Đêm nay sao lại dài đến vậy, mãi lâu trời vẫn chưa sáng. Tiểu Kỳ soài người ra cửa sổ nhìn theo hình bóng khuất dần của Thạch Lỗi, nhìn thấy anh quay đầu lại nhìn rồi lại đi. Tình yêu trải qua muôn vàn ân ái, có thể một ngày lại trở thành nỗi đau. Cô nhớ đến Phương Chung Sơn, mỗi ngày khi tan ca đều bận rộn với bà Từ dưới bếp, hai người nói nói cười cười, sự

ngọt ngào, ấm áp bền vững giữa họ khiến cho cô luôn nghĩ rằng tình yêu và hôn nhân của cha mẹ giống như một đôi uyên ương trong truyện cổ tích, về sau khi người đàn bà đó xuất hiện, Tiểu Vũ xuất hiện, tất cả tình yêu vô dụng, chỉ còn lại nỗi đau, chỉ còn đau khổ. Ngày hôm nay, yêu rồi một ngày nào đó sẽ làm thương tổn đến chính mình. Cô lại nằm xuống, thở dài không biết bao nhiêu lần, nhớ đến những câu chuyện tình yêu thương tâm, mơ hồ chìm vào giấc ngủ.

Không biết ngủ được bao lâu thì điện thoại lại reo lên từng hồi từng hồi. Tiểu Kỳ lật người, ừ ừ, là Lý Mạnh Mạnh hại mình, quên không tắt di động.

"Tiểu Kỳ, con đi đâu rồi? Mẹ lo lắng muốn chết đây!" Bà Từ lo lắng.

Tiểu Kỳ có chút e thẹn, vội nịnh mẹ: "Mẹ, con ở chỗ Thạch Lỗi. Hà hà, không phải mẹ rất thích anh ta sao? Ai bảo con hiếu thuận thế này chứ, điên cuồng đến tìm anh ta!"

Bà Từ thở phào cười, "À, con gái ngốc! Con gái chủ động quá cũng không tốt lắm đâu. Nhưng ở tuổi này rồi cũng đừng quá để ý đến việc đó. Được rồi, không phải buổi chiều con còn phải đi làm sao? Mau về đi, trên đường nhớ đi đứng cẩn thận!"

"Dạ, vâng! Hẹn gặp lại mẹ, mãi mãi yêu mẹ, hi hi!" Nói xong Tiểu Kỳ liền cúp điện thoại.

"Đồ lười, mau mở cửa!" Giọng Thạch Lỗi từ ngoài vọng vào.

Tiểu Kỳ cười ha ha vội ra mở cửa. Thạch Lỗi giơ một chiếc túi, nói: "Tối qua vội quá quên không mang đồ rửa mặt và bữa sáng cho em, ha ha! Em không nên tốt với anh như vậy, chẳng trách hôm nay quầng mắt anh đều rõ nét thế này."

"Đồ đáng ghét." Tiểu Kỳ cười rồi đi rửa mặt, sau đó ăn ng่อม ng่อม bánh trứng mà Thạch Lỗi mang đến, uống ngụm lớn sữa đậu nành.

Phương Tiểu Kỳ thực ra luôn để ý hình tượng bên ngoài của mình, sớm tỉnh dậy giọng còn chưa trong, tóc rối bù, không chừng có cả quầng mắt... Nếu là người khác thì cô nhất định phải soi gương trước rồi mới mở cửa. Nhưng ở trước anh cô bỗng nhiên thả lỏng lòng mình, cảm giác thân thiết bỗng nhiên khiến cô tùy tiện để lộ ra con người chân thực nhất của mình. Giống như hiện tại, uống ừng ực sữa đậu, nhai ngồm ngoàm bánh trứng.

"Chậm thôi!" Thạch Lỗi cầm khăn giấy lau nhẹ sữa đậu trên miệng Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ giật mình nhìn Thạch Lỗi, trong giây lát cô cảm thấy có chút hoảng hốt, nhiều năm trước Phương Chung Sơn cũng đã nói như vậy, cũng đã lau miệng cho cô. Cô hơi ngại, liếm môi, hỏi: "Híc, dính vào miệng sao?"

"Đồ ngốc, nhìn đàn ông như vậy, không phải là muốn công mạng sao?" Thạch Lỗi tùm tùm, cúi đầu hôn cô một cái, "Tiểu Kỳ, chút nữa anh phải họp, không thể tiễn em. Anh nhờ một người tiễn em đến bến xe, trên đường về cẩn thận nhé, về đến nhà thì gọi cho anh, biết chưa?"

"Dạ!" Trong lòng Tiểu Kỳ có chút thất vọng, miệng vẫn cười, "Tốt quá, để em đi tán người khác!"

"Thích ăn đánh hủ! Sau này sẽ không cho em tham gia tiệc gặp mặt lộn xộn nữa, biết chưa? Một tuần anh nghỉ một ngày, không bận sẽ về thăm em." Thạch Lỗi véo mũi cô, đứng dậy chỉnh sữa lại quần áo rồi cười, "anh phải đi rồi, không cần tiễn anh, lúc không gặp anh đừng có nhớ đấy!"

"Đừng có mơ!" Tiểu Kỳ ăn xong lau lau miệng, làm mặt quỷ, bắt ngờ bị anh kéo vào lòng.

Thạch Lỗi sờ tóc Tiểu Kỳ và nói: "Em thử xem, xem anh xử lý em thế nào! Ha ha!" Nói xong, hôn mạnh cô một cái, sau đó nhìn đồng hồ, "Chà, anh phải đi rồi, lát nữa có người đến gõ cửa thì đừng sợ nhé, là một chiến sỹ." Nói xong, anh xoay người đi nhanh xuống tầng.

Tiểu Kỳ nấp sau rèm cửa nhìn xuống tầng, khi Thạch Lỗi chạy đi lại có thói quen dừng lại nhìn lên, sau đó là một tin nhắn gửi đến: Cô nương, cô thật tàn nhẫn, không thèm nhìn theo tôi.

Tiểu Kỳ đột nhiên phát hiện mình rất thích cách chăm sóc này của Thạch Lỗi, hoặc là nói rất yêu chiều, sự việc nhiều phức tạp này. Lý Manh Manh nếu biết trong hời gian ngắn mà mình đã động lòng thế này chắc chắn sẽ cười mình chẳng có dũng khí tẹo nào.

♥ Gặp tình địch trên đường

Khi ngồi trên xe, Tiểu Kỳ chợt nghĩ, biện pháp tàn nhẫn nhất để đả kích một người con gái là gì? Tự nhiên để cô ta phát hiện ra người đàn ông mà mình yêu nhất hóa ra không yêu mình. Nếu chỉ là hơi thích thì đả kích họ cũng bằng thừa, vì tình cảm chưa sâu nặng thì mức độ tổn thương cũng không nhiều. Giống như mẹ của Tiểu Vũ, cướp đi Phương Chung Sơn, bà Từ những năm đó giống như đã chết. Từ năm 17 tuổi Tiểu Kỳ đã nén giận vào lòng, muốn để Tiểu Vũ cảm nhận được mùi vị của bị cướp đi tình yêu. Đúng, trước mắt không thể để Tiểu Vũ biết người mà Thạch Lỗi thích là mình, nhất định phải để cô ta hy vọng, như vậy mới dần dần tăng thêm tình cảm với anh ấy, cuối cùng mới nói cho cô ta thực ra Thạch Lỗi không hề thích cô ấy, như vậy mới thú vị!

Cây ở hai bên đường dần dần lùi lại phía sau, Tiểu Kỳ đột nhiên đau bụng, đến trạm phục vụ vội vàng xuống xe. Khi cô vừa từ nhà vệ sinh ra ngẩng đầu lên giật mình, Tiểu Vũ vừa mới đi ra chuẩn bị rửa tay.

"Chị Tiểu Vũ, sao tình cò vậy!" Tiểu Kỳ ngạc nhiên.

Tiểu Vũ còn chưa mở miệng nói thì mặt đã đỏ lên, miễn cưỡng nở nụ cười: "Tiểu Kỳ, em đi đâu vậy, không đi làm à?"

"À, trong nhà đồng nghiệp của em có chút chuyện, chính là ở nông trường trước mặt. Em đại diện cho đơn vị đến thăm hỏi, đang trên đường về, chiều còn phải đi làm nữa!" Tiểu Kỳ cười thâm, "Mà sao chị không đi làm, đúng rồi ở tiệc gặp mặt lần trước không tìm thấy người thích hợp sao?"

"Ồ, chị, chị đến thăm một người bạn." Tiểu Vũ chậm chậm thốt ra được vài chữ.

Tiểu Kỳ ra kiểu suy nghĩ hồi lâu sau đó vỗ vào đầu nói: "Em biết rồi, là anh chàng quân đội mà lần trước chị nhắc đến đúng không? Em cũng nghe bố nói, đã thích một người bao nhiêu năm như vậy thì dừng cảm chút nữa đi! Đàn ông tốt giờ không còn nhiều, mau nắm lấy thôi! Hà hà."

"Ừ!" Tiểu Vũ gật đầu ngượng ngịu.

"Chị Tiểu Vũ, lần này, chắc hẳn người đàn ông đó sẽ cảm động! Chị thử nghĩ xem, một người con gái chủ động đến thăm anh ta, ý đồ đã quá rõ rồi! Chị còn là giảng viên đại học, điều kiện tốt như vậy, chẳng lẽ anh ta lại không thích?" Tiểu Kỳ cười khoái chí.

"Ha ha, bố cũng nói vậy, hy vọng là vậy. Anh ấy nói bạn nhưng chị vẫn dày mặt tìm đến." Tiểu Vũ nhẹ giọng.

Tiểu Kỳ vỗ lên vai Tiểu Vũ, và nói: "Đúng, đi thôi! Chà xe sắp chạy rồi, em phải lên xe thôi! Gặp lại sau!"

Chương 4: Trận chiến tranh cướp tình yêu

Em nghĩ mình sai rồi, em không nên đến với anh, rồi lại biến mất trong nụ cười ấy. Em nên làm tổn thương anh với trái tim kiên cường, sau đó hạ hê trong thắng lợi. Nhưng tại sao, em lại trần trọc vì nhớ mùi vị, giọng nói, hình dáng của anh mỗi đêm....

♥ Lựa chọn của Lý Mạnh Mạnh

Tiểu Vũ đi đến doanh trại bộ đội sẽ như thế nào? Thạch Lỗi sẽ nói với cô ta những gì, làm những gì? Trong đầu Tiểu Kỳ là một mớ lộn xộn, cho tới khi đến bến xe mới phát hiện mình đã về thành phố.

Vừa xuống xe, Tiểu Kỳ chuẩn bị bắt xe đến ngân hàng thấy đối diện bên đường là một chiếc xe nhỏ màu đỏ bordeaux chậm chậm dừng lại, Lý Mạnh Mạnh và một người đàn ông mập mập bước xuống. Chết mất, lẽ nào đây chính là người mà Lý Mạnh Mạnh nói là hơi mập? Tiểu Kỳ bị người con gái này làm thức tỉnh, tuy nói muốn tìm một người có điều kiện tốt cũng không sao nhưng cũng không thể tìm một “chú gấu trúc to” chứ! Cô tức tối bước vào taxi gọi cho Mạnh Mạnh, sau đó nói một hồi: “Mạnh Mạnh, có phải cậu điên rồi không, tìm một người đàn ông mập như vậy, già như vậy!”

Ngây người một lúc, Mạnh Mạnh cười lớn, vừa cười vừa nói: “Trời, Tiểu Kỳ, cậu có thể không nói như vậy được không! Cậu thử tiếp xúc qua đã, buổi tối mời cậu ăn cơm nhé, chúng ta cùng thảo luận chi tiết về việc đại sự, giờ thì tắt máy đây!”

Tiểu Kỳ muốn cười, thường thì kiểu người vừa già vừa mập rất thấu hiểu phụ nữ, nghe giọng nói vui vẻ của bạn là cô biết cậu ta đã rất muốn ở bên cạnh người đàn ông đó. Thôi, đành vậy, Mạnh Mạnh cũng giống mình, nếu chỉ đơn thuần là vì điều kiện tốt, bản thân mình không thích chút nào thì cậu ta cũng không thể miễn cưỡng ở bên người đàn ông đó, vừa nghĩ đến đó là đã đến ngân hàng. Đến ngân hàng là công việc ngập đầu. Chủ nhiệm lại nhắc nhở nhiệm vụ của năm nay rất gian khổ, mọi người cần phải nỗ lực để

huy động tiền gửi lập kỉ lục mới. Tiểu Kỳ vừa mới từ chối yêu cầu g của Phương Chung Sơn, nên chắc sẽ gặp khó khăn, lại chẳng quen biết người có tiền, người gửi tại quầy cũng không nhiều, đến đâu huy động giờ! Sau khi tan ca, cô lần nữa do dự, mới thử gọi điện thoại cho Phương Chung Sơn, điện thoại không ai bắt máy.

“Tiểu Kỳ!”

Cô đang đứng ở cửa ngân hàng, định hỏi Mạnh Mạnh không phải muốn mời cơm sao, đến đâu ăn thì thấy Lý Mạnh Mạnh và Hoa Tiên Dững thân mật từ ngoài bước vào.

Xiu mất, người con gái này, Tiểu Kỳ vốn nghĩ người muốn mời là người đàn ông mập kia, ai ngờ lại đổi người khác, lại là Hoa Tiên Dững.

Làm người đứng là không biết chính đạo, bắt cá hai tay. Tiểu Kỳ đổi sắc mặt gửi tin nhắn cho Mạnh Mạnh.

Nghe thấy tiếng điện thoại, Mạnh Mạnh vội vàng lấy ra, phát hiện là tin nhắn của Tiểu Kỳ bật cười, sau khi đọc tin không nhịn nổi hếch mày: “Đi thôi, mời cậu đi ăn đồ hầm nhé!”

“Cái gì, chỉ ăn đồ hầm thôi sao, keo kiệt quá!” Tiểu Kỳ hét lên

Hoa Tiên Dững cười hiền: “Vậy em thích ăn gì? Không thì ăn lẩu nhé!”

Lý Mạnh Mạnh cười hì hì, “mình biết là cậu phản đối mà, nào đi ăn lẩu nào!”

Trong lúc ăn, Tiểu Kỳ nhìn quanh với đôi mắt lạnh lùng, Hoa Tiên Dững rất quan tâm người khác. Không chỉ lấy khăn giấy mà còn rót đồ uống, còn gọi bánh bí đỏ mà Mạnh Mạnh thích ăn.

Ăn xong ba người ra khỏi cửa quán lẩu. Mạnh mạnh cười nói: “Chà, không biết tối nay đã ăn bao nhiêu dầu mỡ vào bụng rồi. Anh, đi mua sữa chua cho bọn em đi.”

Tiên Dững đáp lại rồi chạy đến siêu thị đối diện mua.

“Tiểu Kỳ, mình định hôm nay nói rõ với anh ấy. Những ngày này anh ấy luôn tỏ ý muốn làm bạn trai của mình, mình cũng hẹn hò vài lần. Nhưng...mà!” Nụ cười trên mặt Mạnh Mạnh bỗng nhiên biến mất chỉ còn lại biết bao tâm sự, ngay cả giọng nói cũng bỗng chốc trở nên nặng nề.

Ăn xong cơm đã 9 giờ tối, con phố này trong đêm không có nhiều người qua lại, thỉnh thoảng mới có xe chạy qua. Đèn đường trong buổi tối chiều xuống có chút thê lương, phía Bắc vào đầu tháng tư vẫn còn gió lạnh.

Tiểu Kỳ lo lắng: “Mạnh Mạnh mình thấy anh ấy đối với cậu rất tốt, cũng là một người thật thà.”

“Tiểu Kỳ, điều kiện nhà mình bạn cũng biết rồi đó. Mình đã nghĩ nhiều lần, nếu mình yêu anh ấy thì không nói đến chuyện cả hai phải chật vật sống qua ngày, mẹ mình còn có bệnh, mình không dám tưởng tượng. Được rồi, để mình là một người hám quyền hám lợi. Vương Khải đối với mình cũng tốt, chính là người mà cậu nhìn thấy sáng nay ấy!” Dường như Mạnh Mạnh đang bị bao trùm bởi sự u ám, xám xịt, cười một cách đau khổ, “Không có gì, sau khi kết hôn mình cố gắng ăn nhiều, hai người béo làm sao không cân đối chứ!”

Tiểu Kỳ vốn muốn nói chuyện của mình và Thạch Lỗi cho Mạnh Mạnh, gặp phải trường hợp này chẳng còn lòng dạ nào mà nói, cô và Mạnh Mạnh sau khi tạm biệt thì tự bắt xe về nhà.

Bà Từ không đợi Tiểu Kỳ bước vào cửa đã vồn vã: “Chà, lại bắt taxi về à? Đúng là xa xỉ! Con và Tiểu Thạch sao rồi, nếu tốt thì mẹ nghĩ nên để các con đính hôn trước?”

Nhìn vào ánh mắt dò xét của mẹ, Tiểu Kỳ cười: “Được, được, để con nói với anh ấy rằng mẹ lo lắng nóng vội muốn có người rước con đi, nhìn mẹ lo lắng chưa kìa! Con mệt cả ngày rồi, con đi ngủ đây!”

Đúng là rất mệt, Tiểu Kỳ mệt mỏi đặt người xuống là ngủ, trong mơ chỉ toàn thấy ánh mắt sáng trong của Thạch Lỗi.

♥ Sự xuất hiện của người vợ lẽ

Khi người phụ nữ vướng vào chuyện tình yêu, thì lý trí hoàn toàn mất đi! Tiểu Kỳ trước kia nghĩ sẽ mãi mãi không bao giờ đánh mất lý trí, nhưng ngày đó không ngờ đến nhanh như vậy. Buổi sáng khi cô xử lý nghiệp vụ cho khách hàng suýt chút nữa là làm sai, khách hàng muốn rút 3.350 tệ, cô lại nhìn thành 3.850. Số tiền chạy qua máy đến hai lần, đang định đưa cho khách chợt tỉnh ngộ nhìn lại hóa đơn là 3.350 tệ. Trời ạ, cô tí nữa thì hoảng sợ đến chết, vội vàng đếm lại tiền lần nữa, giả vờ có việc nên chưa đưa cho khách. Buổi trưa tan làm, đến phòng thay đồ thay đồng phục ra khỏi ngân hàng mới phát hiện điện thoại có vài cuộc gọi nhỡ, còn có vài tin nhắn. Tin nhắn của Thạch Lỗi trách hờn, giống như lúc anh ta cau mày.

Tiểu Kỳ, về nhà chưa?

Sao không nhận điện thoại, về nhà chưa? Sao em toàn khiến anh phải lo lắng chứ?

Chà, không biết ở bên ai mà cũng không thèm nhìn điện thoại, người con gái mơ hồ này ngày nào đó bị bán chắc cũng không biết.

Nhận được tin nhắn mau gọi điện cho anh.

Tiểu Kỳ cười trả lời tin nhắn: Tối qua về đến nhà an toàn, vì công việc của em bận quá nên không có thời gian cho anh.

Đang cười thì có tiếng gọi rụt rè của ai đó, “Tiểu Kỳ”.

Giọng nói này rất lạ, nhưng dường như nhiều năm trước đã từng nghe thấy, Tiểu Kỳ luôn muốn quên đi giọng nói trầm thấp và cả người phát ra cái giọng đó, nhưng hôm nay vào một ngày nắng đẹp giọng nói ấy lại vang lên, cô còn chân chừ một lúc mới chậm chậm quay đầu lại.

Bà ta mặc chiếc váy liền áo màu cà phê, đầu vấn rất nhã nhặn, trang điểm vừa mắt, Tiểu Kỳ nhìn là thấy quàng mắt trên gương mặt bà ta, thần thái mệt mỏi.

Tiểu Kỳ nhìn bà ta, nổi hận trong lòng trào lên, cô lạnh lùng nhắm mắt, đi qua bà ta.

“Tiểu Kỳ, cô muốn nói chuyện với cháu, chúng ta nói chuyện một chút nhé!” Giọng nói cứng rắn không dễ kháng cự.

Tiểu Kỳ dừng bước, im lặng bước về quán nước đối diện ngân hàng.

“Tiểu Vũ nói trên đường đi gặp Thạch Lỗi gặp cháu. Hai người đều là người trưởng thành không cần phải nói bóng nói gió làm gì. Có phải cháu đi gặp Thạch Lỗi không? Tiểu Kỳ, trước kia cháu cướp bạn trai của Tiểu Vũ hoặc làm việc khác cô đều không nhắc đến nữa. Nhưng bây giờ, lần này mong cháu dù thế nào cũng buông tay được không? Cô biết cháu thực sự không thích những người đàn ông mà Tiểu Vũ thích, chỉ là vì muốn báo thù mà thôi, muốn làm Tiểu Vũ đau lòng, đúng không?” Bà ta càng nói càng kích động, tuy nhiên vẫn cố nén cảm xúc của mình.

Tiểu Kỳ rầu rĩ nghĩ, tại sao cô lại biết lần này cháu không thích? Cô cười lạnh lùng: “Đúng vậy, dù sao cô đã biết, còn đến làm gì? Cháu muốn cướp người đàn ông của Tiểu Vũ không được sao? Căn bản cháu không thích Thạch Lỗi, chỉ muốn chọc tức chị ta, cô có bản lĩnh cướp chồng người khác thì đi dạy con cô cướp Thạch Lỗi từ tay cháu đi!”

Vai bà ta run lên, tay bụng cốc trà cũng không giữ nổi bình tĩnh: “Cháu, cháu nói với cô như vậy sao?”

“Cô muốn cháu nói với cô như thế nào? Gọi cô là “mẹ kế” sao? Lúc cô phá hoại gia đình người khác nên biết về sau sẽ có báo ứng, ông trời tuy không báo ứng vào cô nhưng sẽ báo ứng vào con gái cô!” Tiểu Kỳ tức tối khi nghĩ lại những việc đã qua, giọng điệu lên cao.

“Nhiều năm rồi cô đều muốn cháu có cuộc sống bình yên, vì chăm sóc cháu. Nhưng cháu bây giờ sao lại biến thành người như vậy, thật thất vọng!” Mắt bà bắt đầu đỏ lên.

Tiểu Kỳ cười lớn: “cuộc sống bình yên của tôi đã sớm bị hai mẹ con bà làm đảo loạn rồi! Bây giờ tôi có thể ngồi đây nói chuyện với bà, chưa biến thành người bệnh thần kinh hay kẻ sát nhân coi như bà đã được an ủi phần nào rồi. Tôi biến thành như vậy không phải đều do phúc của bà sao? Mẹ tôi

vì bà mà chịu bao khổ đau, rơi bao nước mắt, bà biết không, kẻ cướp chồng đáng khinh bỉ!”

Những giọt nước mắt lăn dài trên má bà ta, bà ho lớn hai tiếng, cầm khăn lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “ Nếu không phải là Từ Lệ Vân thì chúng ta hôm nay sẽ không biến thành như này! Ai là kẻ cướp chồng chẳng thể biết rồi!” Nói xong bà cắn môi quay người đi.

“ Ha, người này thật kì quái, bản thân làm sai còn cảm thấy tủi thân!” Tiểu Kỳ lẩm bẩm cười, ăn miếng mì lớn. Nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy sự việc đáng cười này nhất định phải nói cho mẹ, cô vội vàng lấy máy điện thoại ra gọi.

Bà Từ đang làm việc ở Parkson, làm ba ca. Tiểu Kỳ không muốn mẹ vất vả như vậy nhưng bà cảm thấy già rồi không có việc gì làm thật vô vị, nhất định phải đi làm.

“Mẹ,con kể mẹ nghe, hôm nay con đã giảng giải cho bà ta một bài, ha ha! Là kẻ cướp chồng phá hoại gia đình của mẹ và bố lại đến nói ai là kẻ cướp chồng còn không thể biết rõ! Thật buồn cười! Con nói cho bà ta một trận, bà ta khóc xong đi rồi, ha ha! Tối về con kể chi tiết cho mẹ nghe!” Tiểu Kỳ hào hứng kể lại, vừa nói vừa nhìn ra xa.

Bà Từ “ồ” lên một tiếng dường như rất lo lắng, do dự nói: “Tiểu Kỳ, cô ta đã lớn tuổi rồi, sau này con cũng đừng làm quá, biết không? Hôm nay mẹ trực thay người khác, con tự nấu cơm nhé!”

Tiểu Kỳ có cảm giác mẹ dường như không được vui, cô thấy kỳ lạ, có việc gì có thể vui hơn là khiến hai mẹ con họ đau khổ. Có thể mẹ gặp vấn đề gì trong công việc, sau khi tắt máy, cô chợt nhớ hôm nay ở nhà ăn của ngân hàng có món gà tần, ái chà, sớm biết đã không ăn ở ngoài rồi.

Đột nhiên, Mạnh Mạnh gọi đến.

“Tiểu Kỳ à, mình vừa ở Pizza Hut thấy mẹ và bố cậu, họ không phải muốn quay lại với nhau chứ?” Dường như Mạnh Mạnh vừa biết được một bí mật lớn kinh thiên động địa, giọng nói lúc trầm lúc bổng.

Tiểu Kỳ không nhịn nổi cười, “Manh Manh, mình đang nghĩ thì bị điện thoại của cậu làm giật mình, sao có thể chứ! Mẹ mình hận bỏ đến chết đi được có thể gặp bố?”

Manh Manh cười, “Được, bạn đợi xem, mình gửi ảnh cho bạn. Mình không dám để dì và chú thấy, trốn trong góc thông báo cho bạn!”

♥ Cuộc gặp mặt oan gia

Chỉ một lát sau cô nhận được một tấm ảnh, ông Sơn và bà Từ trong ảnh đều có sắc mặt rất nghiêm trọng, dường như đang bàn luận gì đó! Sao có thể như vậy? Tay Tiểu Kỳ run lên, năm đó hai người chút nữa thì xảy ra chuyện, sao giờ lại gặp mặt? Vì cái gì mà gặp mặt? Cô vội gọi điện, chuông reo hồi lâu mới nghe thấy giọng bà Từ, “Tiểu Kỳ”.

“Mẹ, mẹ đang ở đâu?” Tiểu Kỳ hỏi.

Bà Từ cười: “Đứa bé này, mẹ đương nhiên là ở nhà, còn có thể ở đâu chứ?”

Tiểu Kỳ hít ngược một hơi, cô muốn bắt xe đến vạch trần mẹ, nhưng lại không có dũng khí gặp Phương Chung Sơn. Năm đó người đàn ông này sau khi gây chuyện còn không biết hối cải, giờ đang sống hạnh phúc với người đàn bà kia, tại sao lại gặp mặt nhau vậy. Đã đến lúc phải làm việc, thôi được rồi, đợi tối về nói tiếp.

Tiểu Kỳ hơi chút do dự, cười nói: “Mẹ, con không phải nghĩ cho mẹ sao! Tôi qua con nghĩ hay là tìm cho mẹ người bạn, mẹ ở tuổi này rồi, một mình thì cô đơn quá. Manh Manh và mẹ bạn ấy không phải mở trung tâm mai mối sao? Tôi nay qua đó nói chuyện với dì ấy, nhờ dì ấy để ý một người đẹp lão cho mẹ!”

“Cái con nhỏ này, mẹ từ...” bà Từ nói nửa chừng không nói nữa, dừng một lát lại nói nhỏ, “Việc này con đừng lo lắng, mau đi làm đi, mẹ đang có chút việc, mẹ tắt máy đây!”

Bà Từ tắt máy. Trong lòng Tiểu Kỳ hiểu rõ, thực ra mẹ muốn nói từ sau khi ly hôn bà chưa từng muốn tìm người khác! Ở trước mặt ông Phương, bà Từ vốn mạnh mẽ sao có thể nói ra những câu như vậy!

Buổi chiều Tiểu Kỳ đi làm nghĩ đến nhiệm vụ huy động quyền góp vẫn chưa hoàn thành thì thấy lo lắng, nó có thể ảnh hưởng trực tiếp đến tiền thưởng. Chủ nhiệm cũng nói rồi, nhiệm vụ không hoàn thành thì không thể tham gia du lịch cùng ngân hàng. Cuộc sống này thật là vất vả. Tiểu Kỳ lại tập trung vào xử lý nghiệp vụ tại quầy, chỉ hy vọng có người đến gửi tiền, có tới vài triệu tệ thì tốt, như vậy là có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ rồi!

Đại cứu tinh cuối cùng đã xuất hiện, Tiểu Kỳ thấy Hoa Tiên Dững đưa giấy đề nghị và tiến vào cửa, vui mừng hơn hờ hỏi: “Anh, sao anh đến đây?”

Hoa Tiên Dững cười ngượng: “Lần trước nghe Mạnh Mạnh nói em cần huy động tiền gửi, anh cũng không có nhiều, chỉ có bốn vạn tệ, em đừng chê ít nhé! Sao em không nói với Thạch Lỗi, nhà cậu ấy chắc là có tiền!”

Tiểu Kỳ cười khà khà: “Ái dà, chưa thân với anh ta, hơn nữa anh ta nhìn có vẻ không giống người có tiền!”

“Ha ha, Tiểu Kỳ, sắp tan ca rồi, anh có thể mời em uống cà phê không?”
Điệu cười của Hoa Tiên Dững mang chút buồn rầu.

Tiểu Kỳ nghĩ trong lòng chắc chắn Mạnh Mạnh đã đề cập đến chuyện chia tay, nếu không tại sao Hoa Tiên Dững lại đột ngột tìm đến mình! Thật oan nghiệt! Cô vui vẻ đáp: “Được, được, anh Tiên Dững đợi em một lát ở quán Dekeshi đối diện ngân hàng, sau khi tan ca em sẽ đến tìm anh!”

♥ Hiện thực của tình yêu

Tiểu Hoa hai mắt đỏ, thần thái bất định đến nói với mình rồi, bạn không đau lòng sao? Người con gái độc ác!

Nhân lúc chủ nhiệm không chú ý Tiểu Kỳ gửi tin nhắn cho Mạnh Mạnh.

Manh Manh trả lời rất nhanh với một tin nhắn dài : Tiểu Kỳ, mình thực sự đã phát hiện ra ở bên cạnh người nghèo sẽ rất nhiều đau khổ! Tối qua mẹ mình đột nhiên nôn thốc nôn tháo, nửa đêm mình gọi cho Hoa Tiên Dững, đợi đến 20 phút cũng không thấy đâu. Sau đó gọi cho Vương Khải, chưa đến 10 phút anh ta đã lái xe đến. Bọn mình đưa mẹ vào viện, vừa may không có chuyện gì nghiêm trọng. Kết quả đến bệnh viện mới nhận được điện thoại của Hoa Tiên Dững nói không bắt được taxi. Thật buồn, bạn thử nói xem mình còn có thể hy vọng gì ở anh ta? Đành như vậy, mình và anh ấy có cảm tình với nhau nhưng không có mở đầu thực sự do đó không thể có kết thúc tốt đẹp. Chút ngọt ngào mà tình yêu mang lại cho mình chẳng đáng là gì trong cuộc sống hiện thực!

Tiểu Kỳ công nhận lời của Manh Manh, dù mong đợi tình yêu nồng cháy, muốn trái tim mình loạn nhịp khi nhớ về ai đó. Ở trước mặt người ngoài cô luôn tỏ ra mình là người con gái cứng rắn nhưng nội tâm mềm yếu có ai dễ dàng khám phá được? Thôi, tan ca rồi! Trong đầu Tiểu Kỳ nghĩ phải làm thế nào để an ủi Hoa Tiên Dững, tiện gửi tin nhắn chọc tức Thạch Lỗi: Người con gái lương thiện là tôi bây giờ phải đi an ủi bạn học đang thất tình của anh đây! Hôm nay đã báo cáo xong, hi hi!

Phía Bắc những ngày tháng tư, dường như đã đến mùa mưa. Trời tối sầm, mưa rơi lộp bộp trên đất bùn. Tiểu Kỳ nhìn trời, vội vàng cầm ô ra khỏi ngân hàng. Người trên đường đều đang vội vàng hối hả, xe buýt và đều đang trong bối cảnh đua nhau lao đi.

Hoa Tiên Dững nhìn thấy Tiểu Kỳ liền vẫy tay gọi: “Tiểu Kỳ, anh gọi tôm cay thơm và một chút bánh men rượu rồi!”

Tiểu Kỳ cười khà khà: “Thích thế, Manh Manh đã tiết lộ món em yêu thích sớm thế sao?”

“Đâu có, chủ yếu là do Thạch Lỗi đồng ý mua chuốt mi cho cô ấy hay gì đó nên cô ấy đều nói hết rồi, ha ha!” Tiên Dững trả lời thật thà.

Tiểu Kỳ buồn cười, Hoa Tiên Dững đúng là có chút ngốc nghếch.

“À, có phải tìm gặp em vì muốn nói chuyện của Mạnh Mạnh không?”
Tiểu Kỳ vừa ăn vừa bí mật gửi tin nhắn cho Mạnh Mạnh: Đúng là, Mạnh Mạnh đáng chết, bạn đá người khác, hại mình phải cứng đầu ứng phó ở đây! Được rồi, ai bảo mình và cậu là chị em chứ, mình không xuống địa ngục thì ai xuống địa ngục!

Nhắc đến Mạnh Mạnh, Hoa Tiên Dững im lặng hồi lâu, sau đó mới lo lắng nói: “ Tiểu Kỳ, từ lần đầu tiên thấy Mạnh Mạnh, anh đã thích cô ấy. Phải, anh biết cô ấy không thích anh vì điều kiện của anh không tốt, nhưng anh sẽ cố gắng cho cô ấy một cuộc sống tốt! Hơn nữa bây giờ có mấy người có thể mua nổi nhà!”

Tiểu Kỳ yêu quý, giúp mình khuyên anh ấy, phụ nữ quá hấp dẫn cũng là cái tội! Ha ha!

Ngất mât, Tiểu Kỳ thấy tin nhắn của Mạnh Mạnh, biết bạn mình tâm trạng vẫn rất tốt, không cần đoán chắc chắn anh chàng mập kia đối với cậu ấy không tồi. Tiểu Kỳ trầm ngâm một lát, cười khô khan: “Cái này, anh là một người đàn ông tốt, ai cũng nhận ra điều đó! Nhưng anh cũng biết điều kiện gia đình Mạnh Mạnh không tốt lắm, hơn nữa từ nhỏ đã mất cha, đích thực rất cần tìm một người đàn ông có thể chăm sóc cậu ấy và mẹ...”

Hoa Tiên Dững hiểu ra lập trường của Tiểu Kỳ, nổi cáu, “em, không cần nói nữa, anh hiểu rồi, cô ấy cũng chính là người chê nghèo thích giàu! Dù sao anh cũng tốt nghiệp đại học chính quy, có công việc ổn định, cô ấy cần người giúp đỡ, anh cũng tỏ ý muốn chăm sóc cô ấy và mẹ cô ấy. Anh theo đuổi cô ấy thật lòng, cô ấy vẫn chọn kẻ mập đáng chết đó! Đừng cho là anh không biết! Hừm, anh không tin cả đời này anh nghèo mãi, nói với cô ấy sau này đừng hối hận!”

Tiểu Kỳ bị Hoa Tiên Dững nói cho một hồi, đầu óc quay cuồng nhìn anh ta quả quyết bỏ đi. Cô tức giận gọi cho Mạnh Mạnh, “Có phải là Hoa Tiên Dững đầu óc có vấn đề không, chưa nói gì đã nổi giận đùng đùng, tính tình quá nóng rồi!”

“Ừ, mình cũng cảm thấy v mình cũng có cảm giác này. Mình rất sợ cứ tiếp tục như vậy, nếu trong tương lai tình cảm đổ vỡ hay ly hôn có lẽ anh ta sẽ tức đến nổi giết người bịt miệng. Hi hi!” Mạnh Mạnh đáp lại.

“Khà khà, bạn đạo này nhiễm tiểu thuyết nhiều quá rồi, nói gì mà khiếp vậy. Được rồi, đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, chuẩn bị về đây, mình thật đáng thương, làm xong việc tốt còn phải tự mình đội mưa về nhà, sao lại thế chứ!” Tiểu Kỳ cười đùa.

Mạnh Mạnh cũng cười: “Đây chắc chắn là tinh thần lấy cứu giúp người khác làm niềm vui rồi! Bạn yêu quý, cuối tuần để Vương Khải mời bạn ăn cơm nhé, muốn ăn món gì thì ăn món đó!”

“Không, mục đích của chị không dừng ở đây đâu, chị hy vọng sau này có hai BMW, một chiếc chạy trước mở đường, một chiếc chạy sau bảo vệ, chị ở giữa lái xe đạp tha hồ ngao du!” Tiểu Kỳ vừa trêu đùa vừa đứng dậy định đi.

“Xin lỗi quý cô, xin mời cô đến trước quầy thanh toán?” Nhân viên phục vụ cẩn thận nói với Tiểu Kỳ.

“Cái gì, vẫn chưa thanh toán sao?” Tiểu Kỳ muốn đập đầu vào tường, không còn tâm trạng để đùa giỡn với bạn, nói với Mạnh Mạnh: “Bạn yêu nghe thấy chưa? Tiểu Hoa mời mình đến ăn cơm, cuối cùng chưa thanh toán đã bỏ đi! Được rồi, nếu mình đi đến cửa mới bị phục vụ gọi lại thì có phải là mất mặt không! Mình phải thanh toán ngay rồi về nhà bình tĩnh lại mới được, không nói chuyện nữa.”

“Cái gì, anh ta, anh ta?” Mạnh Mạnh cũng tức tối trong điện thoại, mắng giận, “anh ta không phải là đàn ông. Tiểu Kỳ thật xin lỗi, cuối tuần mình mời cậu! Mình bây giờ đang hạnh phúc vì không tiếp tục với anh ta đây.”

“Được rồi, coi như đã nhìn rõ một người!” Tiểu Kỳ bước xuống tầng, mở ô đợi taxi.

Mưa nhỏ dần, từng hạt mưa lất phất trong không trung, hơi nhắm mắt lại nhìn dường như là những đường nhỏ màu trắng bạc. Tiểu Kỳ nhìn thấy

chiếc xe taxi vừa chạy qua giống ai đó quen quen, là ông Phương và bà Từ. Cô ngạc nhiên dụi dụi mắt rồi nhìn lại, chiếc xe đã chạy xa! Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Về nhà nhất định phải hỏi rõ.

♥ Càng đau càng hận

Đợi gần 20 phút cuối cùng mưa mới tạnh. Tiểu Kỳ lạnh đến nổi toàn thân run lên, lúc ấy mới bắt được một chiếc taxi.

Khi về nhà, trong nhà chỉ bật đèn bàn, tivi cũng bật, không có âm thanh. Cô thay quần áo, nhẹ nhàng vào phòng ngủ nhìn, bà Từ đang ngồi ngơ ngẩn bên tập ảnh dưới chiếc đèn bàn mờ ảo.

“Mẹ, sao mẹ lại xem ảnh?” Tiểu Kỳ hỏi nhỏ.

Bà Từ dường như đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng trả lời: “Ồ, mẹ hôm nay nhớ ra con đã 25 tuổi rồi, cảm thấy thời gian trôi đi thật nhanh! Ha ha, vì thế muốn xem ảnh.”

Bà Từ luôn rất mạnh mẽ, tuy sau khi bị ông Phương phản bội, ừ ờ không có sức sống nhưng luôn cười hi hi ha ha như một người bạn với Tiểu Kỳ, rất ít khi thấy bà mệt mỏi và mềm yếu như lúc này. Cô ngồi bên giường, thăm dò: “Mẹ, tối nay không phải mẹ nói làm thay ca giúp đồng nghiệp sao?”

“Cô ấy nói có việc nhưng sau lại nói không có việc gì. Ha ha.” Bà Từ dường như không nhớ mình đã nói như vậy.

Tiểu Kỳ muốn đợi mẹ chủ động thừa nhận, nhưng giờ xem chừng không ép mẹ không được. Cô nghiêng đầu nhìn mẹ, thở dài nói: “Hôm nay mẹ gặp bố đúng không?”

Bà Từ giật mình, ấp úng: “Ừ, tình cờ gặp, là tình cờ thôi.”

Tiểu Kỳ tức giận: “Mẹ đừng nói dối con, con không tin hai người tình cờ gặp nhau. Mẹ nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Thực tế chẳng có gì. Chỉ là nói Thạch Lỗi là bạn học của Tiểu Vũ, hơn nữa bố con rất muốn để cậu ấy làm con rể. Không biết thế nào mà việc con

qua lại với cậu ấy đến tai họ, ý của ông ấy là...” Bà ho vài tiếng rồi nói tiếp, “Việc trước đây con cố ý cướp bạn trai của Tiểu Vũ, bố con đều biết, nhưng ông ấy cảm thấy nợ con, do đó không nói nữa. Nhưng hiện tại Tiểu Vũ đã lớn tuổi, còn chưa tìm được đối tượng, ông ấy nghĩ không để con tiếp tục phá hoại nữa! Còn nữa, họ cảm thấy con cũng không thích cậu ấy, đơn thuần chỉ là cố ý phá hoại. Đó, chỉ nói vậy thôi!”

Trực giác nói với cô, lần gặp mặt sau bao nhiêu năm nay của bố mẹ tuyệt đối không chỉ nói những chuyện này nhưng cô thật sự phân tích không ra còn có tình huống nào nữa.

“Sao bố biết con không thích? Con rất thích Thạch Lỗi. Làm sao giờ? Con muốn để người đàn bà ấy biết hồi kết của việc cướp chồng người khác sẽ gặp báo ứng, sẽ báo ứng lên con gái bà ta.” Tiểu Kỳ nghiêng răng cắn hận.

Bà Từ day dứt nói: “Tiểu Kỳ, có một số trường hợp không phải như con nghĩ. Cô ấy đã mấy chục tuổi rồi, về sau con phải tôn trọng cô ấy, biết không? Còn Thạch Lỗi, mẹ thấy cậu ấy cũng không tồi, nếu con thích thì hãy tiếp tục. Còn không thích mà chỉ là để chọc tức Tiểu Vũ thì mau chóng dừng lại, hiểu không?”

“Mẹ! Mẹ con họ làm nhiều việc xấu như vậy chưa đủ sao? Con phải để họ nếm mùi mất đi người mình yêu thương, hừ! Mẹ đừng để ý nhiều như vậy, con đi tắm đây.” Tiểu Kỳ nói nhanh, sau đó cầm đồ vào nhà vệ sinh.

“Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ, con nhất định phải nghe lời mẹ, biết không?” bà Từ thở dài phía sau con gái.

Tiểu Kỳ nguyệt một cái, hai ngày này hai ông bà Phương Chung Sơn đã bắt đầu ra tay rồi, ha ha, xem ra Tiểu Vũ khá thích Thạch Lỗi! Cô soi gương chột nghĩ, chút nữa phải vào blog của Tiểu Vũ xem sao.

Tắm xong bật máy tính, cô vào blog của Tiểu Vũ đọc hồi lâu, phát hiện đều là các đoạn luận văn dùng để dạy học thôi. Đang lúc thất vọng chợt thấy một người vào xem có tên là “Tiểu Vũ Doanh Doanh”.

Đồ ngốc, cho rằng người khác không biết sao! Cô ta tên Tiểu Vũ, mẹ cô ta là Ngụy Doanh, đây không phải đã rõ rồi sao, Tiểu Kỳ cảm thấy nực cười, Tiểu Vũ sao lại ngốc như vậy? Cô nhanh chóng vào xem blog của “Tiểu Vũ Doanh Doanh”, quả nhiên....

Tình yêu của mình đối với anh ấy giống như không khí, đã tồn tại rất lâu rồi, nhưng chưa dám thổ lộ. Nhìn thấy Tiểu Kỳ ở bên anh ấy, nhìn thấy hai người ôm ấp bên nhau, trái tim mình đau như dao cắt, mình phải làm sao? Làm sao đây?

Trên đường đến thăm anh gặp Tiểu Kỳ, trực giác mách bảo mình, họ đã ở bên nhau, nhưng mình không chắc chắn.

Đây là bài đăng mới nhất. Tiểu Kỳ nghĩ, thảo nào ông Phương và bà Ngụy chỉ nghe miêu tả của Tiểu Vũ đã khẳng định quan hệ giữa mình và Thạch Lỗi, nhưng Tiểu Vũ lại không nghĩ ra được. Không, có thể, có thể là cô ta đã hiểu nhưng không muốn thừa nhận! Nghĩ một lúc cô lại nảy ra một kế, nhanh chóng đăng ký một tài khoản giả “Thạch Lỗi”, gửi lời nhắn riêng trên Weibo cho Tiểu Vũ.

Rất nhiều thứ tình cảm khó nói bằng lời, giống như tình cảm anh dành cho em. Em không xinh đẹp nhưng trái tim của em giống như mưa tháng tư, nhẹ nhàng êm ái.

Tiểu Kỳ gửi xong, tự mình cũng cảm thấy ghê tởm. Nhưng nghĩ đến cảnh Tiểu Vũ cười ngốc nghếch trước máy tình, nghĩ đến cảnh cô ta nhưng nhớ đến nỗi không thể chợp mắt trong đêm lại mang đến cho cô cảm giác sung sướng của báo thù, cô thậm chí hối hận tại sao không sớm nghĩ ra cách này.

♥ Quỷ kế

Suốt mấy ngày cứ tan ca là Tiểu Kỳ lại hưng về nhà, gửi lời nhắn cho Tiểu Vũ trên Weibo, thậm chí từ chối cả lời mời cơm của Manh Manh. Càng khiến cô hưng phấn hơn, là khi Tiểu Vũ cũng trả lời lại vài tin nhắn riêng:

Có phải anh không, là Thạch Lỗi phải không, em đoán là anh! Tại sao khi gặp mặt anh không nói, còn nói đã có bạn gái rồi?

Tiểu Kỳ trả lời:

Anh nghĩ không có thời gian ở bên em, cũng không có tiền, không có nhà, cứng rắn từ chối nhưng lại nhớ, cảm giác như vậy thật khó chịu.

Tiểu Vũ trả lời rất nhanh:

Không ngờ anh cũng lên mạng, nghe nói bộ đội không được lên mạng, anh mở trộm Weibo đúng không, tại sao trong blog không viết gì hả?

Thật phiền phức, Tiểu Kỳ ủ rũ trả lời:

Anh có việc rồi, phải đi trước đây, giữ gìn sức khỏe nhé!

“Tiểu Kỳ, anh mua vé ở rạp chiếu phim Vạn Đại rồi, cùng xem phim nhé?”

Mấy ngày không nghe thấy giọng của Thạch Lỗi, Tiểu Kỳ vội vàng ứng phó với Tiểu Vũ qua mạng, thứ năm khi tan ca về nhà đột nhiên nhận được cuộc điện thoại này, dường như cả một thế kỷ qua mới được nghe giọng nói của anh tản phát ra sự ấm áp, đứng ở đầu phố dòng người qua lại, bên tai cô vang lên, chính cô cũng không biết mình hoảng loạn vì cái gì. Suy nghĩ một lát Tiểu Kỳ mới bình tĩnh lại, cười vui: “Chà, thật ngại quá, em hẹn người khác ăn cơm rồi! Gặp sau nhé!”

Thứ nhất tốt nhất không nên gặp mặt, như vậy sẽ không yêu. Thứ hai tốt nhất không biết về nhau, như vậy sẽ không nhớ. Thứ ba tốt nhất không ở bên nhau, như vậy sẽ không nợ nhau....

Tiểu Kỳ nhanh chóng tắt máy, trong đầu chợt nhớ đến những câu này, buồn đến nỗi mũi cay cay, đúng vậy, tốt nhất không ở bên nhau, như vậy sẽ không nợ nhau... Một người luôn mồm nói muốn trả thù Tiểu Vũ lẽ nào lúc này lại không cười như hoa để đón Thạch Lỗi, đi xem phim với anh ta thậm chí là lên giường, tốt nhất gửi một tấm ảnh khóa thân cho Tiểu Vũ hoặc bảo cô ta đến tham quan cũng được? Để anh ta yêu mình, sau đó lạnh lùng đá

anh ta, để cô ta đau lòng, để cô ta đau đến nỗi không muốn sống. Khi Tiểu Vũ đau đớn, bà ta cũng không thể vui vẻ. Lẽ nào không nên như vậy? Tại sao giờ lại muốn tránh người đàn ông này? Lẽ nào mềm lòng rồi sao? Không không không, không phải vậy, phải xa một chút mới tốt, đừng vội vàng gặp anh ta, đây cũng là một sách lược! Phương Tiểu Kỳ tự an ủi mình, nhớ đến cuộc gọi của Lý Vỹ Lợi bị mình từ chối gọi lại.

“Lý Vỹ, hôm nay anh rảnh không, cùng ăn cơm nhé!” cô nói hờ hững.

Lý Vỹ Lợi vui sướng: “Ồ, anh đang ở rạp chiếu phim Vạn Đạt, vậy anh mời em đến khách sạn Baisite ăn cơm Tây nhé!”

“Rạp chiếu phim Vạn Đạt, vậy cũng tốt, em đến rồi sẽ quyết định ăn cái gì, ha ha!” Tiểu Kỳ nghĩ, bản thân vì đã kích Tiểu Vũ mà mắc tội không ít!

Phương Tiểu Kỳ đứng bên đường đợi xe buýt chợt thấy một chiếc taxi dừng trước cửa ngân hàng, Thạch Lỗi sang trái rồi lại sang phải, ánh mắt dừng lại chỗ cô. Cô hoảng hốt đến nỗi vội bắt xe rồi đi, trong lòng mắng thầm: Đáng chết, mỗi lần đều bắt taxi làm sao tôi chịu nổi? Tôi chỉ là người nghèo thôi!

Ngồi trên xe hồn vía cô bắt định: “Lái xe, đến rạp chiếu phim Vạn Đạt, Vạn Đạt phía bên quảng trường Đông Phương Hồng.” Nói xong quay đầu lại nhìn, đã không còn thấy bóng dáng của Thạch Lỗi.

Đồ ngốc, em muốn tốt cho anh, đừng đến gần em, gần bên em anh sẽ bị tổn thương, anh không hiểu sao?

Tiểu Kỳ không biết hồn dỗi lên ai, chỉ còn cách đưa lời nói đó lên Weibo. Ai ngờ vừa gửi lên, Manh Manh đã vội trả lời:

A a a, nhìn là biết đã sa vào lưới tình rồi, ha ha ha!

Tiểu Kỳ vội vàng trả lời:

Không có thời gian để ý đến cậu, đợi xem sau này mỗi ngày chị sẽ ăn cơm với gia đình mập nhà cậu, để cậu càng béo hơn, đợi sau khi kết hôn xem hai người nhà cậu sẽ thành ra thế nào?

Xe đến rạp chiếu phim Vạn Đạt liền thấy Lý Vỹ Lợi cầm hai tờ vé đang ngóng đợi, cô vội đến mức chưa xuống xe đã gọi: “Lý Vỹ Lợi, ở đây!”

“Tiểu Kỳ, anh đến rồi!” Lý Vỹ Lợi vui mừng vẫy tay, đi về phía Tiểu Kỳ.

“Phương Tiểu Kỳ!” chỉ nghe bên tai vang lên một giọng điệu quen thuộc, một giây sau Thạch Lỗi đã kéo cô đến trước mặt.

Tiểu Kỳ ngượng ngùng vẫy vẫy tay: “Ồ, xin chào!”

Thạch Lỗi thấp giọng câu giận: “Mới mấy ngày không gặp em đã quên anh rồi phải không?”

Tiểu Kỳ cười: “Đúng vậy, tôi chính là người con gái đứng núi này trông núi bây giờ anh mới biết sao? Được rồi, anh cũng nhìn thấy rồi, tôi đang có hẹn, tôi phải đi!”

Hít thật sâu, hít thật sâu, Tiểu Kỳ ra lệnh cho mình mỉm cười rồi đi cùng Lý Vỹ Lợi, một mặt tự an ủi mình, mình làm thế này là vì anh ấy, vì tốt cho anh ấy.

Thạch Lỗi ở phía sau dường như ngăn người ra một lát, rồi lặng lẽ nhìn cô bước đi.

Tiểu Kỳ chẳng biết mình đang xem phim gì, bóng ngô trong miệng cũng không có mùi vị, Tiểu Kỳ có chút buồn, trái tim của mình có phải là có vấn đề rồi không? Tại sao lại khó chịu thế này, thở cũng không thông, đầu óc rối tung.

♥ Hương vị của tình yêu

Ánh đèn rực rỡ buổi đêm, dòng người vẫn ào đi, phần lớn đều là những đôi tình nhân. Lý Vỹ Lợi ân cần đưa Tiểu Kỳ về đến đầu đường của khu nhà rồi mới đi, Tiểu Kỳ buồn rầu nghĩ: Làm sao đây, vẫn chưa chọc tức được Tiểu Vũ, bây giờ đã động lòng với Thạch Lỗi rồi! Thôi được rồi, Thạch Lỗi cũng không thích Tiểu Vũ, có thể sau một thời gian sẽ trực tiếp cự tuyệt cô ta, cô ta cũng sẽ rất thất vọng. Đợi một thời gian sau khi Tiểu

Vũ thích người đàn ông khác rồi, nếu không thì đợi sau khi cô ta kết hôn sẽ dụ dỗ chồng cô ta, để cô ta nếm trải cảm giác này! Không cần vì chộc tức cô ta mà lại gần gũi với Thạch Lỗi, làm vậy chỉ rước họa vào thân! Làm sao bây giờ khi hình ảnh của anh đã liên tục xuất hiện mơ hồ trước mặt cô, rõ ràng là rất nhớ anh ấy, nỗi nhớ này như ngàn móng vuốt cào xé trái tim cô, khiến cho tâm trạng Tiểu Kỳ luôn bất định.

“Anh căn bản không tin em là người con gái như vậy!” Giọng nói trầm thấp vang lên trong đêm. Tiểu Kỳ quay đầu lại, Thạch Lỗi đang ngo ngắc nhìn cô ở trước siêu thị của cửa vào khu đô thị.

“Ha ha, thực sự tôi chính là người như vậy, anh đã nhìn thấy rồi!” Phương Tiểu Kỳ cười.

Thạch Lỗi không nói gì, đi thẳng đến kéo cô đến đầu phố đối diện với cửa vào khu đô thị.

Một làn hương cỏ xanh cùng với những làn gió lướt qua, lòng bàn tay của Tiểu Kỳ truyền nhiệt độ đến từ Thạch Lỗi, cô gắng sức cắn môi.

“Anh cũng thấy lạ, em là một con người đầy mâu thuẫn như vậy mà anh vẫn yêu em. Anh thực sự không hiểu sao mình cứ phải đem lòng tự ái ra trước mặt em để mà chịu dày vò! Em đúng là một kẻ lừa dối, lẽ nào anh không nhận ra em chả thích người đàn ông ấy một tí nào?” Thạch Lỗi cắn răng, thở hừng hực, tức giận n

Ánh đèn chói lóa góc phố mang theo ánh vàng mờ nhạt một cách kì quái, đường nét trên khuôn mặt Thạch Lỗi nổi bật dưới ánh đèn, rõ nét trước Tiểu Kỳ. Cô cố gắng nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Tôi yêu thầm Lý Vỹ Lợi, anh ấy vừa đẹp trai lại vừa có tiền, chính là con nhà giàu có mà tôi thích! Anh cũng biết câu được một con rùa vàng luôn là mơ ước của tôi mà.”

“Em đừng chộc tức tôi, em là người nói dối!” Thạch Lỗi tức đến mức như muốn nhảy dựng lên.

Tiểu Kỳ vẫn tiếp tục: “Tôi không nói dối, tôi yêu anh ta!”

Không đợi cô nói thêm, Thạch Lỗi đã hôn mạnh lên môi cô, hôn thật chặt đến khi toàn thân cô mềm nhũn như muốn sà vào lòng anh, mới cần nhẹ môi cô một cái.

“Xem em còn dám nói dối không? Anh chỉ nghỉ ngày thứ bảy, từ xa xôi vẫn không quên về thăm em, lương tâm của em đúng là bị lợn cắn mất rồi!” Thạch Lỗi buồn rầu nói.

Tiểu Kỳ cười châm chọc: “Lương tâm của anh mới bị lợn cắn!”

Xong rồi, dựng lên hàng rào phòng ngự chẳng dễ dàng vậy mà giờ đã đổ sập rồi, Tiểu Kỳ vui đầu vào lòng Thạch Lỗi thở nhẹ.

Thạch Lỗi ngập ngừng nói: “ Những ngày này anh rất bận, nhưng nhớ em không chịu nổi!”

Khi nói câu này mép miệng anh run lên, cười nhạt mang chút ngượng ngùng, giống như đứa trẻ xin kẹo người lớn.

Tiểu Kỳ ngẩng đầu nhìn Thạch Lỗi cười, bỗng chốc tắt cả lạnh lùng, ngang bướng, giả dối bỗng như chiếc lông vũ nhẹ nhàng, mềm mại lướt qua trong lòng cô. Mặt cô nóng lên, cô muốn nói em rất nhớ anh! Nhưng cuối cùng vẫn ngại, chỉ cười ngượng ngùng: “Đồ ngốc!”

Thạch Lỗi ôm Tiểu Kỳ rồi nói nhẹ: “Giờ anh mới thực sự tin rằng giữa người và người không thể dùng thời gian dài hay ngắn để xác định có thực sự có tình ý hay không? Cảm giác thân thuộc của anh đối với em, luôn mong ở bên em, muốn thấy em cười, ngay cả những lời nói giả dối của em đều cảm thấy rất đáng yêu. Chết anh rồi, anh đã bị em thâm tóm trong tay rồi, phải làm sao đây?”

Tiểu Kỳ cười khi khi, cô ngửa đầu nhìn bầu trời, những vì sao tĩnh lặng tỏa sáng, không gian yên tĩnh, cả thế giới giống như chỉ còn lại hai người họ. Đây chính là tình yêu phải không? Ngọt ngào mê đắm lòng người.

Buổi đêm kiêu diễm, ngọt ngào, về đến nhà, lúc đổi dép Tiểu Kỳ cũng cười, ăn dưa cũng cười, tắm cũng cười, khi đi vệ sinh cũng cười. Cười khê,

cười khi khi, cười ha ha... Bà Từ sờ đầu, hỏi kì quái: “Con bé này có gì mà vui thế, nói ra để mẹ cùng cười với. Ngốc nghếch vậy sao có thể gả chồng! Gần đây con không liên hệ với chàng trai học mỹ thuật đó chứ! Đừng có gặp đấy, nếu thực sự không tìm được người tốt thì để mẹ Mạnh Mạnh giới thiệu cho, Thạch Lỗi cũng không tồi...”

Tiểu Kỳ cười ha ha, lên tiếng “ạ” sau đó lên giường đắp chăn. Hình ảnh của Thạch Lỗi lại ngập tràn! Nào là mùi vị, giọng nói, nụ cười, cô bất giác cầm di động gửi lên Weibo:

“Tình yêu rốt cuộc là gì?”

Có người trả lời:

Tình yêu là hai người, một ngu ngốc, một đàn độn.

Còn có người nói:

Tình yêu là nhà, là vé...

Có người chất vấn:

Tình yêu? Bây giờ vẫn còn có cái gọi là tình yêu sao?

Cô không nín nổi dùng tên giả mạo đăng nhập, lời nhắn riêng của Tiểu Vũ lập tức xuất hiện.

Cuối tuần có về không? Gặp mặt được không?

Cô trả lời

Nhớ em, nhưng bận.

Đúng là phiền phức, nếu Thạch Lỗi không phải là người Tiểu Vũ thích thì tốt rồi. Làm như vậy thật bỉ ổi, nhưng một khi có lần thứ nhất, Tiểu Kỳ sẽ nghĩ ra những lời nhắn riêng tư giữa Thạch Lỗi và Tiểu Vũ.

Chương 5: Tình yêu vỡ vụn

Em thật sự mất anh rồi sao? Đừng! Khi tình yêu đến gần, em đã vui biết bao nhưng lại sợ bị tổn thương. Em tiến đến gần, rồi lại lùi lại, lại đến gần... Tất cả do dự và ngập ngừng của em, anh đều hiểu phải không? Đằng sau vẻ ngoài kiêu ngạo của em thật chất là sự tự ti và mềm yếu. Anh hiểu không, anh có hiểu không...?

♥ Một tiếng thở dài

Có lẽ ai ai cũng thích ngày thứ bảy, cô luôn dành ngày này để ngủ nướng. Nhưng hôm nay mới s đã có người gọi đến, cô mơ hồ nghe thấy bà Từ luôn mồm cười nói “được được, được!”

“Tiểu Kỳ dậy mau, Thạch Lỗi thật biết quan tâm người khác, cậu ta nói lát nữa sẽ mang bữa sáng đến cho mẹ con mình! Mẹ vừa nấu cháo xong, bảo cậu ấy mang ít bánh bao! Mau nào, mau dậy sửa soạn!” bà Từ hưng phấn.

Tiểu Kỳ chợt nghĩ đến sau này nếu gả cho Thạch Lỗi, sẽ tỉnh dậy trong những giấc mơ ngọt ngào như thế này để hưởng thụ cuộc sống yên ổn thì tốt biết mấy. Cô nhoẻn cười: “Mẹ, mẹ đừng biểu hiện rõ quá vậy! Có phải con không thể gả đi nổi đâu!”

Bà Từ cười hà hà: “Đã 26 tuổi rồi, còn để mẹ lo lắng đến khi nào! Mau kết hôn sinh cháu, nhân lúc mẹ còn khỏe còn bế con cho con! Mẹ thấy Thạch Lỗi rất được, nếu con thích thì quyết định đi! Mẹ sẽ đi nói với bố con.”

Nói đến Phương Chung Sơn là tâm trạng vui vẻ của Tiểu Kỳ như biến mất, nói: “Mẹ, việc này mẹ đừng lo lắng! Họ còn muốn con nhường Thạch Lỗi cho Tiểu Vũ, con sẽ không làm thế đâu!”

“Con đi đánh răng đây!” Vừa nói, Tiểu Kỳ đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Hai mẹ con vẫn sống trong căn nhà cũ được đơn vị của Phương Chung Sơn phân cho. Nói là nhà vệ sinh thật ra chỉ là chỗ trống lắp cửa xếp kéo, giống như chiếc xe đạp cũ trong nhà Tiểu Kỳ, cửa xếp kéo kêu cọt két cọt két. Tiểu Kỳ cố gắng kéo, tự nhiên có một đinh vít rơi xuống. Cô cau mày, lấy bàn chải đánh răng soi gương thối bong bóng.

“Ồ, Thạch Lỗi, mau vào đi!” Cùng với tiếng chuông vang lên là giọng nói thân thiện của bà Từ, Tiểu Kỳ cười thầm, mẹ thật là lo lắng mình không cưới nổi chồng rồi.

“Làm gì vậy? Mới ngủ dậy sao, đồ lười nhác!” Thạch Lỗi đứng bên cửa nhà vệ sinh nhìn Tiểu Kỳ, dùng tay chấm kem đánh răng chấm lên mũi cô.

Tiểu Kỳ làu bàu: “Đồ đáng ghét, mau ra đi!”

Bà Từ cười đến nỗi không khép nổi miệng, “nhìn xem, các con đúng là oan gia, vừa gặp đã chí chóe rồi! Tiểu Kỳ nhanh đến ăn cơm!”

Thạch Lỗi cười gãi gãi đầu: “Dì à, dì đưa cho con tô vít, con sửa cửa nhà vệ sinh.”

Tiểu Kỳ rửa mặt xong vừa ngồi vào bàn cơm thì nhận được điện thoại của Mạnh Mạnh.

“Tiểu Kỳ, mau lên, hôm nay nhất định phải gặp mặt! Mình và Vương Khải mời cậu ăn cơm tự chọn ở khách sạn Bch Duyệt, sao vậy, được không?” Mạnh Mạnh nói với giọng hồ hởi, “Tôi qua có người thấy cậu và Lý Vỹ Lợi ở rạp chiếu phim Vạn Đạt! Còn nhìn thấy một người đàn ông lặng thầm nhìn theo các cậu, tí nữa thì đánh nhau với Lý Vỹ Lợi rồi! Nói mau, có chuyện gì vậy?”

Sự việc đúng là sai lầm cứ truyền đi mãi, Tiểu Kỳ cười đau khổ: “Tuy mình hấp dẫn vô cùng, nhưng cũng chưa đến mức đó, người thông báo tin cho cậu nhất định hiểu sai rồi. Được rồi, bạn học Thạch Lỗi sáng nay đã để mình cảm nhận được “tình quân dân như cá với nước” rồi, ăn được bữa sáng thật ấm áp, ha ha! Mình đưa anh ấy đi cùng không sao chứ?”

Manh Manh hét lớn: “Kìa kẻ sát nhân kia, mỗi suất 125 tệ đấy nhé! Không cho đến!”

Tiểu Kỳ cười lớn: “Đợi đấy đi, lát nữa bọn mình sẽ đến!”

“Mẹ, Manh Manh mời cơm, con đưa Thạch Lỗi đi cùng, không ở nhà ăn cơm đâu! Hi hi!” Tiểu Kỳ nhìn sang Thạch Lỗi, cười ngốc với bà Từ.

Thạch Lỗi cười nói: “Dì à, bọn con đi đây ạ!”

Tại tầng một của khách sạn Bách Duyệt, Manh Manh nhìn thấy Tiểu Kỳ đến cùng Thạch Lỗi giả giọng đau khổ nói: “Chà chà, Tiểu Kỳ cậu sao không dẫn cả đoàn đến, buổi chiều dài này mình và Vương Khải phá sản mất!”

Vương Khải béo ục ịch để lộ nụ cười hiền hậu, vội vàng vỗ tay: “Manh Manh đùa đấy, hoan nghênh hoan nghênh, anh đã nghe tên em từ lâu rồi!”

Tiểu Kỳ cười hi hi: “Thế sao, coi như mình nghe thấy, vào đi!”

Bốn người vừa nói chuyện vừa ăn, Manh Manh ngoắc ngoắc chân Tiểu Kỳ dưới gầm bàn, nháy nháy mắt. Tiểu Kỳ nhìn di động, một tin nhắn gửi đến: Đồ quý, yêu người ta rồi hả?

Tiểu Kỳ trả lời: Thực ra nghĩ đi nghĩ lại, tình yêu thật ngọt ngào.

“Lý Manh Manh?”

Lý Manh Manh khi đang nói về giám đốc công ty thay đổi thái độ thế nào thì Hoa Tiên Dững đột nhiên xuất hiện trước mặt họ, cau mày, trong mắt dường như tóe lửa.

“Hừm, quả nhiên là ở bên cạnh thằng mập này! Được rồi, đã nhiều tiền như vậy thì trả lại tiền tôi mời cô ăn cơm, xem phim, mua quà và hoa trong suốt một tuần chúng ta quen nhau! Dù sao tôi cũng là người nghèo, cô đi tìm người giàu đi! Phụ nữ như cô tôi cũng không tiếc!” Hoa Tiên Dững phẫn nộ

“Anh!” Mạnh Mạnh lặng người, hồi lâu mới cười lạnh lùng, sau đó nói, “anh mời tôi ăn cũng chỉ là canh chua cay, mỳ, còn có một lần ăn lẩu. Hai lần tặng hoa cho tôi, còn tặng một đồ chơi bằng nhựa. Tôi chẳng thèm nói nữa, tôi trả cho anh!”

Vương Khải không đợi Mạnh Mạnh tiếp tục phản ứng, từ ví tiền lấy ra một xấp tiền đưa cho anh ta, “Cảm ơn anh đã chăm sóc Mạnh Mạnh, đây là 1.000 tệ, anh giữ lấy đi!”

Thạch Lỗi nhìn ngạc nhiên hồi lâu, cẩn thận kéo góc áo Hoa Tiên Dững nói: “Tiểu Dững, cậu rút cuộc sao thế, sao lại làm thế?”

Hoa Tiên Dững hừm một tiếng, đếm đếm tiền, cười: “Rất tốt, quả nhiên là người có tiền, như vậy người nghèo như tôi phải cáo từ trước rồi!”

Tiểu Kỳ hồi lâu vẫn chưa định thần lại, mở to miệng vỗ lên đầu: “Quá đều, còn đến mức độ này nữa, mình phục rồi!”

Thạch Lỗi thấy tâm trạng mọi người trầm lắng liền đứng dậy: “Ồ, mình đi mua đồ uống cho mọi người, cùng nhau chạm cốc cái!”

Đúng là bữa cơm đầy tâm trạng.

Tiểu Kỳ an ủi Mạnh Mạnh, sau đó đột nhiên muốn đến công viên ngồi với Thạch Lỗi một lát.

♥ Gặp lại Vương Du

Trung tuần tháng tư, hoa ngọc lan trong công viên đã tỏa ra mùi hương dịu nhẹ, cả một màu trắng như ngọc, hương thơm dịu nhẹ. Tiểu Kỳ thở dài: “Mới đầu Mạnh Mạnh cũng động lòng trước Hoa Tiên Dững nhưng về sau đích thực là vì điều kiện của anh ấy không tốt mà do dự, nhưng giờ em lại thấy quyết định của Mạnh Mạnh là đúng.”

Thạch Lỗi vỗ vỗ vai cô, nhẹ nhàng: “Duyên phận là thứ rất đặc biệt, chỉ có thể chứng tỏ họ không thích hợp với nhau. Anh và Hoa Tiên Dững là bạn học phổ thông, cũng là mối liên hệ lại, cũng không hiểu rõ cậu ấy.”

Hai người đang nói chuyện thì phát hiện có một người đàn ông đang ở đối diện nhìn ra xa vẽ tranh. Cô muốn chạy trốn nhưng lại không thể không tiến về trước. Cái tên Vương Du thật không dễ chôn sâu trong lòng, bây giờ còn gặp lại. Trong cuộc sống luôn gặp rất nhiều người và việc mà mình không ngờ tới, lại không thể không đối diện.

“Tiểu Kỳ, chào hai bạn! Ha ha!” Vương Du hoàn thành xong nét vẽ cuối cùng, quay đầu nhìn Tiểu Kỳ.

Vương Du nhìn hai người từ trên xuống dưới, vuốt vuốt râu rồi cười: “Đẹp, rất đẹp!”

Tiểu Kỳ có chút ngượng ngùng, không biết nên nói gì. Vương Du dường như có chút không tự nhiên, giống như đột nhiên nhớ đến việc gì, anh mỉm cười mời: “Nào, sắc xuân đẹp thế nào, tôi vẽ nhanh cho hai người một bức nhé!”

Tiểu Kỳ quay đầu lại nhìn Thạch Lỗi, hai người đều cảm thấy đề nghị này rất mới mẻ, vội vàng gật đầu.

Gió nhẹ thổi những sợi tóc của Tiểu Kỳ. Ánh nắng mặt trời kiêu sa, Tiểu Kỳ không biết tại sao rất căng thẳng, ngay cả mắt cũng không dám chớp, sợ ảnh hưởng tới Vương Du vẽ tranh. Còn Thạch Lỗi vừa đùa cô, làm trò, còn lè lưỡi ra đùa cợt. Cô chịu không nổi cười lớn đuổi đánh anh, “đồ đáng ghét, lúc làm người mẫu tốt nhất anh đừng động đây.”

Anh cười: “Là vẽ tranh mà, sợ cái gì! Xem em đàn như gà gồ, chắc chắn là tranh không đẹp rồi!”

Thạch Lỗi cố ý nhấn mạnh “đàn như gà gồ”, Tiểu Kỳ tức giận đến nỗi ngửa ngáy mồm miệng, chỉ còn cách vừa cười vừa châm biếm, “chà, còn dùng thành ngữ nữa!”

“Tiểu quý, nhìn đây!” Thạch Lỗi nhân lúc Tiểu Kỳ không chú ý véo véo mặt cô.

“Á, đúng là xấu tính!” Tiểu Kỳ kêu lớn, quay người lại nhìn, Vương Du không biết từ lúc nào đã đi mất, trong lòng chỉ còn lại nỗi thất vọng.

“Ồ, bạn của em đi rồi!” Thạch Lỗi cười hì hì, nheo mắt nói.

Tiểu Kỳ như nhớ ra điều gì, nhìn lên cười: “Đồ xấu tính, hóa ra là anh cố ý!”

“Tiểu Kỳ thân mến, anh phải đi rồi, chỉ có một ngày phép, tối lại phải điễm danh rồi. Đừng nhân lúc anh vắng mặt nghĩ cái này cái nọ nhé, càng không được tham gia hội gặp mặt, hiểu chưa?” Thạch Lỗi dặn dò.

Tiểu Kỳ trong lòng âm áp, chợt nghĩ: Đành vậy, rút lại thôi, ông trời sẽ trừng phạt bà ta. Sống hạnh phúc cùng anh, cưới anh và sinh con. Cô nghĩ đến đây thì mặt đỏ lên, cắn môi cười không nói.

“Sao không nói gì thế, không nỡ để anh đi hả?”

Đến bên xe, Thạch Lỗi cười ha ha nhìn theo cô. Trước lúc lên xe từ túi lấy ra một chiếc nhẫn đính hôn, đeo vào ngón tay của cô, nhẹ nhàng nói: “Anh mua hôm qua, chẳng đáng giá gì cả, đeo vào tay em trước! Đợi trước khi kết hôn, sẽ mua cái đẹp hơn cho em.

Cô bàng hoàng “dạ”, ngẩn người nhìn xe từ từ lặn bánh, cho mãi đến lúc xe chạy xa khỏi tầm mắt. Thật ra cô muốn nói câu gì đó thật tình cảm như em sẽ nhớ anh. Cả đời này ở bên nhau, kiếp sau còn có thể gặp anh thì tốt rồi...

Làm sao nói được ra lời, cô phát hiện mình ở trước mặt Thạch Lỗi không thể cứng rắn, mà là một người mềm yếu, đa sầu đa cảm như mưa tháng tư ở phía Bắc.

Mang tâm trạng rầu rĩ, cô ngồi lên xe buýt về nhà. Đến cửa của khu đô thị, bảo vệ đưa cho Tiểu Kỳ một bức thư.

Tiểu Kỳ bóc ra, là bức tranh mà Vương Du để lại, Tiểu Kỳ và Thạch Lỗi trong tranh cười đùa. Cô cảm điện thoại lên muốn gọi cho Vương Du thì phát hiện ra một tin nhắn mới:

Tiểu Kỳ, từ trong mắt em có thể nhìn ra em thực sự yêu cậu ấy, hãy trân trọng nhé, chúc em hạnh phúc. Anh luôn hiểu rằng em đối với anh không phải tình yêu chỉ là em không phát giác ra mà thôi, ha ha. Anh phải đến Quảng Châu, từ đây phiêu bạt chân trời mới.

Nhớ đến tình yêu thâm lặng của mình kết thúc ở đây, cô thực sự cảm thấy buồn, vừa đến cửa lấy chìa khóa thì nghe thấy một giọng quen thuộc: “Dì à, con và Tiểu Kỳ là chị em, dì yên tâm đi! Con biết mẹ con đã làm tổn thương dì, nhưng dì yên tâm, con và Tiểu Kỳ sẽ là chị em tốt. Ha ha, không chừng nếu chuyện của con tiến triển tốt thì năm nay sẽ kết hôn. Nghe nói Tiểu Kỳ cũng có bạn trai rồi, thật tốt, bọn con có thể cùng kết hôn thì tốt rồi.

♥ Chầm chậm trôi đi

Tim của Tiểu Kỳ đột nhiên đập mạnh, máu trào lên, chút nữa ngất lịm. Từ ngày bà Từ ly hôn với ông Phương đau khổ không muốn sống, buổi tối đó uống một bình lớn thuốc ngủ. May là buổi tối đó Tiểu Kỳ từ nhà bạn học về nhà phát hiện ra, kịp thời đưa đến bệnh viện rửa ruột. Từ lúc đó, tình yêu của bà Từ biến thành hận, càng không đề cập đến người đàn bà cướp chồng mình. Tiểu Vũ rõ ràng biết Ngụy Doanh cướp chồng của Từ Lệ Vân sao còn dám đến tận nhà, ăn phải gan hùm rồi sao? Bình thường Tiểu Kỳ giả vờ thân thiện với Tiểu Vũ nhưng hiện tại không hiểu nổi hôm nay cô ta đến là vì sao?

Hít sâu vài hơi, Tiểu Kỳ mới mở cửa. Bà Từ không bối rối như cô nghĩ mà vẫn mỉm cười nhìn Tiểu Vũ, trên bàn là hoa quả và hạt dưa.

“Tiểu Kỳ, em về rồi!” Tiểu Vũ hớn hở nhìn cô.

Bà Từ nói: “Đứa trẻ này, không biết ai sao...”

Tiểu Kỳ sắp nghẹn đến tận cổ họng, cô xông đến nhìn mẹ, bà Từ quả nhiên cười: “Lý Mạnh Mạnh đâu? Không phải nói đến nhà mình ăn cơm sao?”

Tiểu Kỳ trong lòng thầm nghĩ mẹ mình đầu óc thật linh hoạt, liền nói: “À, Mạnh Mạnh đang đi tìm con nhà giàu rồi, cuộc sống thật sung sướng!”

“Thật không? Số cậu ta thật tốt. Ha ha! Hôm nay cháu mạo muội đến, dì không giận chứ! Chủ yếu là cháu nghĩ nhiều năm rồi trong lòng bố mẹ cháu vẫn luôn day dứt, bây giờ mọi người đều lớn rồi, thật ra nên qua lại với nhau. Dì à, dì coi như thêm một đứa con gái như cháu, cháu sẽ hiếu thuận với dì như Tiểu Kỳ.” Tiểu Vũ cười ngây thơ.

Tiểu Kỳ nhìn trộm Tiểu Vũ, trên người mặc một chiếc vest bằng voan tay bông, dường như mới làm tóc, lộn to mướt mà giống như hoa nở. Tiểu Kỳ đột nhiên nhìn lên chiếc váy mà Tiểu Vũ mặc trong áo vest, đúng là chiếc váy cắt cổ 4.180 tệ. Trong lòng chợt thấy kinh ngạc, chiếc váy đó tối thiểu cô đã đến Parkson xem ba lần, mỗi lần đều mặc thử rồi nhìn qua nhìn lại trong gương, sau đó nhìn lên giá, lặng lẽ bỏ đi. Chưa phải nhân viên chính thức, lương mỗi tháng trừ tiền điện thoại, tiền đi lại, còn phải đưa cho mẹ phí sinh hoạt. Chiếc váy đắt như vậy sao cô mua nổi. Nhưng bây giờ chiếc váy đó quả nhiên đã khoát lên người Tiểu Vũ. Một chút thương tâm trào lên, nhưng biết làm sao chứ! Nghĩ một chút cũng thấy chẳng có gì đáng ngạc nhiên, ông Phương là bác sĩ, Ngụy Doanh là giáo viên tiểu học, Tiểu Vũ là giảng viên đại học, tất cả đều là ngành nghề ổn định và có thu nhập cao, mua chiếc váy này có thấm gì? Còn mình và mẹ phải chi tiêu dè xén để tiết kiệm, chăm chỉ làm việc, còn mong muốn kiếm tiền đổi một ngôi nhà mới hơn chút.

Thật đau lòng, cô ngẩn ra nhìn Tiểu Vũ, cô thật khó khăn để thừa nhận mình thực sự đổ kỵ, nhà ông Phương bố hiền con ngoan, hòa thuận, tại sao mình và mẹ lại sống những ngày thê lương thế này trong căn nhà tồi tàn? Nếu không phải là bà ta đột nhiên xuất hiện, mang theo Tiểu Vũ, cướp đi ông Phương, cướp đi tình yêu của người cha thì Tiểu Kỳ sao lại phải sống những ngày khổ sở như này! Phẫn nộ và cay đắng chùng chất gào thét khiến cô dường như muốn biến mất.

Tiểu Vũ đứng dậy sờ trán Tiểu Kỳ, quan tâm hỏi: "Tiểu Kỳ, em khó chịu sao? Lên giường nằm đi?"

Tiểu Kỳ cười nhạt: "Không có gì, em đi vệ sinh đã!"

"Ồ, vậy cháu về đây!" Tiểu Vũ cười rồi quay đầu lại nói với bà Từ.

Bà Từ nghi ngờ nhìn Tiểu Kỳ, vội cười tiễn Tiểu Vũ xuống tầng.

"Ồ, Tiểu Vũ đúng là tự lái xe đến thật." Bà Từ lên lầu, trên mặt cảm xúc lẫn lộn.

"Tại sao vậy, mẹ nhìn người ta sống sung sướng như vậy, tại sao hôm nay lại đến đây. Lẽ nào mong mẹ con mình tha thứ cho mẹ cô ta sao? Làm gì ghê rồi lại muốn làm thánh mẫu sao? Thật nực cười! Nếu không phải vì bà ta xuất hiện, quyền rũ ông ta thì mẹ con mình sao phải sống như ngày hôm nay? Sao lại như thế. Tức chết đi được. Mẹ biết chiếc váy cô ta mặc hôm nay bao nhiêu tiền không? 4.180 tệ, bằng hai tháng lương của con đó! Còn lái xe đến nữa, mẹ xem cô ta căn bản không phải đến để hóa giải mâu thuẫn, mà đến để khoe khoang, đồ đều! Mẹ, con nhờ mẹ Mạnh Mạnh tìm cho mẹ một người bạn, mẹ cũng cần có người chăm sóc, rời xa Phương Chung Sơn, mẹ con mình nên sống tốt hơn mới đúng." Tiểu Kỳ nói, có chút ghen ngào.

Bà Từ đau khổ, môi run lên: "Tiểu Kỳ, con theo mẹ nên phải chịu khổ! Mới đầu nếu là theo ba con thì con nhất định sẽ sống sung sướng. Con biết rõ mẹ chẳng có trình độ gì mà vẫn chọn theo mẹ."

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa" Tiểu Kỳ vui đầu vào lòng mẹ, sợ mình lại bật khóc khiến mẹ càng đau lòng hơn.

"Mẹ, con đói rồi, con đói rồi!" Tiểu Kỳ cười lắc lắc vai bà Từ.

Bà Từ lau nước mắt, cười, "Được, mẹ hầm canh cá, còn mua thạch và móng giò mà con thích ăn. Mau rửa tay ăn cơm nào!"

Đêm tĩnh lặng, Tiểu Kỳ và bà Từ ngồi bên bàn trà của phòng khách để ăn cơm. Tiểu Kỳ nhìn chiếc tivi cũ, sofa cũ trong nhà trong lòng nghĩ: Tiểu Vũ, tôi sẽ bắt hai mẹ con chị phải trả giá, trả giá!

Tiểu Kỳ vốn muốn buông tay, không báo thù nữa để làm một người phụ nữ vì gia đình nhưng hận thù sục sôi trong lòng bị Tiểu Vũ kích động, đột nhiên lại trào lên, con quỷ hận thù khoa chân múa tay như muốn nhảy bổ ra. Cô giống như một con ma, mỗi ngày viết một trang thư tình dạt dào tình cảm gửi vào hòm thư của Tiểu Vũ, mỗi tối đều gửi tin nhắn riêng trên Weibo cho Tiểu Vũ.

Có ngày Tiểu Vũ gửi tin hỏi:

Tại sao anh không lên QQ[1], như vậy mình sẽ nói chuyện tiện hơn.

([1] Công cụ chat bằng tiếng Hoa của Trung Quốc. QQ đã làm thay đổi thói quen và trở thành công cụ liên lạc không thể thiếu của người dân Trung Quốc.)

Tiểu Kỳ trả lời:

Ở trước mặt em luôn cảm thấy rất ngại, nhưng khi không gặp lại không chịu nổi nên phải lên mạng. Anh nghi ngờ mình là người có hai tính cách, ha ha. QQ của anh từ lâu không còn đăng nhập, mật khẩu cũng quên rồi.

Tiểu Vũ trả lời rất nhanh:

Thảo nào em gửi tin nhắn cho anh, anh luôn nói những lời khiến em tức giận như anh có bạn gái rồi. Ha ha, giờ em đã hiểu, người mà anh nói chính là em!

Tiểu Kỳ cười thầm:

Đúng vậy đồ ngốc! Anh có chút việc bận rồi, chúc ngủ ngon và mơ những giấc mơ đẹp.

Dường như quên đi tất cả, ma quỷ mà Tiểu Kỳ chôn sâu trong lòng đột nhiên xuất hiện tác quái. Cô không chế không nổi bản thân. Đi làm, tan ca và lên mạng. Đột nhiên có một ngày Thạch Lỗi gọi điện đến, cô mới nhớ lâu rồi không nhận điện thoại của anh.

"Anh đi tập huấn bao nhiêu ngày rồi có nhớ anh không?" Thạch Lỗi cười khi khi

Tiểu Kỳ có chút bối rối vì đã mạo danh anh để thể hiện tình ý dạt dào với Tiểu Vũ, cô cười: "Nhớ, rất nhớ!"

Thạch Lỗi lại cười: "Ngày mai anh về, lúc đó sẽ gọi cho em!"

Tiểu Kỳ không biết tại sao trong lòng lại có bồn chồn, dường như sắp có chuyện gì xảy ra, tâm rạng ửng rữ, thất vọng đan xen không rõ lý do. Lúc cô đi làm thì không để ý cho đến lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy Phương Chung Sơn đang đứng trước quầy cười tươi thì lại giật mình.

"Tiểu Kỳ, bố lại liên hệ được mấy người cần gửi tiền. Mình ăn cơm được không?" Nụ cười làm lạnh hiện rõ trên mặt ông.

Tiểu Kỳ nhìn đồng hồ, quả nhiên đã sắp tan ca. Cô lạnh lùng đáp: "Không cần, con rất mệt."

Sau khi tan ca cô vừa ra khỏi cửa thì thấy Phương Chung Sơn khom người trước cửa ngân hàng, chờ cô.

Phương Chung Sơn vừa thấy Tiểu Kỳ xuất hiện vội vàng đến, cười nói: "Tiểu Kỳ, bao nhiêu năm rồi bố vẫn biết con còn hận bố. Nhưng bây giờ các con đều lớn rồi, bố mẹ cũng già rồi. Tình cảm của Tiểu Vũ cơ bản ổn định rồi, bố và dì đều rất vui, con cũng mau mau thôi. Bố nhờ người nghe ngóng cho con một chàng trai khá tốt, thấy con được gả cho người tốt là bố rất vui rồi."

"Được rồi, được rồi, đừng nhắc đến Tiểu Vũ của bố, phiền phức quá!" Tiểu Kỳ cũng muốn ngồi với người đàn ông này vừa ăn vừa nói chuyện như trước kia, giống như cha con người ta thân thiết vai kề vai nhưng cô làm không được. Khi không gặp ông thì có khi cũng hơi nhớ nhưng gặp rồi trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

Tin nhắn của Tiểu Vũ mà cô đọc được khi đăng nhập Weibo khiến cô giật mình.

"Anh rốt cuộc là ai? Hôm nay tôi đã hỏi Thạch Lỗi, đây chắc chắn không phải là anh ấy. Anh rốt cuộc là ai, sao anh có thể lừa gạt tình cảm của

người khác như vậy?”

Phía sau tin nhắn là hàng loạt dấu hỏi chấm. Những dấu hỏi này cứ lớn dần khiến Tiểu Kỳ lo lắng, hoảng loạn, làm sao đây? Tính cách của Tiểu Vũ thuộc loại e thẹn và thẹn thùng, cô ta sẽ không dễ dàng gọi điện hỏi Thạch Lỗi chứ, bị phát hiện rồi! Thạch Lỗi sau khi biết sẽ nghĩ thế nào? Phải kiên quyết phủ nhận, đúng, kiên quyết phủ nhận!

Cả đêm lật đi lật lại không ngủ nổi, đầu óc Tiểu Kỳ hỗn loạn, hễ nghĩ đến lúc bố mẹ ly hôn hỏi đó, cảnh mỗi tháng Phương Chung Sơn gửi tiền sinh hoạt phí đều bị bà Từ ném ra khỏi cửa. Hễ nghĩ đến cảnh ông Phương dẫn theo Tiểu Vũ và Ngụy Doanh bỏ đi khiến cô lại day dứt, lại nghĩ đến Thạch Lỗi và nụ hôn nồng ấm. Đúng, ngày mai sẽ đến trước Tiểu Vũ để bạch tất cả với Thạch Lỗi, sau đó cầu mong anh tha thứ, anh sẽ tha thứ cho mình. Như vậy là đành từ bỏ hận thù, kết hôn với Thạch Lỗi và sống cuộc sống của mình.

♥ Đồ vỡ

Buổi tối tâm trạng Tiểu Kỳ không ổn định, cho đến sáng sớm mới mơ hồ chìm vào giấc mộng, điện thoại vang lên từng hồi từng hồi, cô mới bắt máy: "Ai đấy?"

"Anh, anh nói hôm nay về sao em lại không muốn đón anh?" Giọng của Thạch Lỗi nghe thật thân mật

"Anh về thật rồi sao?" Tiểu Kỳ dựa người vào đầu giường.

Thạch Lỗi cười: "Đồ ngốc, đương nhiên là thật. Nhanh nào anh ở tầng hai của Pizza Hut, mời em ăn sáng nhé!"

Tiểu Kỳ vẫn chưa tỉnh táo, điện thoại đã bị ngắt. Cô trách hờn: "Được, quả nhiên là ngắt máy trước, quá đáng thật, xem em đến lấy lại công bằng như thế nào!" Nói xong, cô đứng dậy thay váy màu xanh lam, buộc tóc đuôi ngựa.

Nhân cơ hội này nói rõ tất cả, Thạch Lỗi sẽ hiểu. Đến lúc đó nói cái gì nhi, em yêu anh, nhớ anh... Muốn nói gì sẽ nói hết. Tiểu Kỳ ngồi trên taxi nghĩ ngợi, không nín nổi cười. Khi vừa đến dưới cửa hàng Pizza Hut thì Thạch Lỗi lại gọi đến.

"Đến chưa, anh giới thiệu bạn anh với em!"

Giọng điệu của Thạch Lỗi khiến Tiểu Kỳ có chút lo lắng.

"Đến rồi." Tiểu Kỳ nói xong là đã đến tầng 2 ở chỗ ngồi ngay trước mặt là Thạch Lỗi và Tiểu Vũ đang nhìn cô.

Tiểu Kỳ đột nhiên thấy như trời đất xoay chuyển, không biết nên tiến hay lùi, đứng yên ở đó trong đầu trống rỗng.

"Tiểu Kỳ!" Thạch Lỗi chạy đến kéo tay cô, lại sờ sờ trán cô, nhẹ nhàng, "Sao vậy, sắc mặt không tốt. Mau nào, anh gọi pizza cho em, em ăn chút đi."

"Đến đây anh giới thiệu, đây là Phương Tiểu Kỳ!" Thạch Lỗi cười tí mắt, nói với Tiểu Vũ.

Vai Tiểu Vũ run lên, lắp bắp: "Tiểu Kỳ, quả nhiên là em!"

"Ồ, chị Tiểu Vũ!" Tiểu Kỳ nghĩ có gì mà ngạc nhiên, cuối cùng vẫn phải để Tiểu Vũ biết.

"Thạch Lỗi, em ấy là bạn gái của anh vậy tại sao trên Weibo anh lại lừa gạt tình cảm... của tôi?" Tiểu Vũ tức giận đến nổi mặt nóng lên, quàng mắt đỏ bừng, nước mắt không kìm nổi rơi xuống, chuốt mi cũng nhòe ra quanh mắt, toàn bộ mắt nhòe nhoẹt bởi màu đen.

Lúc này Tiểu Kỳ rất hả hê, bao nhiêu năm rồi Tiểu Vũ được ông Phương tận tâm che chở, tất cả tình yêu của bố đều bị cô ta chiếm hết, cái gì cũng Tiểu Vũ cơ thể không khỏe, yếu ớt, Tiểu Vũ hiện thực dẫu dẫu. Nhìn cô ta khóc nức lên dùng tay ôm mặt, Tiểu Kỳ cười nói: "Chị à, nhìn chị kìa, lần sau nhớ dùng chuốt mi chống nước nhé! Nếu chị không biết trang điểm em hoàn toàn có thể dạy cho chị."

Thạch Lỗi không hiểu gì liền hỏi: "Tiểu Vũ, tối qua anh không phải đã nói rồi sao, anh không lên mạng, thỉnh thoảng lên mạng chỉ là xem qua trang web, đừng nói là Weibo gì đó. Anh đâu có lừa gạt tình cảm của em, tội danh này có nghiêm trọng quá không? Tiểu Vũ cầm điện thoại mở Weibo, nói: "Anh tự xem đi!"

Anh xem xong một tin nhắn, đột nhiên giật mình, lặng lẽ nhìn Tiểu Kỳ: "Tiểu Kỳ, có phải là em không?"

Trước mắt Tiểu Kỳ dường như nhìn thấy Ngụy Doanh nước mắt ê chề xin lỗi bà Từ: "Xin lỗi chị, xin lỗi, em không nên phá hoại gia đình chị, em không nên làm vợ lẽ..." Cô dường như thấy khuôn mặt ông Phương ân hận: "Bố xin lỗi hai mẹ con, đều là lỗi của bố..." Nước mắt của Tiểu Vũ dường như hóa thành sông lớn dâng trào, mỗi một giọt đều kích động Tiểu Kỳ, cô thấy tất cả những gì mình làm đều không vô ích, đều đáng giá! Mình và mẹ không biết bao đêm ngồi lặng lẽ xem tivi, nghe tiếng mưa tiếng gió rít bên ngoài, cảm nhận cô đơn và lạnh lẽo của ngôi nhà cũ, ông Phương thì sống hạnh phúc đầm ấm bên gia đình. Kẻ cướp chồng đáng bị sỉ nhục, cả đứa con cũng chẳng tốt đẹp gì! Nghĩ đến đây, Tiểu Kỳ căm giận nói: "Phải đó, là tôi! Anh không biết mẹ của Tiểu Vũ cướp bố của em bao nhiêu năm, cô ta hưởng thụ tình yêu của cả bố lẫn mẹ, còn em và mẹ em thì sao? Cả nhà em vốn rất hạnh phúc, người đàn bà vô liêm sỉ đó quyến rũ bố em, cuối cùng chia rẽ gia đình em! Anh thử nói xem em có thể không hận cô ta được không? Em có thể không hận được không?"

Thạch Lỗi ngẩn người, quay lại nhìn Tiểu Vũ, dường như anh đã hiểu rất nhiều sự tình, ấp úng: "Hóa ra hai người là... nhưng em cũng không thể..."

Tiểu Vũ khóc: "Phải, em cũng cảm thấy mẹ em không đúng! Những năm gần đây gia đình tôi luôn muốn bù đắp cho hai người, nhưng mỗi lần bố đến đều bị hai người đuổi đi! Tôi lấy dũng khí đến tìm dì để nói chuyện chính là để hóa giải những mâu thuẫn này. Đã như vậy rồi em bắt chị phải làm sao? Em luôn hận chị, lẽ nào chị không biết? Chị chỉ nghĩ sự khoan dung của chị

sẽ hóa giải giá băng trong em nhưng không ngờ, em, em quá đáng quá rồi! Không ngờ em ác độc như vậy, lừa dối tình cảm của chị!"

"Được rồi, được rồi, đừng giả vờ đáng thương! Khi Phương Chung Sơn dẫn các người đi chơi sao không nghĩ đến hai mẹ con tôi, khi chị lên đại học mỗi tháng đi Parkson với bạn bè còn tôi phải làm thêm kiếm tiền, mỗi ngày chị về nhà hưởng thụ tình yêu của hai người còn tôi thì sao?" Tiểu Kỳ nhìn Tiểu Vũ nước mắt ngấn dài càng tức giận.

"Tiểu Kỳ, con quá đáng rồi! không ngờ người liên hệ với Tiểu Vũ trên mạng lại là con! Hai đứa là chị em, sao lại như vậy?" Quay đầu lại, ông Phương không biết đã đến trước mặt họ từ lúc nào.

Tiểu Kỳ càng tức giận, Tiểu Vũ đến hẹn hò với Thạch Lỗi ông Phương cũng không yên tâm phải theo đến! Còn nữa, tại sao việc gì cô ta đều báo cáo với bố mẹ giống như trẻ con! Đồ ác độc, thể nào không gả đi được! Tiểu Kỳ sôi sục: "Ngài Phương thân mến, không yên tâm để con gái một mình đi hẹn hò sao, đúng là người cha nhân từ!"

"Bố, sao bố lại đến đây, bố mau đi đi, mau đi đi!" Tiểu Vũ bôi rồi kéo ông Phương đi ra.

Phương Chung Sơn kéo Tiểu Kỳ thấp giọng nói: "Lần này lại giống trước kia đúng không, con không thích người này chỉ là chọc tức Tiểu Vũ, khiến bố tức giận đúng không? Con tại sao phải làm vậy, có một số việc bố không muốn cho con biết là muốn tốt cho con!"

Tiểu Kỳ nhìn bộ dạng đau xót của ông khi đứng trước Tiểu Vũ, trong lòng dâng trào nỗi đau đớn, cô hừ giọng: "Phải đấy, đúng là như bố nói con căn bản không thích người này! Chỉ là để chọc tức Tiểu Vũ, Tiểu Vũ thích ai con sẽ quyến rũ người đó! Con giờ sống là để dày vò hai mẹ con họ bố hài lòng chưa?"

"Bố, mau đi thôi!" Tiểu Vũ nước mắt đầm đìa nhìn Thạch Lỗi, căn môi kéo ông Phương chạy nhanh xuống lầu.

Người xung quanh đều nhìn về phía họ, phút chốc không khí lại trở lại yên bình.

Tiểu Kỳ nhìn họ rời đi, mới phát giác chân mình giống như bất động, nặng nề không nhấc nổi chân. Sắc mặt trắng xanh nhìn Thạch Lỗi nói: "Mau dìu em!"

Thạch Lỗi lặng lẽ dìu cô về chỗ ngồi, hồi lâu không nói, mặt đầy tâm trạng.

Tiểu Kỳ mệt mỏi ngồi trên ghế nghỉ ngơi rất lâu, phát hiện đói rồi liền cắn miếng to pizza đã lạnh, mới nhận ra Thạch Lỗi đầy tâm trạng, liền hỏi: "Anh sao vậy?"

Thạch Lỗi quay đầu lại, ngồi mạnh xuống bên cạnh Tiểu Kỳ, vo mạnh mặt cô: "Em, căn bản không thích anh, đơn thuần chỉ vì chọc tức Tiểu Vũ, những lời này lẽ nào anh, em..."

Tiểu Kỳ giật mình, cô cảm thấy hồn mình như vừa mới về tới nhân gian, vội vàng đặt pizza xuống, vội vàng nói: "Không phải, em sai rồi, không, anh hãy nghe em nói!"

Thạch Lỗi thở dài, đứng dậy đi ra ngoài, Tiểu Kỳ vội cầm túi chạy theo, cô nghĩ xong rồi, phải giải thích, bực bực thế nào đây? Đàn ông tức giận thật đáng sợ.

♥ Khoảng cách

Tiểu Kỳ đuổi theo ra cổng, Thạch Lỗi đã lên xe rồi, cô nhìn chiếc taxi chạy xa dần, trong lòng trống rỗng. Cô không biết nên đối diện với Thạch Lỗi ra sao, quả thật cô luôn giấu anh.

Ánh nắng mặt trời chói chang, nhớ lại buổi chiều nhiều năm về trước, đột nhiên nhìn thấy Phương Chung Sơn cùng với Ngụy Doanh và Tiểu Vũ vừa ăn cơm vừa cười đùa ở vị trí sát cửa sổ của Tinh Mãn Lâu, nỗi đau đó mãi mãi chẳng thể quên được. Mà hôm nay chỉ là trùng phạp nho nhỏ. Tiểu Kỳ đang lang thang ở Parkson vô ý nhìn thấy chiếc váy mà lần trước

Tiểu Vũ mặc, trong lòng cười nhạt: Tiểu Vũ, đừng trách tôi, ai bảo cô cướp đi tất cả hạnh phúc của tôi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên từng hồi, quả nhiên là Ngụy Doanh gọi đến! Tiểu Kỳ trong lòng thần nhiên, nghĩ rằng người đàn bà đó lại muốn đến hỏi tội, cô không bắt máy, tiếp tục bước đi. Điện thoại lại vang lên, tiếng chuông là bài hát "Mèo máy", mỗi lần bài hát này vang lên lại khiến cô mỉm cười, nhớ lại thời thơ ấu. Tuy không biết tại sao người làm bác sỹ như ông Phương lại lấy người làm công nhân như bà Từ, nhưng Tiểu Kỳ luôn cho rằng bố mẹ rất yêu thương nhau. Tiếng chuông vẫn liên hồi vang lên, Tiểu Kỳ khó chịu nhấc máy.

"Tiểu Kỳ, cháu ở đâu. Cô có lời muốn nói ngay bây giờ!" Ngụy Doanh từ giọng nói dịu dàng trở nên nghiêm khắc.

Tiểu Kỳ nói: "Tôi sao phải nói với cô, tôi ở đâu có liên quan gì đến cô?"

Ngụy Doanh nghiêm giọng: "Nếu cháu muốn biết nguyên nhân thực sự khiến bố mẹ cháu ly hôn, muốn biết tất cả thì cháu phải nói với cô, cháu đang ở đâu?"

Tiểu Kỳ đàn người một lát, nói: "Tôi ở Starbucks Coffee tầng 2 của Parkson chờ cô"

Không biết tại sao lần gặp mặt bí mật của bà Từ và ông Phương hôm đó lại hiện ra trước mắt, Tiểu Kỳ luôn cảm thấy lần gặp mặt đó ẩn giấu điều gì. Nhưng cô hiểu tính khí của mẹ, do đó không dám hỏi nhiều. Đang nghĩ thì điện thoại lại vang lên, quả nhiên là bà Từ. Tiểu Kỳ thấy kỳ lạ, hôm nay làm sao vậy?

Chưa đợi Tiểu Kỳ nói xong, bà Từ vội vàng: "Tiểu Kỳ, nếu Ngụy Doanh tìm con thì con không thể gặp bà ta. Bà ta nói gì ly gián mẹ con mình thì con cũng đừng tin! Con ở đâu, mẹ sẽ đến ngay!"

Trong đầu Tiểu Kỳ có chút "hỗn loạn" và cô đáp: "Con ở Starbucks Coffee tầng 2 của Parkson!"

"Biết rồi", sau đó bà Từ tắt điện thoại.

Tuy là cuối tuần nhưng người trong Parkson không đông, trong đầu Tiểu Kỳ hỗn loạn, không phân rõ hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Vừa gọi một cốc nước bưởi ép, uống được một ngụm thì Tiểu Kỳ thấy Ngụy Doanh xuất hiện ở cửa thang máy ngó nghiêng, sau đó nhanh chóng đi về phía cô.

"Cháu, cháu sao có thể đối xử với Tiểu Vũ như vậy? Nó luôn coi cháu là em, tuy cô và bố cháu đều biết cháu không hề coi nó là chị. Sao cháu lại lừa gạt tình cảm của nó, Tiểu Vũ là đứa con gái ngây thơ, nó có thể chịu được cú sốc này không? Cháu quá đáng quá rồi!" Bà ta nói bằng một hơi trong nước mắt.

Tiểu Kỳ phát cáu, nhìn xung quanh, thấp giọng nói: "Được rồi, biết là bà đến để hỏi tội. Là chị ta ngốc nghếch chứ liên quan gì đến tôi? Năm đó bà cướp bố tôi sao không nghĩ đến mẹ tôi có chịu nổi cú sốc đó không?"

Bà Ngụy nhìn Tiểu Kỳ trầm mặc, trong mắt lóe sáng, dường như do dự điều gì đó, hồi lâu mới nói: "Tiểu Vũ sinh ra đã mắc bệnh tim, không thể chịu được sự kích động, chắc cháu vẫn chưa biết?"

Tiểu Vũ mắc bệnh tim bẩm sinh? Thảo nào chị ta yếu ớt như vậy, thảo nào ông Phương lại vỗ về chăm chút như vậy. Tiểu Kỳ hơi hồi hận, cứng giọng nói: "Chị ta có bệnh tim có liên quan đến tôi không? Bà đừng đến tìm tôi, bi kịch hôm nay của các người chính là báo ứng của năm đó."

"Cháu!" Miệng Ngụy Doanh ta run lên, nước mắt từng giọt rơi xuống bàn. Bà ta vội vàng lấy khăn giấy ra lau nước mắt, nghẹn ngào nói: "Mẹ cháu năm đó cướp đi bố cháu như thế nào, chắc chắn bà ta sẽ không nói cho cháu đúng không? Cháu luôn mồm gọi cô là vợ lẽ, sao cháu không hỏi mẹ, rốt cuộc ai phá hoại hạnh phúc của ai? Còn nữa, ta, cháu.." Vai của Ngụy Doanh run lên, dường như nhẫn nhịn giấu đi cảm xúc không thể kiểm soát.

"Tiểu Kỳ!"

Phương Tiểu Kỳ đang ngạc nhiên nghe bà Ngụ nói thì nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, tiếp theo là bà Từ thở hồng hộc chạy đến.

"Ngụ Doanh, tôi nói cho bà hay, nếu bà muốn phá hoại quan hệ của hai mẹ con tôi, tôi sẽ chết cho bà xem. Ân oán năm đó tôi không nói nữa, bà mang theo con cùng với ông ta cũng hạnh phúc từng ấy năm rồi. Tôi đề nghị bà trước khi nói phải suy nghĩ kỹ! Tiểu Kỳ, mau đi thôi, đi theo mẹ!" Trán bà Từ toát ra những giọt mồ hôi nhỏ, bà một tay kéo Tiểu Kỳ, vừa thở mạnh nói, "Đi mau, theo mẹ đi, sau này không cho con gặp mặt người đàn bà đó nữa!"

"Mẹ, mẹ." Tiểu Kỳ nhìn Ngụ Doanh, sau đó đi theo mẹ vào thang máy.

Bà Từ sau khi vào thang máy tâm trạng dường như mới bình tĩnh lại, bà chớp chớp mắt, sau đó nhìn chăm chú vào Tiểu Kỳ: "Tiểu Kỳ à, cả đời này con là con của mẹ."

Tiểu Kỳ cười: "Mẹ à, con cứ nghĩ là có việc gì! Mẹ đúng là, con đương nhiên cả đời này là con của mẹ rồi! Có phải mẹ lo lắng con sẽ bị bà ta cướp mất hồn không? Ha ha, mẹ yên tâm đi! Mẹ là mẹ yêu của con, dù đầu óc con có hỏng rồi cũng không thể theo bà ta! Ai biết bà ta đột nhiên muốn nói gì với con, gọi cho con như kiểu bị điên."

"Bà ta, bà ta nói gì với con?" Bà Từ căng thẳng hỏi.

Tiểu Kỳ nhìn mọi người trong thang máy rồi nói nhỏ: "Lát nữa nói với mẹ."

Tiểu Kỳ nhìn bộ dạng hoảng hốt của mẹ, không nín nổi cười, mẹ thật là thần kinh rồi. Cô đưa mẹ đến Pizza Hut, gọi một cốc đồ uống, mới nói: "Thật ra cũng không có gì. Bà ta chỉ nói Tiểu Vũ vốn mắc bệnh tim, không chịu nổi kích động, ý bà ta là con đừng cố ý làm khó Tiểu Vũ. Con nói với bà ta khi bà ta cướp bố có nghĩ mẹ có chịu nổi cú sốc đó không?"

Bà Từ nói: "Thì vậy, đồ ích kỷ! Chỉ nghĩ đến cảm nhận của họ. Rốt cuộc là con gái của tôi biết nghĩ cho mẹ, còn nói gì nữa không?"

"Ồ, cái này." Tiểu Kỳ do dự một t, rồi cuộc có nên nói với mẹ không? Được rồi, cứ nói với mẹ, xem mẹ phản ứng như nào, mình luôn cảm giác trong chuyện này có gì đó giấu mình. Cô cười, thấp giọng: "Bà ta nói rất cuộc ai phá hoại hạnh phúc của ai cũng chưa rõ. Còn nói là mẹ cướp bố, đương nhiên, con nghĩ do bà ta kích động quá nên nói bừa."

Từ Lệ Vân im lặng, nhìn ra cửa sổ, hai mắt thất thần dùng ống hút uống nước. Bà Từ là người luôn cười hi ha, thường kể chuyện cười cho Tiểu Kỳ, mọi người đều nói họ không giống mẹ con, mà giống bạn bè. Tiểu Kỳ lúc đó thấy mặt mẹ bí xị, ngồi nghiêm, cô cũng không dám luyên thuyên nữa.

Bà Từ ngồi rất lâu, thở dài nói: "Có một số việc mẹ không muốn nói với con. Thực sự vợ đầu của bố con là Ngụy Doanh, họ kết hôn được ba năm nhưng không có con, bà nội mong có cháu bé cháu bông. Nhưng Ngụy Doanh chạy chữa khắp nơi không thể mang thai, tình cảm của ba con và bà ấy nhạt dần. Đúng lúc đó mẹ đi khám bệnh, vô tình quen ba con. Ba con vốn là người tốt tính, thế là bố mẹ dần dần thành bạn. Về sau ba con ly hôn với Ngụy Doanh. Bà ta luôn cho rằng là mẹ chia rẽ họ nên mới nói như vậy. Mẹ và ba có con, sống rất vui vẻ. Nhưng bà ta sau khi ly hôn đi nơi khác sống, về sau không biết tại sao lại quay về tìm bố, bố con nói ông ta nợ Ngụy Doanh rất nhiều, rồi quay về với bà ta, ly dị với mẹ."

Bà Từ khó khăn nói ra từng chữ, giọng điệu rất chậm, Tiểu Kỳ mở to mắt lắng nghe việc mình chưa từng biết. Cô nghĩ rồi vỗ vai mẹ, thở thè: "Mẹ, con mới biết hóa ra giữa ba người có chuyện này..."

Mắt bà Từ đỏ lên: "Con gái, giờ mẹ chỉ còn mình con!"

Mũi cô cay cay, nói: "Mẹ, con sẽ hiếu thuận với mẹ."

♥ Định mệnh

Về đến nhà, Tiểu Kỳ liên tục gửi tin nhắn cho Thạch Lỗi nhưng không nhận được tin nhắn đáp lại, trong lòng hoảng loạn, giờ mới biết ngoài số điện thoại thì cô chẳng biết gì về Thạch Lỗi.

Nghĩ đi nghĩ lại cô gọi điện cho người giới thiệu.

Dì đó cười nói: "Thạch Lỗi sao, là bạn học của con trai bạn dì, là người rất tốt. Dì biết Tiểu Kỳ xinh đẹp như vậy lại chưa từng yêu ai nên mai mối. Như này nhé, dì cho cháu một số điện thoại, cậu bé đó tên Hoa Tiên Dũng, cháu gọi cậu ta hỏi cách liên hệ với Thạch Lỗi nhé." giật mình, sao lại không nghĩ đến Hoa Tiên Dũng chứ. Cô vội gọi, điện thoại bận suốt, không ai bắt máy. Kỳ lạ, sao lại vậy?

Một lát sau, có điện thoại của Hoa Tiên Dũng gọi lại: "Tiểu Kỳ à, xin lỗi nhé, anh mãi mua đồ ở siêu thị, không nghe thấy điện thoại kêu. Anh và Thạch Lỗi vừa từ viện về, một người bạn của cậu ấy bị bệnh, chính là Tiểu Vũ. Chuyện của hai người anh nghe nói rồi, đúng là đáng buồn thật."

Tiểu Kỳ thăm dò: "Tiểu Vũ sao rồi, Thạch Lỗi..."

Hoa Tiên Dũng nói: "Nghe nói là bệnh tim bẩm sinh, trước đó không cho người xung quanh biết, một người con gái thật kiên cường, Thạch Lỗi rất tức giận, cái này chắc em biết!"

Tiểu Kỳ chột dạ nói: "Em, em sao biết được, anh ta không trả lời tin nhắn của tôi!"

Hoa Tiên Dũng cười: "Em vẫn chưa biết sao, điều kiện gia đình anh ta rất tốt, sau này em sẽ rõ. Thạch Lỗi cũng rất tốt, em nên trân trọng, đừng có học Mạnh Mạnh. Thạch Lỗi nói chốc nữa sẽ đi Starbucks Coffee gặp mặt, bố mẹ cậu ta đã sắp xếp rồi, em nhanh đi đi!"

Phượng Tiểu Kỳ thốt lên: "Á, cái gì, đi gặp mặt? Được rồi, đúng là kẻ đêu giả, tắt máy đây!" Nghĩ đến việc Thạch Lỗi tình cảm nhìn người con gái khác, Tiểu Kỳ tức giận, ngắt điện thoại nói với bà Từ, "Mẹ, con có việc gấp phải đi."

Tại Starbucks Coffee, Thạch Lỗi ngồi ngẩn người trước ly cà phê.

Tiểu Kỳ mặt dày chạy đến ngồi nhìn thẳng vào Thạch Lỗi, cô nghĩ, không tin anh không ngẩng đầu lên nhìn.

Một phút, hai phút, rồi ba phút, Tiểu Kỳ chịu không nổi hét lên: "Này, sao vậy, đôi tượng gặp mặt vẫn chưa đến sao?"

Thạch Lỗi lườm Tiểu Kỳ: "Lần gặp mặt trước bị một người con gái lừa, may là tôi còn cao tay cũng nhờ người khác giả danh. Lần này đến gặp mặt nghe nói là con gái nhà giàu, lại rất xinh, đương nhiên cần phải đợi lâu một chút. Em lo lắng gì chứ, đúng là!"

"Anh!" Tiểu Kỳ tức giận, cảm giác thất vọng bỗng chốc khiến cô không biết nên làm gì. Cô thủ thỉ, "Em, em mới đầu đúng là muốn chọc tức Tiểu Vũ, nhưng em cũng là thích anh thật lòng. Nhưng dù sao anh cũng đi gặp mặt rồi nên em đi đây." Cô ngăn không cho nước mắt chảy xuống, đứng dậy đi, nhưng bị anh kéo

Thạch Lỗi từ phía sau ôm lấy eo Tiểu Kỳ và nói: "Em nói gì chứ, anh chưa nghe thấy, nói lại một lần xem?"

"Lời nói tốt không nói lần thứ hai!" Tiểu Kỳ tức giận nói.

"Em nói là thật lòng chứ?" Thạch Lỗi hỏi lại.

Tiểu Kỳ đang muốn nói gì đó, nhưng lại thấy một người con gái xinh đẹp bước đến bên này, gọi: "Anh Thạch Lỗi!" Trong lòng chợt buồn "Em đi đây."

Đợi đã. Anh gọi từ phía sau, Tiểu Kỳ giả như không nghe thấy xông ra ngoài cửa, đứng nấp sau trụ cửa nhìn vào trong. Qua cửa kính trong suốt, Thạch Lỗi và người con gái kia nói những gì. Cô cảm thấy đau nhói trong lòng. Tình yêu là gì? Chua chua ngọt ngọt, ngu ngu ngốc ngốc, dù mình không muốn thừa nhận nhưng từ khi mình quen anh thì từng chút từng chút cảm giác đó lần lượt xuất hiện trong mình.

Xong rồi, lần này thực sự mất anh rồi. Tiểu Kỳ cắn môi đi từng vòng từng vòng trong Parkson, nhìn những đồ vật đa dạng trong đó nhưng hai mắt mông lung. Không biết từ lúc nào hễ cô có tâm trạng là lại thích đến Parkson, bước chậm chậm, trong mắt dường như không còn ánh nhìn hoạt bát thường ngày, càng không còn nét đáng yêu, mạnh mẽ thường ngày. Dù

sao cũng sẽ không gặp nhiều người quen, có thể thư thái như một chú gà gồ hay hai mắt thất thần, khi muốn khóc trốn trong nhà vệ sinh và ở đây khóc lớn, khóc xong còn có thể rửa mặt trang điểm, sau đó trở lại là Tiểu Kỳ mạnh mẽ.

Bầu trời dần dần u ám, Tiểu Kỳ đi mệt rồi, ngồi thờ thẩn trên ghế. Không biết bao lâu sau cô mới cảm thấy không còn sớm nữa, thở dài, đứng dậy ra xe buýt.

Kỳ lạ, sao hôm nay người đi xe buýt nhiều vậy, Tiểu Kỳ nghiêng ngả trong đám người chen chúc để xuống bên cần xuống, khi xuống xe đi qua khu chung cư Xyuan tự nhiên thấy Phương Chung Sơn và Ngụy Doanh vây quanh bà Từ như đang tranh chấp kịch liệt cái gì đó. Cô kinh ngạc đứng ở đó, vừa khóc sung cả mắt ở Parkson giờ lại nhìn thấy màn này lại trào dâng nỗi đau, đang định đi hỏi cho ra nhẽ thì bị một người kéo mạnh chạy về trước.

♥ Tình địch

"Thạch Lỗi anh làm gì vậy?" Tiểu Kỳ nói trong đau đớn.

Thạch Lỗi kéo cô vào một quán trà trước mặt, rồi nói: "Lẽ nào em không xin lỗi a

Tiểu Kỳ tức tối nói: "Tại sao tôi phải xin lỗi anh! Anh đã có bạn gái xinh như hoa, mau chóng về với cô ta đi, tìm tôi làm gì?"

"Lừa gạt tình cảm của tôi, thậm chí mạo danh tôi liên hệ với Tiểu Vũ, lấy việc chọ tức người khác làm niềm vui còn không xin lỗi sao?" Anh mắt của Thạch Lỗi nghiêm khắc nhìn Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ cười lớn, khẩu khí có chút buồn rầu: "Con người tôi vốn là một đồng đồ nát, vô liêm sỉ, cuối cùng anh cũng hiểu rõ tôi rồi."

Thạch Lỗi lại thở dài: "Anh cũng nghĩ như vậy, nhưng có một giọng nói nhắc anh rằng Tiểu Kỳ là cô bé chịu tổn thương quá nhiều, cô ấy cần tình

yêu, anh cũng muốn quên em, tìm một cô gái hiền dịu làm vợ nhưng anh quên không nổi."

Ánh đèn trong quán trà lơ mờ, may là họ ngồi gần cửa sổ. Mặt Thạch Lỗi bị một ánh đèn xám xám bao phủ, đôi mắt trĩu xuống, thỉnh thoảng trợn lên cố ý làm mắt trắng trên Tiểu Kỳ, trong ánh mắt ấy là nỗi buồn và sự tổn thương.

Tiểu Kỳ chỉ cảm thấy mệt, gạch dưới chân dường như đều biến thành bông, mềm mềm, có âm thanh gì đó vang bên tai: Bao nhiêu năm rồi mọi người đều nói Tiểu Kỳ đúng là cô bé mạnh mẽ, lúc nào cũng cười, chưa từng thấy cô đau khổ. Nhưng có ai biết vào những đêm tối cô đơn, cô lặng lẽ khóc, Tiểu Kỳ nghe mọi người bàn tán mình là đứa trẻ không có cha thì lặng lẽ đi qua. Đằng sau sự lặng lẽ là nỗi đau như dao cứa. Phải, Tiểu Kỳ là cô bé thiếu tình yêu, tại sao không dám thừa nhận! Còn người đàn ông này tại sao lại nhìn thấu được Tiểu Kỳ, lẽ nào Tiểu Kỳ không biết giấu tâm trạng của mình? Nước mắt cô từng giọt từng giọt nhỏ xuống, đến ngồi bên Thạch Lỗi, nhẹ nhàng đưa đầu sát vào vai anh, thở dài: "Anh chính là oan gia của em."

"Xin lỗi, có khi, có khi em..." Tiểu Kỳ không biết nên nói gì, lạnh lợi của cô từ trước đến giờ ngay giây phút này đây trở nên ngờ nghệch, cô vội vàng xua tay, muốn giải thích rất nhiều việc, cũng muốn nói rất nhiều việc nhưng đột nhiên không thể nói chỉ nhìn Thạch Lỗi với đôi mắt bi thương, không nói ra lời.

"Em có khi khẩu xà tâm phật, nhiều khi giả tạo, có thấy mệt không?" Thạch Lỗi nhấn mạnh từ "giả", trong mắt đầy ẩn ý.

Tiểu Kỳ cong môi, nhìn Thạch Lỗi giận dữ, sau đó cúi đầu nói: "Mệt rồi!"

"Ha ha, cô bé ngốc Thạch Lỗi cười, dùng ngón tay kẻ kẻ lên mũi cô, nói, "trong lòng đừng giả vờ thù hận nữa hiểu không? Thật ra có khi cha mẹ ly hôn cũng có nỗi đau của họ. Sau này coi anh là bố nhé!"

Tiểu Kỳ cười: "Anh đừng tưởng bỏ, lẽ nào còn muốn em gọi "bố"."

"Vậy gọi "anh" là được!" Thạch Lỗi cố ý trêu.

Tiểu Kỳ cười ngửa mặt lên, mắt nhìn vào anh, nhìn vào ánh mắt quan tâm của anh, tâm trạng kỳ lạ. Cô đột nhiên thì thầm vào tai anh: "Anh!"

"Tiểu Kỳ!" Thạch Lỗi hôn nhẹ lên môi cô, rồi anh thủ thỉ, "Anh đã yêu em rồi, làm sao đây?"

Tiểu Kỳ cười khi khi, vừa muốn nói gì đó thì điện thoại đột nhiên vang lên, khiến hai người đang đắm chìm trong tình yêu đều giật mình.

"Tiểu Kỳ, con đang ở đâu?" Giọng bà Từ lo lắng hoảng loạn.

Tiểu Kỳ bối rối nhìn Thạch Lỗi, trả lời: "Con..."

Bà Từ dường như không chú ý đến ngữ điệu của Tiểu Kỳ, dặn dò: "Nếu bà ta gọi điện nói muốn gặp con hoặc nói linh tình gì thì con đừng tin, con về nhà ngay cho mẹ!"

"Mẹ, mẹ, mẹ sao thế?" Tiểu Kỳ hét vài tiếng vào ống nghe nhưng mẹ đã tắt máy.

"Dì sẽ không có chuyện gì chứ, anh đi cùng em?" Thạch Lỗi quan tâm kéo tay Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ nghĩ đến cảnh mới nhìn thấy, ý thức được nên từ chối: "Không cần đâu, mình liên lạc sau!" Cô nói xong liền nhớ ra điều gì, nhìn ánh mắt trông đợi của Thạch Lỗi, cười nói nhỏ vào tai anh: "Em cũng yêu anh."

Mặt Thạch Lỗi như đỏ lên, ngây người nhìn cô, cười âm áp.

Tiểu Kỳ cảm giác được hơi ấm của Thạch Lỗi cô mím môi cười, mắng: "Đồ ngốc! Em đi đây!"

Dù là biểu hiện bình thường nhưng trong lòng Tiểu Kỳ đã cồn cào, trong lòng cô hiểu rằng chắc chắn đã xảy ra việc gì. Nhưng việc như này cô không muốn cho anh biết. Gia đình mình đã đủ hỗn loạn rồi, từ khi yêu anh

trong lòng cô đã từng nhiều lần ảo tưởng mình là cô gái được yêu thương từ cha mẹ, khỏe mạnh, hoạt bát, các quan hệ trong gia đình đơn giản hơn. Nhưng ảo tưởng chỉ là ảo tưởng, hiện thực phức tạp khiến cô như muốn nổ tung đầu. Sau khi từ quán trà đi ra, điện thoại lại reo lên, là ông Phương gọi. Tiểu Kỳ không dám nhận điện, cô miệng lưỡi khát khô, hoảng sợ chạy đến góc lầu. Điện thoại lại quay về trạng thái yên lặng nhưng rất nhanh sau đó tên Ngụy Doanh lại hiện lên màn hình. Tiểu Kỳ nhìn lên những ngôi sao trên bầu trời đêm, hít thật sâu một hơi, một hơi mới nhận điện thoại, bực tức nói: "Các người rốt cuộc muốn gì? Còn chưa đủ phiền phức sao?"

Giọng Ngụy Doanh như vỡ ra, giống như vừa khóc, bà ghen ngào: "Tiểu Kỳ, con đối với mẹ như này mẹ cũng không muốn sống nữa, con là con gái mẹ!"

Dường như có giọng đàn ông vang lên qua loa, phút chốc những âm thanh lẫn lộn vang lên, rất nhanh sau đó điện thoại bị ngắt.

Tiểu Kỳ ngơ ngác trước cái điện thoại, cô nghĩ không thể nào. Không thể nào. Không được, phải về nhà hỏi cho rõ. Nghĩ đến đây cô nhìn về phía xa xa, chạy như bay về nhà.

♥ Là đúng hay sai

Bà Từ nhìn cô bước vào, vội vàng ra đón.

Tiểu Kỳ đầy tâm sự muốn vào cửa là chất vấn mẹ rốt cuộc có chuyện gì nhưng cô thấy nước mắt đang trực trào ra trong mắt mẹ, trên mặt bà vẫn nở nụ cười, tóc rối tung, quầng mắt thành màu xám xanh... Cô không nói ra lời: "Mẹ, con quyết định yêu Thạch Lỗi rồi."

"Ồ, thật không? Vậy tốt quá!" Bà Từ như cố nén những lời muốn nói, hai mẹ con đều cố để cười.

"Ồ, Tiểu Kỳ, con ăn cơm chưa? Mẹ vừa làm men rượu, để mẹ rót cho một bát." Bà Từ nhiệt tình hỏi.

Trong lòng Tiểu Kỳ thấy thật kỳ quái, mẹ đột nhiên khách khí với mình như vậy, giống như rất xa cách. Cô cười: "Mẹ, để con đi rót, uống xong con sẽ tắm và ngủ."

Bà Từ cười: "Ừ, vậy mẹ đi ngủ đây."

Đúng là một ngày cảm xúc lẫn lộn, giống như bị chao đảo trên một con tàu đi trên biển lớn, vốn đang là gió và mặt trời hiền hòa đột ngột gió to từ đâu thổi đến cuốn tung sóng biển, tiếp đó là mưa lớn... Tiểu Kỳ uống xong men rượu thì đi tắm rồi lên giường, chạm vào gối là ngủ.

căn phòng yên tĩnh, Tiểu Kỳ nửa ngủ nửa tỉnh, dường như nghe thấy tiếng bà Từ đang gọi điện, giọng nói mới đầu thấp thấp, về sau cao dần, đánh lại, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng bà Từ hét lớn: "Nếu bà dám nói ra thì tôi sẽ nhảy từ lầu của cơ quan bà xuống!"

Trong đầu Tiểu Kỳ bị câu nói này kích thích đến nỗi tỉnh hẳn, cô kinh hoàng nhảy xuống giường, mở cửa nhìn, bà Từ đang ngồi trên sofa lau nước mắt.

"Mẹ, mẹ sao thế?" Tiểu Kỳ nhỏ nhẹ.

Sắc mặt bà Từ chợt bối rối, bà vội cười nói: "Tiểu Kỳ, sao đã dậy rồi? Ngủ đi, cả ngày con mệt rồi!"

Tiểu Kỳ đàn người ra vài giây, sau đó chậm chậm nói: "Con vừa nghe mẹ nói sẽ nhảy từ lầu của cơ quan của ai xuống?"

"Ha ha, cái con bé này, mẹ đang sống rất tốt, tại sao lại nghĩ như vậy! Có lẽ mẹ vừa xem phim, để âm thanh quá lớn. Ha ha, đừng nghĩ linh tinh, mau đi ngủ đi!" Bà Từ cười đẩy cô vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Cô lại nằm lên giường nhưng chẳng thể ngủ nổi, lẽ nào bố mẹ ly hôn đúng là có uẩn khúc gì rất lớn giấu mình sao? Trong đầu cô hỗn loạn, mơ hồ, chìm vào giấc mơ.

Ngày thứ hai là chủ nhật, Tiểu Kỳ lười biếng không muốn dậy khỏi giường, nhả tin qua lại nói chuyện với Thạch Lỗi.

"Dì, chúng con đến thăm dì, dì không phải không chào đón chứ?" Tiểu Kỳ nghe thấy giọng quen thuộc, sợ đến nỗi điện thoại suýt rơi xuống giường. Không thể là Tiểu Vũ lại đến chứ?

Chỉ nghe thấy giọng bà Từ nhiệt tình chào đón: "Ồ là Tiểu Vũ sao, chàng trai này là ai?" "Tiểu Kỳ à, dậy mau, Tiểu Vũ đến đó!"

Tay của Tiểu Kỳ run lên, sao lại như thế? Tiểu Vũ đáng nhẽ hận mình đến nỗi muốn phanh thây mình thành trăm mảnh chứ, sao lại đến đây? Cô nhanh chóng gửi tin nhắn cho Thạch Lỗi: Nhà em có việc, buổi chiều nói tiếp.

Làm sao giờ? Cứ trốn trong phòng chắc chắn không được, nhưng ra gặp mặt thì thật ngại! Trong lòng Tiểu Kỳ xáo trộn, cô hé mở một khe nhỏ nhìn qua cửa, người đàn ông ngồi bên Tiểu Vũ chính là Hoa Tiên Dững.

"Dì, mấy ngày trước con vào viện, thực ra đều là do sức khỏe không tốt, dì đừng trách Tiểu Kỳ. Con và Tiểu Kỳ chị em, có chuyện gì nói thẳng ra cũng tốt. Lần này con đến mang theo vị hôn phu đến. Con với Tiểu Kỳ cùng một bố sinh ra không thể làm cho mọi chuyện không bình thường được!" Tiểu Vũ xem ra khí sắc rất tốt, da dẻ dường như đều sáng bóng trở lại.

Bà Từ mới đầu hơi ngượng ngùng, nhưng sau khi nghe Tiểu Vũ nói vậy thì cười "Tiểu Vũ, con thật là độ lượng! Tiểu Kỳ đôi lúc có chút đồ kỵ, con đừng trách nó. Ô đây là... các cháu đã? Ha ha, chúc mừng, chúc mừng!"

Trước kia, Tiểu Vũ nói chuyện âm ỉ, kỳ lạ sao hôm nay nói đồng đặc thế. Tiểu Kỳ ngán người qua khe cửa, Tiểu Vũ sao lại? Sao có thể qua lại với Hoa Tiên Dững nhanh như vậy?

Tiểu Vũ cười tươi như hoa: "À, mới đầu cháu rất tức Tiểu Kỳ mạo danh bạn học của cháu để lừa gạt cháu trên mạng. Nhưng về sau nghĩ thông rồi, cảm thấy Tiểu Kỳ làm vậy là tốt cho cháu! Cô nghĩ xem bạn học đó không thích cháu, cháu ngốc nghếch nhớ người ta, đến cuối cùng chỉ có mình cháu bị tổn thương! Nếu không có Tiểu Kỳ, có lẽ giờ cháu vẫn bị chìm đắm vào tình cảm vô vọng đó không thể tự thoát ra. Tiểu Kỳ làm như vậy thực ra là

đánh thức cháu, để cháu thoát ra từ trong tình yêu đơn phương nực cười đó. Vài ngày bị bệnh, cháu gặp được anh ấy. Ha ha, mới cảm giác được gặp được đúng người trong thời gian thích hợp không hề dễ! Chúng cháu cũng không để ý gì khác, đã quyết định rồi!"

Tiểu Vũ vừa nói vừa quay sang cười đầy tình ý với Hoa Tiên Dững.

Bà Từ "a" lên một tiếng và nói: "Ồ ra là như vậy. Đúng gặp được một người không dễ, hai người cảm thấy tâm đầu ý hợp thì mau chóng quyết định. Khi nào kết hôn vậy?"

Hoa Tiên Dững từ đầu đến giờ chưa lên tiếng: "Dạ kết hôn thì chưa vội. Chủ yếu là Tiểu Vũ thấy còn hơi mập, phải giảm béo đã, cô ấy muốn lúc đó có thể mặc áo cưới cỡ nhỏ! Ha ha, cô bé này, cháu thì thấy phụ nữ có da thịt chút mới đẹp!"

"Ha ha, đứa con gái này! Thì vậy muốn gây làm gì? Phụ nữ cần có da có thịt mới tốt." Bà Từ cười lớn hưởng ứng.

Bà Từ cười, như nhớ ra việc gì, gọi: "Tiểu Kỳ, sao vẫn chưa dậy, con bé này!"

Tiểu Kỳ đã mù mẫm rồi, cô không biết Tiểu Vũ lần này là thật hay giả, lẽ nào cô ta thật sự cho rằng... sự việc phiền phức này. Tiếp tục giả vờ mới tỉnh ngủ, Tiểu Kỳ ho hai tiếng để lấy lại giọng, trả lời lớn: "Đến

♥ Sương mù

"Tiểu Kỳ, chúng ta cùng ăn cơm nhé! Bạn học Tiểu Hoa mời cơm!" Tiểu Vũ vừa thấy Tiểu Kỳ đi ra lập tức thân mật nói.

Tiểu Kỳ ngẩn người, không biết nên nói gì mới phù hợp với không khí hiện tại.

Tiểu Vũ mím môi nói: "Bọn chị mạo muội đến, em không bắt ngờ chứ. Đều do anh chàng này, chị đã nói đợi ngày nào đó có cơ hội mới đến nhưng anh ấy nói muốn để em ngạc nhiên, ha ha!" Nói xong nhìn trách Hoa Tiên Dững.

Hoa Tiên Dững hai mắt thân mật nhìn Tiểu Vũ, sau đó nhìn Tiểu Kỳ, cười nói: "Tiểu Kỳ, không ngờ hai bọn mình đến với nhau nhanh như vậy đúng không? Thời đại này không phải thịnh hành "tình yêu sét đánh" sao? Chúng mình đúng là tình yêu sét đánh."

"Ồ, vậy thì tốt!" Tiểu Kỳ cười khỏ, trong lòng vẫn thấy kỳ lạ, lẽ nào nhanh như vậy đã yêu rồi sao?

"Tiểu Kỳ, em nhất định đừng cảm thấy day dứt, cảm thấy có lỗi với chị. Thật ra trong lòng chị rất cảm kích em, Thạch Lỗi không thích chị, chỉ là chị đơn phương mà thôi, cứ đè nén cảm xúc trong lòng không tốt cho sức khỏe. Có sự việc lần này chị và Hoa Tiên Dững mới gặp nhau, mới biết đã gặp đúng người, cũng chính vì trước đó vẫn luôn day dứt mơ hồ không biết mình thực sự cần kiểu đàn ông nào, còn giờ một nửa thực sự đã xuất hiện rồi, mới quyết định nhanh như vậy, chính là anh ấy! Hà hà!" Tiểu Vũ cười ngượng nhìn Hoa Tiên Dững, tiếp tục nói: "Do đó, giờ chị mới thấy rất hạnh phúc, thật vậy. Mọi chuyện trước kia chị không để ý, chỉ hy vọng chị em mình đừng tiếp tục như vậy, bố và mẹ đều cảm thấy buồn, cũng hy vọng em có thể tìm thấy hạnh phúc của mình!"

Tiểu Kỳ đang cảm thấy ân hận, thấy mình chỉ là một kẻ ích kỷ, bi ối, vô liêm sỉ, nhìn nhìn Tiểu Vũ, tấm lòng bao dung như cô ta tìm đâu mới thấy! Tiểu Kỳ khó khăn nhìn vào mắt Tiểu Vũ nói: "Chị Tiểu Vũ, xin lỗi, xin lỗi!"

Hoa Tiên Dững cười hiền giục: "Hai chị em làm hòa là được rồi, mau rửa sang đi, anh mời khách, mình cùng đi ăn."

Tiểu Kỳ tuy rất cảm động nhưng luôn cảm thấy có gì đó không đúng, cô chỉ biết nhanh đi rửa mặt thay quần áo.

Khi xuống tầng Từ Lệ Vân cố ý đi bên cạnh Tiểu Kỳ: "Chà, số Tiểu Vũ thật tốt, Hoa Tiên Dững đối với cô ấy không tồi. Tiểu Kỳ à, con cũng mau quyết định đi, mẹ đợi để bông cháu rồi."

Tiểu Kỳ cười: "Mẹ yên tâm, nhanh thôi."

Cảm giác thật kỳ lạ, bồn chồn bất an, mơ hồ. Rõ ràng cảm thấy sự nhiệt tình của Tiểu Vũ nhưng trong lòng lại nghi hoặc. Tiểu Kỳ không tự nhiên nhìn trộm Hoa Tiên Dững và Tiểu Vũ, hai người khi ăn cơm luôn nhìn nhau, ấm áp, dạt dào tình cảm. Cô lại nhìn mẹ, mẹ dường như đang nghĩ điều gì, thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng lại ủ rũ.

Ăn xong, Tiểu Kỳ vừa cầm điện thoại thì nhận được một tin nhắn của ông Phương: Tiểu Kỳ, bố biết Tiểu Vũ hẹn con ăn cơm. 7 giờ tối bố sẽ đợi con ở quán trà Thất Tinh, có việc quan trọng cần nói với con.

Tiểu Vũ kéo cánh tay của Hoa Tiên Dững thăm thì, hai người bước đi. Hoa Tiên Dững quay đầu lại cười: "Tiểu Kỳ, bọn anh không tiễn em và dì nữa, Tiểu Vũ muốn đi xem phim."

"Ha ha, khách khí quá! Hai người mau đi đi, vui vẻ nhé!" Tiểu Kỳ cười đáp.

Bầu trời vừa sáng sửa trở lại giờ đột nhiên lại u ám, xa xa có một đám mây đen dường như đang trôi. Trong đầu Tiểu Kỳ đang quay rất nhanh, cười hi hi với bà Từ: "Mẹ, con muốn hẹn hò với Thạch Lỗi mẹ không phản đối chứ!"

Bà Từ vui mừng: "Thật không? Con đừng có giở trò đây!"

Tiểu Kỳ dẫu môi: "Nhìn Tiểu Vũ sắp kết hôn rồi con có thể không vội sao! Con sắp thành gái ế rồi, phải mau tìm anh chàng quân đội thôi, ha ha!"

Từ Lệ Vân cười: "Được rồi, đi đi, mẹ về nhà dọn dẹp phòng, rồi ngủ một lát."

Sau khi tiễn Từ Lệ Vân lên taxi, Tiểu Kỳ gọi điện cho Thạch Lỗi không ngờ anh đã từ chỗ không xa tiến đến.

Gió thổi cuộn từng đợt cát, người đi trên đường bước chân nhanh dần, mưa mang theo mùi tanh của bùn đất, Tiểu Kỳ ngậy người nhìn Thạch Lỗi, anh mỉm cười chạy về trước: "Đồ ngốc không biết tránh mưa sao?"

"Thế giới này biến hóa nhanh thế em làm sao biết được!" Tiểu Kỳ than thở.

Thạch Lỗi cười kéo Tiểu Kỳ vào trong Parkson ở bên cạnh, chấm nhẹ tay lên mũi cô, nói: "Em nói đến việc giữa Hoa Tiên Dững và Tiểu Vũ sao? Lúc em gửi tin nhắn anh đã biết em bắt đầu buồn rồi. Phiền não lớn nhất trong cuộc đời chính là quên không được, nhìn không rõ, nghĩ không thông, từ bỏ không nổi. Xem ra mấy điều này em đều có hết"

Tiểu Kỳ không nhịn nổi cười: "Liệu có một ngày anh vứt bỏ em vì chuyện gia đình quá phức tạp không? Mọi việc phức tạp đến nỗi em không còn bình thường nữa. Bố em tối nay hẹn em ở quán trà Thất Tinh. Em có dự cảm không biết bố sắp nói việc tốt hay không?"

"Không sao, anh đi cùng em." Thạch Lỗi nắm chặt tay Tiểu Kỳ ân cần.

Tiểu Kỳ bỗng chốc cảm nhận được sự ấm áp từ cơ thể anh, cô nén tâm trạng hoảng loạn xuống, cười: "Được, đến lúc đó anh ngồi ở bàn khác uống trà. Em nói chuyện xong sẽ đi tìm anh."

Thạch Lỗi nhẹ nhàng đáp: "Được, đừng quá lo lắng, có anh ở đây."

Chương 6: Vòng xoáy tình yêu

Phiền não lớn nhất trong cuộc đời là quên không được, nhìn không rõ, nghĩ không thông, từ bỏ không nổi. Em không thể từ bỏ nên em lại sai lầm một lần nữa. Đúng vậy, em vốn dĩ là một đứa con gái yếu ớt nhưng lại tỏ ra mạnh mẽ!

♥ Chân tướng

Trong quán trà Thất Tinh, ông Phương với khuôn mặt tiều tụy, hai mắt thất thần nhìn vào cốc trà trên bàn. Trong cốc thủy tinh trong suốt những lá trà đang nở ra, từng làn hơi ấm tỏa ra trong không khí.

Tiểu Kỳ lặng im ngồi xuống, liên tục thở dài.

“Bố là một người nhu nhược, sống đời mấy chục tuổi rồi vẫn như vậy. Làm gì đều suy đi tính lại, do dự không quyết đoán. Vì như vậy nên bố đã làm tổn thương hai người phụ nữ.” Phương Chung Sơn bưng cốc trà lên uống ngụm nhỏ, nói tiếp: “Bố và Ngụy Doanh sau khi kết hôn đều sống rất hạnh phúc. Cả hai thường cùng nhau đi chợ, cô ấy làm cơm thì bố rửa bát. Nhưng kết hôn mấy năm mà Ngụy Doanh không mang thai. Bà nội con muốn ẵm cháu, thế là cả nhà tích cực đi bệnh viện kiểm tra, thử các cách. Tuy vậy kết quả là cả hai đều không vấn đề gì nhưng bụng của cô ấy vẫn không có động tĩnh. Nói thẳng ra là rất khó sống với bà nội con, bất kỳ việc gì đều phải làm theo ý bà, hơi khác ý bà là bà khóc không ngớt, không ăn không uống. Ngụy Doanh phải chịu đựng rất nhiều, công việc của bố bận, sau khi về phải an ủi bà con, lại phải điều tiết quan hệ mẹ chồng nàng dâu, thật sự thấy mệt mỏi. Lúc đó, bố có một người bệnh cũng chính là Từ Lệ Vân, vì cảm mãi không khỏi nên liên tục tìm bố khám bệnh. Có một lần tan ca bố không muốn về nhà, kết quả là cùng ăn cơm với Từ Lệ Vân. Ăn xong thì bố đã làm chuyện hồ đồ, sau đó Từ Lệ Vân mang thai.”

Tiểu Kỳ chịu không nổi, vội vàng nói: “Về sau, Từ Lệ Vân mang thai rồi, sau đó bố nghe theo lời đề nghị của bà ly hôn với Ngụy Doanh, cưới mẹ

con đúng không? Bố gọi con đến nếu chỉ để nói những việc cũ rích này thì con chỉ có thể nói với bố là con đều đã biết!”

Phương Chung Sơn đang im lặng uống trà đột nhiên kích động, ông uống một ngụm lớn, những mạch máu trong mắt đỏ ngầu đáng sợ, ông tiếp tục nói: “Không, còn nhiều thứ con chưa biết. Mẹ con và bố sau khi kết hôn, bà ấy rất hung hãn, vì tiết kiệm tiền đòi tự mình bố trí phòng. Khi lau kính không cẩn thận bị ngã, sảy thai. Bà con thấy không còn cháu, trong lòng thất vọng, thế là bệnh rồi qua đời. Bố an ủi Từ Lệ Vân, trong lòng cảm thấy có lỗi với Ngụy Doanh. Thế là nghe ngóng được tin Ngụy Doanh sau khi ly hôn đi đến tỉnh khác, bố bí mật đi thăm. Lúc đó Ngụy Doanh vì để an ủi mình nên nhận nuôi một đứa trẻ. Bố và Ngụy Doanh, cả hai...

Sau khi về nhà Từ Lệ Vân tích cực chạy chữa nhưng bố và Từ Lệ Vân đều không thể có con lần nữa. Có thể là do sự sắp đặt của ông trời, Ngụy Doanh lại mang thai, bà ấy cuối cùng cũng mang thai. Nếu bà ấy sớm mang thai thì sao bố có thể ly hôn? Bố luôn tìm cách đi thăm Ngụy Doanh, đợi con của bố mẹ lớn dần. Nhưng Ngụy Doanh chỉ là một người phụ nữ, nuôi hai đứa trẻ quá vất vả. Thế là bố nghĩ ra một cách. Bố cố ý để một đứa trẻ trên đường, Từ Lệ Vân sẽ đi qua, sau khi bà ấy thấy đứa trẻ quả nhiên rất vui. Cứ thế đứa trẻ của bố và Ngụy Doanh do Từ Lệ Vân nuôi dưỡng. Đứa trẻ do Ngụy Doanh nhận nuôi bị bệnh tim bẩm sinh, nhưng lại rất biết điều, vào thời điểm gian nan nhất, đứa trẻ đó luôn ở bên Ngụy Doanh, an ủi bà ấy. Bố và bà ấy nghĩ cứ để mọi việc như vậy, dù sao mình cũng có con, nhưng...”

Cổ họng của Tiêu Kỳ ngứa ngáy, cô ho lên vài tiếng, cảm giác như máu toàn thân chảy ngược, dờ khóc dờ cười, hỏi: “Lẽ nào, lẽ nào, con, con... Không thể nào, tuyệt đối không thể!”

Ông Phương cười đau khổ: “Về sau Ngụy Doanh trở về quê hương, làm giáo viên của một trường tiểu học. Có một lần bố đi thăm hai mẹ con họ, sau khi bị một đồng nghiệp phát hiện nói với Từ Lệ Vân. Từ Lệ Vân sau lần đó nghiêm cấm bố, không những cắt tiền tiêu vặt, mỗi ngày về nhà còn kiểm tra điện thoại, cũng toàn nói lời châm biếm. Có một buổi tối, bố lại bị

Từ Lệ Vân tra hỏi hơn n tiếng, mặt cũng bị bà ta cào đến nổi bị thương. Không những như vậy, nửa đêm còn bị đuổi đi. Bó sợ đồng nghiệp sau khi thấy cười nhạo, nên một mình đến quán trà ngồi.

Tối hôm đó bố khóc mãi, nghĩ mình là người đàn ông, sống hơn nửa đời người, lại không thể sống với người phụ nữ mình yêu, đúng là sống không bằng chết. Cứ như vậy, không biết dừng khi từ đâu đến, sau khi bố về nén lại mọi áp lực, sau khi ly hôn với Từ Lệ Vân về sống cùng Ngụ Doanh. Bao nhiêu năm nay bố và Ngụ Doanh đều muốn lấy về đứa con của mình. Nhưng đứa trẻ đó là niềm hi vọng cuối cùng của Từ Lệ Vân ở thế giới này. Bố không nhẫn tâm, không nhẫn tâm cướp đi. Bố càng sợ, Từ Lệ Vân một khi biết được đứa trẻ bà ta nuôi dưỡng bao năm lại là con gái ruột của bố và Ngụ Doanh thì sẽ hủy hoại nó. Sự việc cứ kéo dài như vậy, cho đến khi con gái ruột của bố trưởng thành, nó hận bố mẹ mình, hận tất cả mọi người trên thế giới này. Nó mắng mẹ mình là “dì ghẻ”, dùng mọi thủ đoạn phá hoại tình yêu của chị mình, nó thay đổi đến mức bản thân mình cũng không nhận ra được! Bố biết bố sai rồi! Nhưng bố phải làm gì? Ai có thể nói cho bố làm như thế nào mới đúng.”

Trong giọng của Phương Chung Sơn mang nỗi bi thương, hai mắt ngấn lệ nhìn Tiểu Kỳ.

Nước mắt Tiểu Kỳ lặng lẽ trào ra, cô cười lớn, tim đập theo từng lời nói của bố, toàn thân lúc nóng lúc lạnh, cho đến khi toàn thân dường như bị giam cầm trong một không gian hẹp không thể thoát ra, không thể thở nổi thì cô mới đứng dậy lùi một bước hét lên: “Đồ lừa đảo, đều là giả dối! Tôi không tin, tôi không tin, đồ lừa đảo!”

“Tiểu Kỳ, những lời bố nói đều là sự thật!” Phương Chung Sơn cũng kích động đứng lên, nhưng vì động tác quá mạnh nên chao đảo lùi về phía sau.

“Ha ha, ha ha ha, ông nói Tiểu Vũ thực chất luôn hưởng thụ tình yêu của bố mẹ ruột tôi, cô ta luôn nhận được tình yêu của bố mẹ ruột tôi...” Tiểu Kỳ nói không tin nổi, tim của cô đau dữ dội, xoay người đi ra ngoài. Ra khỏi

cửa quán trà, cô ngã nhào, muốn chạy về trước, nhưng bị Thạch Lỗi ôm từ phía sau.

“Tiểu Kỳ, hai người rốt cuộc nói chuyện gì? Em nhất định đừng làm chuyện ngốc nghếch!” Cánh tay Thạch Lỗi ôm chặt lấy cô.

Bao nhiêu năm rồi, Tiểu Kỳ biến hận thành động lực để mình tiến về trước, lấy nỗi đau của bà Ngụy Doanh và Tiểu vũ để duy trì chính nghĩa, cô cho rằng thế giới này chỉ có hai người là mình và mẹ là đáng thương nhất! Không ngờ cô sai rồi, hoàn toàn sai rồi!... Mà những điều này sao có thể nói với Thạch Lỗi! Ánh mắt của cô chua xót, cổ họng khô đau, hoảng hốt, dường như nghe thấy giọng nói của Tiểu Vũ, “Tiểu Kỳ”

Tiểu Kỳ giật thót mình, quay đầu lại nhìn, trong mơ hồ quả nhiên là Tiểu Vũ.

“Mẹ nói bố chắc chắn đang ở quán trà Thất Tinh, bố thích đến đó, quả nhiên gọi điện là bố nói đang uống trà ở đó. Hai người này không biết có phải lại cãi nhau không. Chị lớn thế này rồi hẹn hò với bạn trai mà cũng không yên tâm, cứ gọi điện thoại bắt chị về sớm. Còn nói sức khỏe của chị không tốt, không thể ra ngoài gió. Mà, Hoa Tiên Dững cũng cứ đòi đi cùng chị, thật buồn chết mất, được nhiều người yêu quý hết lòng như vậy thật là ngệt thở! Ha ha!” Tiểu Vũ cười tí mắt nhìn Tiểu Kỳ.

“Chị.” Người Tiểu Kỳ hơi chao đảo, huyết thái dương co lại đau đớn. Cô nhìn khuôn mặt Tiểu Vũ, vui vẻ hồ hởi, ngập tràn hạnh phúc, thậm chí cô cảm thấy trong mắt Tiểu Vũ có chút giễu cợt? Không, là khiêu khích! Không, chắc chắn là tinh thần của mình hỗn loạn rồi, không thể nào, nhưng giác quan thứ sáu rõ ràng nhắc mình rằng Tiểu Vũ không giống trước kia. Tiểu Kỳ nhẫn nại cắn răng, thực chất không chế không nổi, cô thăm dò: “Chị, có biết mình bị bệnh tim không?”

Tiểu vũ cười tươi: “Đương nhiên biết rồi, bố luôn nói chị là thiên sứ của bố, vì có bệnh này nên chị luôn khiến người khác thương yêu. Lời lẽ có vẻ hơi quá, có phải em còn muốn hỏi chị là chị là con nuôi còn em mới là con ruột? Ha ha, chị sớm đã biết rồi! Nhưng phải làm sao giờ, chị thấy mình là

người con gái hạnh phúc nhất trên thế giới này, có tình yêu của cha mẹ, giờ lại có người đàn ông – Hoa Tiên Dững yêu thương mình, cuộc đời còn gì phải nuối tiếc?” Vừa nói lông mày của Tiểu Vũ nhíu lên, đi đến trước Tiểu Kỳ nói, “Thật ra có lúc chị thấy rất thương em. Vốn dĩ là một cô bé yêu đuối nhưng lại tỏ ra mạnh mẽ. Sau này em không lấy chồng nổi thì làm sao chứ? Hận đến tận xương tủy bố mẹ ruột của mình, còn cố nói là để người khác biết Phương Chung Sơn có người con gái tồi tệ hơn cả mình. Em thử nói xem người như em ai dám cưới chứ? Vẫn còn may là bố và mẹ có chị, còn lấy lại được chút sĩ diện. Được rồi không nói nữa, chị đi tìm bố, mẹ đã gọt sẵn hoa quả chờ rồi! Tạm biệt!”

♥ Tình hận

Trên bầu trời đêm chói lóa bởi những vì sao, trên con đường trải dài chỉ thỉnh thoảng có chú mèo chạy qua. Ánh sáng lạnh lẽo từ đèn đường chiếu sáng trong không khí, Tiểu Kỳ im lặng nhìn Tiểu Vũ tung tăng xa dần, đột nhiên ngồi sụp bên đường khóc lớn.

Thạch Lỗi nâng mặt Tiểu Kỳ, đưa tay lau những giọt nước mắt liên tục rơi xuống, vội vàng nói: “Tiểu Kỳ, đừng khóc nữa, khóc nữa mắt lại sưng đấy! Ngoan nào khóc. Có anh ở đây, em còn có anh mà.”

Tiểu Kỳ nước mắt chảy dài nhìn Thạch Lỗi, nhào vào lòng anh thôn thức: “Em cho rằng, em đại diện cho chính nghĩa phục thù. Nhưng giờ mới phát hiện chỉ có em là ngốc nghếch nhất.”

“Anh biết, anh biết đồ ngốc! Em cho rằng em đã từng tổn thương phải không?” Giữa lông mày của Thạch Lỗi đột nhiên ưu tư, rồi cười cười nói, “Anh cũng rất đáng thương, mẹ anh qua đời từ sớm, sau khi bố tái hôn, anh luôn cảm thấy họ không yêu thương anh. Do đó, anh không chăm chỉ học, bị bố dùng thắt lưng đánh cho một trận rồi đưa vào bộ đội. Anh luôn rất mạnh mẽ, thi quân sự, nỗ lực học tiếng Anh, luyện viết bút lông, chăm chỉ huấn luyện, còn luyện tập viết báo... Anh cho rằng mình là một trụ cột, còn cho rằng vì bản thân ưu tú nên mới được lãnh đạo yêu mến, còn cho rằng mình là một người đàn ông có thể tỏa sáng trong bóng đêm, do đó ông trời

luôn phù hộ, có một người con gái xinh đẹp luôn yêu mình. Không ngờ cuối cùng mới biết, đều là vì mình có một người bố làm quan nên mọi người yêu quý bố mình không phải do mình, mình chỉ là núp dưới bóng bố! Tất cả những nỗ lực của anh dường như chẳng là gì, nhưng anh vẫn kiên cường sống đến giờ?!”

“Ồ!” Tiểu Kỳ mở to mắt nghe anh nói, giờ mới biết người tưởng như chơi bời lại là người có nội tâm phức tạp. Cô thở dài: “Yên tâm, có anh ở đây, em cũng sẽ dày mặt tiếp tục sống!” Từ sâu trong nội tâm, thật ra Tiểu Kỳ muốn thở dài nhưng trong trái tim cô nhủ thầm với Thạch Lỗi: Em từ bỏ không nổi. Tiểu Vũ có gì đáng để kiêu ngạo chứ. Còn dương dương đắc ý đứng trước mặt em khoe khoang cô ta có thể hưởng thụ tình yêu của cha mẹ, em nhất định phải để cô ta khóc!

Sau khi Tiểu Kỳ tiễn Thạch Lỗi về mới lên lầu. Khi chìa khóa cắm vào ổ khóa, cô nhắm mắt hít sâu, mở cửa vào phòng.

Trên bàn đặt rượu vang, thịt rang, móng giò ninh, gà cay, cá chép rán. Bà Từ từ trong bếp đi ra, thất thần nhìn Tiểu Kỳ hồi lâu, ho lên một tiếng, cười với Tiểu Kỳ: “Tiểu Kỳ, mẹ làm những món mà con thích, đến đây mình cùng uống chút rượu vang nhé!”

Tiểu Kỳ tâm trạng rối bời, gật đầu.

“Tiểu Kỳ, nào uống một ly rượu vang trước nhé. Rất tốt cho da, uống vào sẽ có ích.”

“Tiểu Kỳ, ăn món này đi!”

Bà Từ liên tục gấp đồ ăn cho Tiểu Kỳ, cho đến khi cô no bụng, bà mới nâng ly rượu vang nói: “Tiểu Kỳ, mẹ chúc con một ly!”

“Mẹ!”

Dưới ánh đèn bà Từ cười nhạt, tóc vấn ra sau thành một búi tóc, trên mặt bôi ít phấn nền, da mặt trắng đều. Nước mắt của Tiểu Kỳ rơi xuống ly rượu vang, cô quay đầu lại lau, sau đó lại nhìn bà Từ cười.

Bà Từ ngượng ngùng vén tóc ra sau, uống một hơi rượu vang, cười ha ha nói: “Mẹ già dỉ quen rồi, không biết chăm chút cho mình. Hôm nay, mới thử trang điểm, thật ngại.”

“Mẹ!” Tiểu Kỳ không chịu nổi nữa, đặt ly rượu xuống nhào vào lòng mẹ khóc òa.

Bà Từ cũng khóc, nghẹn ngào: “Tiểu Kỳ con đến với họ đi, họ vẫn là bố mẹ ruột của con.”

Thần mắt Tiểu Kỳ cố chấp, trong lòng bỗng chốc hiểu ra tất cả, thật ra bà Từ sớm đã biết tất cả. Tiểu Kỳ đỡ khóc đỡ cười nói: “Mẹ, mẹ nói gì thế! Mẹ nuôi con lớn chừng này, mẹ chính là mẹ của con! Con phải gả cho người có tiền để mẹ sống những ngày sung sướng.”

“Tiểu Kỳ!” bà Từ lại khóc rồi cười rồi ôm Tiểu Kỳ, nói liên tiếp, “được, được, được.”

Đêm tĩnh lặng. Người đã từng ôm hận báo thù bỗng chốc bị tạt cho gáo nước lạnh, từ đầu đến chân. Tiểu Vũ hiện như khúc gỗ giống như biến thành con người khác, đột nhiên hùng hùng hổ hổ. Xem ra mọi người dường như đều biết rõ chân tướng sự tình, ngay cả Tiểu Vũ cũng biết, chỉ có Tiểu Kỳ là ngốc nghếch...

Phẫn nộ, căm hận, oán hận, đau khổ... rất nhiều cảm xúc trào dâng trong Tiểu Kỳ, khi thì thở dài, khi thì chảy nước mắt, lật đi lật lại không nhắm nổi mắt, lười nhác nhác người dậy bật máy tính. Giông như mở chiếc hộp có nhiều nắp, Tiểu Kỳ vô tình lại vào blog của Tiểu Vũ.

Blog của Tiểu Vũ như măng mọc sau mưa, rất nhiều bình luận dưới nhiều bài viết. Blog ngập tràn ảnh thân mật giữa Tiểu Vũ và Hoa Tiên Dững, tình cảm thắm thiết khiến cho Tiểu Kỳ kinh ngạc, rất nhiều lời bình đều nói:

Thật xứng đôi!

Hâm mộ hai bạn, tình yêu nồng ấm.

Chị ơi cố lên, em ủng hộ chị, phải hạnh phúc nhé!

....

Chữ dưới bức ảnh khiến cho cô lạnh người.

Tôi đã từng là một con rùa đen giấu trong chiếc vỏ của mình, s bị tổn thương. Đã từng tin mọi người đều yêu thương mình, đều là thân thiện. Ha ha, cảm ơn ông trời để tôi gặp được một người yêu tôi, cũng là người đàn ông mà tôi yêu. Tôi sẽ tiếp tục mỉm cười hạnh phúc với tất cả những người đó k, muốn cướp đi hạnh phúc của tôi! Hạnh phúc của tôi là mãi mãi!

Tiểu Kỳ nhìn vào màn hình máy tính, nhìn đi nhìn lại những bức ảnh đến hoa mắt chóng mặt, cô nhớ lại những lời mà tối nay Tiểu Vũ nói, thật khó để lý giải. Đang kinh ngạc thì điện thoại đổ chuông, là của ông Phương.

“Tiểu Kỳ, bố cho rằng sau khi nói rõ tất cả cho con, con sẽ xúc động. Không ngờ, con, tại sao con còn dằn vò Tiểu Vũ, nói nó chỉ là chim gáy chiếm tổ chim sẻ? Sao con có thể nói sẽ chiếm đoạt Hoa Tiên Dững? Còn nói Tiểu Vũ xấu như vậy giống như là khúc gỗ không đáng để một người đàn ông yêu? Con biết không, Tiểu Vũ sau khi về nhà rất đau đớn, cắt cổ tay! May mà bố mẹ phát hiện kịp, Tiểu Hoa cũng đến giúp đỡ. Con, con làm bố quá thất vọng rồi!” ông Sơn nói xong liền ngắt máy.

Tiểu Kỳ giống như bị đập một gậy vào đầu, thật tồi tệ! Tối nay, tối nay? “Thật ra có lúc chị rất thương em. Rõ ràng là một người yếu đuối lại tỏ ra là người mạnh mẽ. Em tương lai không gả được chồng thì phải làm sao? Hận đến xương tủy bố mẹ ruột của mình còn nói phải để cho người khác biết Phương Chung Sơn còn có một người con tồi tệ hơn ông ta. Ái dà, em thử nghĩ xem với bộ dạng này có ai muốn cưới em! Còn may là bố mẹ có chị, cứu vãn được phần nào sỹ diện....” Tối nay không phải cô ta lấn át mình bằng những lời này sao? Lẽ nào cô ta mất trí nhớ? Tiểu Kỳ cười đau đớn, nghĩ đi nghĩ lại, chắc chắn là trí nhớ của mình không tồi. Nhưng Tiểu Vũ có ý gì? Người xấu cáo trạng trước là vì có gì? Tiểu Kỳ tức đến nổi cầm điện thoại gọi cho Tiểu Vũ, vào thẳng vấn đề: “Phương Tiểu Vũ, chị rút cuộc

muốn làm gì? Cha mẹ tôi nhận nuôi chị, bao nhiêu năm chị hưởng thụ tình yêu của bố mẹ tôi vẫn chưa đủ sao?”

Tiểu Vũ cười ngạo nghễ: “Tiểu Kỳ, mẹ đã đau lòng vì em đủ rồi, chị chỉ là muốn để họ nhận rõ con người em mà thôi! Việc chị nói với bố lẽ nào không phải suy nghĩ thực sự trong em? Mỗi lần khi chị thích ai là em đến cướp! Thần mắt em nhìn chị lẽ nào không phải thấy chị xấu, không phải thấy chị như một khúc gỗ? Em lừa chị bao nhiêu năm chỉ sợ chị có được tình yêu của một người đàn ông! Chị nói cho em biết, Hoa Tiên Dững yêu chị, anh ấy không có chị sống không nổi, em không tin thì thử đến cướp đi!” Đang nói thì Tiểu Kỳ đột nhiên nghe thấy giọng của một người khác trong điện thoại, giọng của Tiểu Vũ cũng đột nhiên nhu mì trở lại, “Tiểu Kỳ, chị biết, chị biết em phải chịu khổ sở rất nhiều. Nhưng em đừng nói khó nghe như vậy được không? Chị luôn coi em là em ruột. Chị biết Hoa Tiên Dững mới đầu theo đuổi Lý Mạnh Mạnh nhưng Lý Mạnh Mạnh không thích anh ấy. Vì nguyên nhân này mà bọn chị mới đến được với nhau, em hãy chúc phúc cho bọn chị nhé...” Chưa nói hết thì cô ta khóc không thành tiếng.

“Phương Tiểu Vũ, chị nói linh tinh gì thế?” Tiểu Kỳ không chịu nổi gắt vào điện thoại, nhưng đầu kia đã tắt máy.

Người con gái này quả thật quá ác độc, cừ non không biết từ khi nào liền biến thành cáo già! Được rồi đúng như ước nguyện của chị, đợi tôi cướp Hoa Tiên Dững từ tay chị, đến lúc đó chị khóc cũng chẳng kịp. Tôi không tin Hoa Tiên Dững yêu chị như vậy. Tiểu Kỳ nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, bị Tiểu Vũ khiêu khích tức muốn nhảy dựng lên.

Những hạt mưa lất phất trong bầu trời đêm, hạt mưa đan thành một dải màu trắng, sáng trong, bầu trời đen rầu rĩ khiến con người ta cảm phần. Tiểu Kỳ thực chất không biết nên làm thế nào mới quyến rũ được Hoa Tiên Dững, nhưng thái độ cao ngạo của cô ta khiến cô nổi tam bành, một người chiếm được tình thương yêu của bố mẹ bao nhiêu năm chẳng có lý do gì để cao ngạo? Phần nộ trong cô trôi đi theo thời gian, dần dần mờ dần, trong giấc ngủ lại trào dâng, cô thu người trên giường, chìm vào giấc mộng.

♥ Quyển rũ

“Em yêu, anh về đơn vị rồi. Có việc gì phải nghĩ thoáng ra một chút, nhớ là anh luôn bên em.”

Ngày thứ hai thức dậy, Tiểu Kỳ đọc tin nhắn của Thạch Lỗi trong hòm thư. Cô cầm điện thoại cười ngốc nghếch với không khí, trong lòng nghĩ : Đợi đi, đợi chút nữa, sau khi em làm cho Tiểu Vũ không còn cao ngạo sẽ đi tìm anh.

Công việc ở ngân hàng cứ đến thời gian này là bận bù đầu, vốn trong đầu Tiểu Kỳ luôn nghĩ dùng cách nào mới cướp được Hoa Tiên Dững, nhưng cùng với lượng khách ngày càng nhiều, cô chỉ còn cách cúi đầu tập trung xử lý công việc.

“Tiểu Kỳ!”

Cô ngẩng đầu lên, giật mình, là Hoa Tiên Dững xuất hiện.

Tội tệ, đang nghĩ đến việc đau đầu này ai ngờ nhắc Tào Tháo là Tào Tháo xuất hiện. Tiểu Kỳ cười ngượng: “Ồ, đến gửi tiền à?”

Hoa Tiên Dững cười nhẹ: “Mẹ anh có vài vạn tệ tiền gửi, anh muốn gửi chỗ em, còn có thể giúp em nữa!”

Tiểu Kỳ cười sung sướng, nói: “Anh thật là người tốt, cảm ơn! Anh đợi một lát, em sắp tan ca rồi, mình

Hoa Tiên Dững gật đầu, để lộ ra hàm răng hơi vàng.

Sau khi tan ca, Tiểu Kỳ vào trong nhà vệ sinh soi gương trang điểm lại chút, lúc này đây trong cô dường như có một con quỷ liên tục đốc thúc, khiến cô tưởng tượng ra làm thế nào để quyến rũ thành công, nghĩ đến cảnh Tiểu Vũ khóc nức nở khi nhìn thấy cô và Hoa Tiên Dững tình tứ bên nhau, thú vị biết mấy.

“Ồ, anh và Tiểu Vũ tiến triển thật nhanh!”

Trong quán đối diện với ngân hàng, Tiểu Kỳ nâng cốc trà hoa cúc uống một ngụm nhỏ, cố gắng nhìn Hoa Tiên Dững một cách tình tứ.

Hoa Tiên Dững dường như dự đoán được cô sẽ dùng chiêu mở màn này, cười nhạt: “Trong Tiểu Vũ có khí chất nhẹ nhàng rất quyến rũ. Khi cô ấy mỉm cười, góc vai nhè nhẹ đưa lên, hai bên miệng còn lộ ra má núm đồng tiền, nụ cười trong suốt, mắt long lanh. Anh nghĩ người con gái đẹp như vậy đáng được yêu thương mới đúng.”

Oài, cái gì mà khí chất thanh nhã, cái gì mà nụ cười tỏa nắng... Trong lòng Tiểu Kỳ mắng thầm, đi chết đi, người nào không biết sẽ cho rằng anh đang nói đến nàng Monalisa, có cần phóng đại đến mức đó không? Dù là trong lòng sâu não, không biết đầu óc của anh chàng này có vấn đề gì thì mới say mê Tiểu Vũ như vậy, Tiểu Kỳ vẫn không ngớt lời ca ngợi Tiểu Vũ, “Ồ, đúng vậy, chị Tiểu Vũ là người con gái mang nét đẹp truyền thống. Thử nhìn xem anh mới sa vào lưới tình có mấy ngày đã dùng những lời lẽ tình tứ vậy.”

“Em đừng cười anh, nếu không phải Tiểu Vũ thì tổn thương do Lý Manh Manh gây ra không biết khi nào mới lành.” Hoa Tiên Dững gặm chân dê một cách ngon lành, xua tay nói với Tiểu Kỳ: “Nhanh ăn đi, mùi vị không tồi!”

Tiểu Kỳ trầm ngâm giây lát, cười: “Thực ra anh cũng là một người rất tuyệt. Đi làm kiếm tiền để đóng học phí, một mình lăn lộn giữa thành phố, tự tìm được công việc ổn định, anh rất có chí tiến thủ! Em luôn rất hâm mộ người đàn ông như vậy!”

Tiểu Kỳ nhìn Hoa Tiên Dững một cách dụi dàng, môi hơi mím lại, nở nụ cười mê hoặc.

Hoa Tiên Dững đột nhiên không ăn nữa, dùng khăn giấy lau tay rồi nghiêng đầu nhìn Tiểu Kỳ đầy ẩn ý. Lát sau anh mới cười hi hi: “Tiểu Kỳ, có một số chuyện anh không muốn nói thẳng ra nhưng xem ra anh phải nói rõ. Trong mắt anh chỉ có Tiểu Vũ, sẽ không động lòng trước người con gái khác dù là em rất xinh. Em chắc chắn thấy kỳ lạ vì anh nói như vậy, đó là vì

Tiểu Vũ ngay từ đầu đã nhắc nhở anh, em sẽ tìm mọi cách cướp người cô ấy

Bên tai Tiểu Kỳ dường như vang lên những tiếng kêu bi thương, mặt cô lúc đỏ lúc tái, cô cố gắng để ổn định lại cảm xúc. Tiểu Vũ đã sớm dự phòng, ha ha. Được rồi trò chơi như này càng thú vị. Chị bắt nhân tôi sẽ bắt nghĩa, tôi không tin, anh chàng Hoa Tiên Dững nhỏ bé kia có thể tránh được sự tấn công của tôi.

Hoa Tiên Dững đứng dậy vỗ vai Tiểu Kỳ rồi nói: “Tuy anh nói thẳng, em cũng đừng giận. Ý của Tiểu Vũ thật ra rất rõ, bao nhiêu năm mọi người đã trải qua như vậy rồi, tốt nhất nên duy trì nguyên trạng. Em cũng biết chú Phương và dì Ngụy luôn coi Tiểu Vũ là con ruột, hơn nữa em và họ sớm đã không hợp nhau rồi. Mọi người đều có cuộc sống riêng, thực ra như vậy cũng tốt. Anh và Tiểu Vũ sau khi kết hôn sẽ tiếp tục kế thừa di sản của họ, nhưng em yên tâm, em có khó khăn gì bọn anh sẽ giúp đỡ.”

Tiểu Kỳ ngồi yên lặng ở phía sau gốc cây to, trong lòng như đã chết, hóa ra Tiểu Vũ sợ sau khi mình và cha mẹ nhận nhau sẽ cướp mất tình yêu vốn thuộc về cô ta, tất cả thuộc về cô ta. Do đó, cô ta khiến cho mình và bố luôn giống nước với lửa! Thế giới này sao lại loạn như vậy, Tiểu Kỳ như đã hiểu rõ hiện thực, thực ra trong đầu cô chưa từng nghĩ xa xôi như vậy, càng chưa từng nghĩ đến chuyện kế thừa di sản, thậm chí là cha mẹ yêu ai nhiều hơn... Nhưng việc cô không nghĩ đến thì người khác đã nghĩ đến. Cô tức đến nỗi rơi nước mắt.

♥ Đường cùng

Khi tan ca, ánh sáng mặt trời vẫn chói chang. Tiểu Kỳ đứng ở đầu phố nhận nhịp xe qua lại, máu nóng khắp toàn thân đang trào lên não, cô quyết tâm đi vạch trần bộ mặt thật của Tiểu Vũ, không thể chần chừ thêm nữa.

Chiếc taxi phi thẳng đến cửa khu đô thị nơi ông Phương ở, Tiểu Kỳ trả tiền vội vàng leo lên lầu. Chuông cửa vang lên rất lâu mới có người lên tiếng hỏi: “Ai đó?”

Tiểu Kỳ nói lớn: “Là con!”

Bà Ngụy Doanh mở cửa với nét mặt mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt, bà kinh ngạc nhìn Tiểu Kỳ đang kích động, hỏi: “Con đến làm gì?”

“Tiểu Vũ muốn gia đình mình tiếp tục xung đột như thế này, chị ta sợ sau khi con thừa nhận bố mẹ sẽ cướp đi những thứ thuộc về chị ta, chị ta càng sợ tương lai không thể kế thừa di sản của bố mẹ! Chị ta chính là người nham hiểm như vậy. Phương Tiểu Kỳ con luôn rất thẳng tính, có gì nói vậy, chưa từng giấu diếm. Nhưng hôm nay cuối cùng con đã nhận ra thực ra nội tâm xấu xa nhất chính là chị ta. Bố mẹ đều bị chị ta lừa dối.” không suy nghĩ, nói hết ra những lời này.

Ngụy Doanh ngạc nhiên hồi lâu, lắp bắp: “Con nói linh tinh gì vậy, Tiểu Vũ không phải người như vậy!”

Đúng lúc đó thì nghe thấy giọng Tiểu Vũ từ dưới tầng vọng lên: “Mẹ, mau mở cửa. Con với bố về rồi, bố con con còn mua móng giò!”

Tiểu Kỳ quay đầu lại, Tiểu Vũ đang thân thiết bá vai ông Phương, trong tay xách túi đồ ăn. Mặt ông Phương nở nụ cười hiền từ, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc.

Tiểu Kỳ vừa mới sôi sùng sục vạch trần Tiểu Vũ, nhưng giờ dường như bị rơi xuống hồ nước lạnh, lạnh từ đầu đến chân. Ba người trong gia đình đầm ấm như vậy, chỉ có mình là người thừa. Nghĩ đến đây, làn sóng lớn tủi thân dâng trào trong cô, mũi cô cay cay, cô bước qua ông Phương và Tiểu Vũ, chạy qua cánh cửa cổng của khu đô thị.

Tiểu Kỳ giống như con thú bị giam cầm đi đi lại lại trong nhà, cảm giác thất bại đến tột cùng. Tiểu Vũ chắc chắn sẽ khoe khoang: “Hoa Tiên Dững chưa đợi Tiểu Kỳ ra tay đã nhắc nhở Tiểu Kỳ. Ông Phương và bà Ngụy giờ đều thất vọng về cô, chỉ thừa nhận Tiểu Vũ. Trong lòng cô như bị cào xé, nghĩ đến khí phách kiên cường của mình, đã từng dễ dàng cướp đi bạn trai của Tiểu Vũ, liên tục bắt người xấu phải chịu báo ứng... Không ngờ Tiểu

Vũ sớm đã đoán được tất cả, sự mềm yếu của cô ta chỉ là bề ngoài mà thôi, cuối cùng người thất bại là cô.

“Con người Hoa Tiên Dũng không thể uống rượu còn đòi khoe tài, đúng là tức chết đi được...” Đột nhiên câu nói trước kia của Mạnh Mạnh hiện ra trong đầu, tia hi vọng lóe lên trong cô. Cô chạy đến tủ đầu giường phòng ngủ của mẹ tìm kiếm, quả nhiên còn có thuốc ngủ.

Tiểu Kỳ lập tức rửa mặt thay quần áo, sau đó gọi điện cho Hoa Tiên Dũng: “Tiểu Hoa, anh huy động tiền gửi giúp em, em sẽ gửi hoa hồng cho anh theo quy định. Anh đi cùng em ra đây, em mời anh ăn cơm, nhiệm vụ huy động tiền gửi còn cần anh giúp đỡ nhiều.”

Hoa Tiên Dũng ở đầu kia dường như đã quên đối thoại giữa hai người buổi sáng, cười: “Được, ăn ở đâu đây?”

Tiểu Kỳ cười ha ha: “Tự chọn ở tầng 2 khách sạn Ninh Phong nghe nói rất ngon, em đến trước đợi anh!”

Tiểu Kỳ ngắt điện thoại, ngăn người đứng trước gương hồi lâu rồi gửi tin nhắn cho Thạch Lỗi: Em nhớ anh rồi, đợi em nhé! Rồi cô gửi cho bà Từ một tin: Mẹ, sau khi tan ca mẹ ngủ một mình nhé. Tối nay ngân hàng có chương trình, con có thể không về, ngủ ở nhà

Khi ra khỏi cửa cảnh sắc thật đẹp, cô nghĩ thầm: Thạch Lỗi, đợi em đánh bại người phụ nữ vô liêm sỉ đó rồi sẽ mãi mãi bên anh.

♥ Tự rơi vào bẫy

Tầng 1 và tầng 2 của khách sạn Ninh Phong đều là ăn uống, tầng 3 là khách sạn. Tiểu Kỳ đến quầy đặt một phòng trước, sau đó mới lên tầng 2 mua vé ăn.

“Ồ, ở bên này!” Tiểu Kỳ vừa nhìn thấy Hoa Tiên Dũng liền vẫy tay.

Ánh đèn lung linh lúc sáng lúc mờ, nồi lẩu nhỏ, pizza, tôm, rau salad... Tiểu Kỳ tùy ý lấy chút đồ ăn, nhiệt tình tiếp đón Hoa Tiên Dũng, “Đừng khách khí, ăn nhiều chút.”

Hoa Tiên Dững nuốt miếng lớn, sau đó mới do dự nói: “Tiểu Kỳ, anh thật sự ngại quá. Anh về nhà nghỉ đi nghỉ lại, cảm thấy mình nói những lời đó với em là hơi quá. Em xinh đẹp như này sao có thể để ý đến anh? Anh đúng là đa tình, xin lỗi nhé!”

“Ồ, nếu muốn xin lỗi em thì phải chịu phạt 3 ly!” Tiểu Kỳ cười thẹn thùng đứng lên đi lấy rượu.

Rượu vang và rượu trắng mỗi loại đổ 3 ly, trong chiếc ly trong suốt, màu sắc rượu vang hấp dẫn, rượu trắng cũng khiến con người ngây ngất.

Hoa Tiên Dững trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng, liên tục xua tay nói: “Tiểu Kỳ, xin lỗi nhé! Anh không thể uống rượu. Uống là bị dị ứng, còn dễ say nữa, thật đấy!”

Tiểu Kỳ nhú nhú mày, cầm một cốc rượu lên cười: “Sao lại có đàn ông không thể uống rượu chứ? Không được, cầm lên, em giúp anh?” Nói xong đưa ly rượu lên miệng Hoa Tiên Dững.

Hoa Tiên Dững cười ha ha, rượu đã vào đến cổ họng anh ta.

Cổ gắp cho anh một ít đồ ăn, một lát lại dùng lời ngọt ngào dụ anh ta uống, chỉ trong nửa tiếng mặt anh ta quả nhiên đỏ lên, còn liên tục vung tay nói: “Chà chà, Tiểu Kỳ em thật xấu tính, xem này, anh dị ứng rồi. Hễ uống rượu là như vậy, em xem tay anh này nổi mẩn đỏ cả rồi, còn rất ngứa nữa. Bây giờ anh say rồi?”

Vừa nói xong thì mắt Hoa Tiên Dững trở nên mơ hồ, anh dường như có chút đau đầu, lẩm bẩm: “Anh, anh muốn ngủ một lát.”

Tiểu Kỳ cười đắc ý, dìu anh ta đứng lên, nói với nhân viên ở cửa: “Bạn trai tôi say rồi, làm phiền cậu giúp tôi cầu thang máy.”

Trong phòng 308, Hoa Tiên Dững vừa vào đến cửa là đổ xuống thảm ngủ, ngáy. Tiểu Kỳ nhanh chóng cởi choàng vai một bên trên váy của mình, làm đầu tóc rối bù, sau đó cởi áo phông của Hoa Tiên Dững. Cô nhìn anh ta

đang ngủ say, nhíu nhíu mày, hít thật sâu, sau đó tiến đến gần, đưa điện thoại ra chụp nửa thân trên của hai người.

Sắc mặt nam nữ hồng hào, trên người không mảnh vải che thân trong ảnh, nhìn rõ ràng là có quan hệ quá thân mật. Cô thầm đắc ý, trong lòng nghĩ: Phương Tiểu Vũ, với đầu óc của cô thì sao nghĩ đến kế sách này chứ?

Sau khi bức ảnh được gửi cho Tiểu Vũ, Tiểu Kỳ nhanh chóng mặc váy, vào nhà vệ sinh chải đầu. Khi cô đã sửa sang xong, chuẩn bị rời đi. Khi cô mở cửa là Thạch Lỗi đang thần thờ đứng nhìn cô, sau anh là Tiểu Vũ đang cười lạnh lùng.

Tiểu Kỳ “a” một tiếng, ý thức được nhìn lại căn phòng, chỉ thấy Hoa Tiên Dững béo mập, chỉ mặc đồ nội y từ trong bước ra, vừa đi vừa hỏi: “Tiểu Kỳ em yêu, ai đó?”

Trong mắt của Thạch Lỗi mới đầu như có thể phun ra lửa, sau khi thấy Hoa Tiên Dững thì ngọn lửa đó ngày càng nhỏ, trong mắt chỉ còn lại nỗi đau đớn. Anh cắn răng, lạnh lùng: “Được, anh biết rồi, em nhớ anh như vậy đó.” Nói xong quay người bước đi.

“Không phải, anh nghe em giải thích, Thạch Lỗi!” Tiểu Kỳ vội vàng, muốn đuổi theo nhưng bị Tiểu Vũ chặn lại.

Tiểu Vũ lạnh lùng, cười lớn: “Tiểu Kỳ không ngờ cô cũng có ngày hôm nay! Cô cho rằng cô là người thông minh nhất trên thế giới này sao? Cô cho rằng cả đời đều đùa giỡn với tôi sao? Những trò rẻ rách của cô trước kia tôi đều biết nhưng tôi vẫn mềm yếu, vẫn muốn tốt với cô, không ngờ cô càng ngày càng quá quắt, biết rõ tôi thích Thạch Lỗi còn cướp của tôi! Cô nhất định rất kỳ lạ tại sao Hoa Tiên Dững lại giúp tôi, đơn giản thôi vì anh ta sẽ nhận được phần thưởng 10 vạn. Cái giá này đối với người cần tiền mà nói là quá tốt rồi, ha ha!”

Tiểu Kỳ vừa xấu hổ vừa tức, khóc đuổi theo xuống tầng.

Chương 7: Nếu em đã quay đầu lại, anh có quay lại hay không?

Giờ đây mới biết tất cả sự kiêu ngạo của em chỉ là suy nghĩ của riêng em, khi mắt anh lòng em đau như cắt. Em không biết nói lời ngọt ngào, chỉ có tình yêu mãnh liệt dành cho anh, đứng trước người mình yêu thương nên nhu nhược. Nếu em đã quay đầu lại, anh có quay lại hay không?

♥ Tình yêu đơn phương

Ngoài cửa là mưa rơi trắng trời, trong đêm tối dường như chỉ còn lại một màu trắng mênh mông. Ánh sáng trong khách sạn chiếu xuống, Tiểu Kỳ đứng trong mưa đêm mênh mang khóc đau khổ. Cô dự cảm mình đã mất Thạch Lỗi, lần này là đánh mất thực sự! Đã từng chắc chắn người đàn ông có tình cảm sâu nặng với mình, cả đời nếu có một người đàn ông sẽ đợi mình thì nhất định là Thạch Lỗi. Nhưng tại sao, khi tình yêu đến bên mình, mình lại thờ ơ với nó, mà lúc này mọi thứ đã đảo lộn.

Điện thoại lưu rất nhiều số điện thoại nhưng không biết nên gọi cho ai. Cô khóc, lần tìm trong danh bạ, cuối cùng cô gọi cho Lý Vỹ Lợi.

“Vỹ Lợi, là em!” Tiểu Kỳ khóc nói, “Em đang ở cửa khách sạn Ninh Phong, anh đến đón em được không?”

“Tiểu Kỳ?Ồ, được được, em đợi một chút!” Giọng của Lý Vỹ Lợi khiến cô cảm thấy ấm áp.

Đối với Lý Vỹ Lợi thì mới đầu thuần túy là không muốn Tiểu Vũ có một người đàn ông tuyệt vời theo đuổi, do đó Tiểu Kỳ tìm mọi cách tiếp cận, cướp anh ta từ tay Tiểu Vũ. Cô thừa nhận mình luôn lợi dụng anh ta, nhưng về sau sự si tình và ấm áp của người đàn ông này dần dần cảm hóa cô, trong lòng cô coi anh là bạn.

Rất nhanh sau đó một chiếc BMW màu đỏ chạy đến bên cô, Lý Vỹ Lợi lấy từ xe ra một chiếc áo khoác lên người cô, lo lắng: “Tiểu Kỳ, sao em không ở bên trong, như thế này sẽ cảm thấy!”

Tiểu Kỳ đang thần người được anh dìu vào xe, cô khóc òa. Anh thở dài, khởi động xe, một lát sau xe dừng lại ở bên tòa lầu nhỏ.

“Tiểu Kỳ đây là nhà của gia đình anh, bình thường không có ai ở. Nếu em không ngại mình vào trong tránh mưa trước, tối nay em ngủ ở đây. Yên tâm đi, anh không có ý xấu.” Lý Vỹ Lợi xoa xoa tay nhìn cô.

Tiểu Kỳ lặng lẽ gật đầu, cùng với Lý Vỹ Lợi xuống xe. Trước kia cô hay cười nhạo anh ta, người giàu của Trung Quốc mà chỉ biết lái BMW là quê chết đi được. Còn mua biệt thự nhưng không ở. Nhưng lần này mình đã ngồi xe BMW, đến biệt thự nhà người ta tránh nạn, thật đáng xấu hổ.

Trong nhà đồ vật đều đầy đủ, phong cách trang trí theo kiểu Châu Âu. Lý Vỹ Lợi lo lắng chạy trước chạy sau nói: “Tiểu Kỳ hay là em tắm trước đã. Anh lên trên tầng lấy cho em quần áo của chị anh, em đừng ngại, chịu khó mặc tạm

Tiểu Kỳ “ạ” rồi vào phòng tắm.

“Tiểu Kỳ, của em đây, uống đi.”

Khi Tiểu Kỳ bước ra Vỹ Lợi cười nhe nhớn bụng cốc sữa bò nóng cho cô, nói: “Uống chút đi!”

“Lý Vỹ Lợi sao anh tốt với em như vậy?” Tiểu Kỳ ghen ngào đặt cốc sữa, ôm anh khóc.

Lý Vỹ Lợi lo lắng, vội hỏi: “Sao vậy, Tiểu Kỳ, đừng lo, từ từ nói xem nào!”

Tiểu Kỳ kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện. Anh ta thở dài, cau mày: “Tiểu Kỳ sao em ngốc vậy? Dù báo thù Tiểu Vũ thì sao em lại như vậy? Đối với em quan trọng nhất là gì? Là tình yêu của cha mẹ hay là người em yêu. Em đã thật lòng thích cậu ta tại sao lại luôn làm tổn thương cậu ta?

Anh cũng không biết phải làm sao. Như này nhé, nếu không em đến doanh trại tìm cậu ta để giải thích!”

“Đúng vậy, sao em không nghĩ được nhỉ?” Đầu óc đang rối bời của Tiểu Kỳ như tỉnh táo lại, cô hưng phấn đến nỗi mau chóng ra khỏi cửa.

Lý Vỹ Lợi cười lắc đầu: “Đã nửa đêm rồi, đồ ngốc! Ngày mai em đi, để anh đưa em đi.”

Trong lòng Tiểu Kỳ âm lại, ngại ngần nói với Vỹ Lợi: “Vỹ Lợi, em luôn cho anh là người chỉ biết nhờ vào bố, luôn lợi dụng anh để chọc tức Tiểu Vũ, bây giờ em còn thích người khác nữa. Em, thực sự em thấy có lỗi, em không biết nên làm sao để trả anh ân tình này.”

Lý Vỹ Lợi cười thân thiện: “Em chính là cô bé ngốc, còn nói đến ân tình gì. Em luôn mồm nói phải gả cho nhà giàu nhưng xem cách em thờ ơ với anh thì biết em căn bản không phải người hám lợi. Việc này nói thế nào nhỉ, người khác thích anh anh cũng không thích người ta. Anh thích em, em lại không thích anh. Thật rắc rối. Nhưng anh rất vui khi thấy em sống tốt, thật đấy. Anh biết sau khi bố mẹ em ly hôn, em sống rất vất vả, có thể giúp gì thì hãy nói với anh.”

Nước mắt Tiểu Kỳ lại rơi xuống, vừa khóc vừa nói: “Cảm ơn anh! Anh nhất định đừng tốt với em như vậy, em không trả nổi đâu!”

“Anh không cần em trả! Mau đi ngủ đi, em tùy ý chọn một phòng trên tầng, anh ngủ dưới sofa, như vậy em yên tâm chưa!” Vỹ Lợi cười vẫy vẫy tay.

Tiểu Kỳ vừa lên tầng với ngoái lại nhìn.

Đã vào tháng sáu, hoa hòe bên đường đã tàn. Hai hàng liễu bên đường rợp mát, màu xanh lụcậm lúc nhạt khiến cho lòng người như dịu đi. Tiểu Kỳ mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, khi tỉnh dậy cảm cỏ ở ngoài cửa đã có chim sẻ đậu xuống nhảy múa. Cô sửa sang xuống tầng, Lý Vỹ Lợi vẫn ngủ say trên sofa. Tiểu Kỳ cười, nhẹ nhàng mở cửa bắt taxi đến ngân hàng.

Dù là khi xin nghỉ thì mặt chủ nhiệm dài ra như cái bơm nhưng Tiểu Kỳ vẫn cứng đầu cười nói gãy cả lưỡi. Khi ngồi trên xe, cô gọi điện cho Thạch Lỗi, điện thoại tắt máy. Cô gửi tin nhắn, tường trình toàn bộ câu chuyện.

Tiểu Kỳ nghĩ anh sẽ mềm lòng, anh yêu mình như vậy, mắt Tiểu Kỳ tập trung vào điện thoại, đợi chờ hồi âm của anh. Một phút... nửa tiếng qua đi, cho đến khi xe dừng ở trạm khe núi, Thạch Lỗi vẫn không trả lời.

Trong lòng Tiểu Kỳ bắt đầu đau đớn, anh lính gác công chăm chú nhìn cô, còn cô lo lắng vươn dài cổ cổ nhìn vào trong, hy vọng sẽ nhìn thấy anh mặc quân phục xông ra từ cánh cửa nhỏ. Nhưng không có. Cô đứng một rồi lại ngồi trên tảng đá bên cạnh, tiếp tục gửi tin nhắn. Sau đó lại đứng lên, xông vào cửa nhỏ nhìn. Người lính gác công không nhin nổi liền nói: “Xin hỏi cô tìm ai?”

Tiểu Kỳ mặt dày trả lời: “Xin chào, tôi là bạn gái của Thạch Lỗi, anh có thể liên hệ giúp tôi không? Điện thoại của anh ấy tắt máy suốt!”

“Thạch Lỗi?” Người lính gác nhìn Tiểu Kỳ, cầm điện thoại bàn lên gọi.

“Ồ.... Biết rồi!”

Anh ta đặt điện thoại xuống, cười với Tiểu Kỳ: “Gọi điện thoại đến liên đội, họ nói anh ấy đã đi học rồi.”

“Học? Học ở đâu, xin anh...” Trong lòng Tiểu Kỳ trống rỗng, lo lắng.

“Cái này tôi không thể nói, rất xin lỗi.” Người lính gác nói xong lại đứng nghiêm như tháp sắt, không chút biểu cảm.

Chân Tiểu Kỳ bắt đầu mềm nhũn, nước mắt không ngăn nổi. Cô nghĩ mình thực sự đã mất Thạch Lỗi, thực sự mất anh rồi.

Đang nghĩ linh tinh thì điện thoại reo lên, là Lý Vỹ Lợi gọi.

“Tiểu Kỳ, có phải em một mình đi tìm Thạch Lỗi? Anh hôm nay không bận gì, lại có xe nữa, không phải đã nói sẽ đưa em đi sao?” Giọng Lý Vỹ Lợi có chút trách mắng.

“Anh ấy không ở đây, em mất anh ấy rồi! Lý Võ Lợi, đây đều là báo ứng của em!” Tiểu Kỳ nói như không còn hồn vía, giọng

Lý Võ Lợi “Ừm” một tiếng, liền nói: “Anh xử lý xong một số việc rồi, đang đi về đó, em từ từ đi về phía trước, anh sẽ đến ngay! Tiểu Kỳ, anh thực sự đổ kỵ với Thạch Lỗi khiến em phải lo nghĩ như vậy. Yên tâm anh sẽ nhờ người tìm ra anh ta, thành phố này không phải chỉ bé xiu thôi sao?”

Tiểu Kỳ thất thần âm ừ, đi về phía trước dọc theo con đường đá. Trong đầu cô lần lượt xuất hiện cảnh tượng lần đầu tiên, lần tiếp theo gặp Thạch Lỗi, lúc này trong lòng dù có hối hận cỡ nào cũng đều là vô ích!

“Tiểu Kỳ, lên xe!”

Tiểu Kỳ mệt đến mức phải ngồi bên đường nghỉ, xe của Lý Võ Lợi cuối cùng cũng đến.

“Hi hi, anh cứ nghĩ là ai chứ, vừa gọi điện nhờ bạn bè hỏi thăm mới biết, ba Thạch Lỗi là Chính ủy của Quân khu. Cậu ta cực kỳ kiên cường, nghe nói khi còn ở trường quân sự cố ý đăng ký đi Tây Tạng, nhà chỉ có một mình cậu ấy nên bị cha cậu bắt về. Nghe nói rất có tài nhưng cũng là một người đào hoa, con gái thích anh ta nhiều vô biên.” Lý Võ Lợi cười, lông mày nhướng lên, dường như đã giải tỏa được những thắc mắc về Thạch Lỗi.

“Cái gì?” Tiểu Kỳ không ngờ Thạch Lỗi còn có quá khứ như vậy, cô vốn chỉ cho rằng anh chỉ là đứa trẻ bình thường mà thôi, cô trừng mắt nhìn Võ Lợi, giận dữ nói: “Em không quan tâm anh ấy là ai, giờ em phải nói rõ với anh ấy, em không lừa gạt tình cảm mà là thật lòng. Em phải nói những lời này còn tùy anh ấy quyết định.”

Võ Lợi cười: Được, yêu cầu này anh sẽ giúp em thỏa mãn, như vậy anh nhờ người giúp em xin nghỉ phép, em xử lý ổn thỏa mọi chuyện. Tiểu Kỳ, anh vẫn đợi em. Nếu công tử đào hoa không cần em nữa thì anh luôn chờ em.”

Tiểu Kỳ lườm Võ Lợi, lập tức lên xe, nói: “Anh à, con tim em không dễ rung động đâu. Tình yêu là việc đau lòng anh có biết không? Em giờ phải

tìm ra kẻ xấu xa đó, muốn chơi trò chạy trốn em sao?”

“Ồ, anh ủng hộ em! Quyển rũ anh ta, sau đó đá, đi theo anh để anh ta phải ghen!” Võ Lợi cười đùa, khởi động xe.

♥ Nỗ lực

“Đúng rồi, anh vừa nhờ người hỏi người trong đoàn họ, nói là tổ chức Quân khu tập trung học tập. Đợi anh nhờ người quen hẹn anh ta đi ăn cơm. Lý Võ Lợi cười hứng thú.

Tiểu Kỳ dẫu môi: “Anh nói là ai, nhờ anh trực tiếp hẹn đến nhà hàng Hồng Tâm cạnh Quân khu là được rồi, em đã ăn ở đó một lần. Đợi em xử lý anh ta!”

“Được!” Võ Lợi vui mừng đồng ý.

Đúng 6 giờ tối, trong nhà hàng Hồng Tâm gần Quân khu, Thạch Lỗi mặc quân phục xuất hiện ở cửa.

Tiểu Kỳ ngửa đầu nhìn Thạch Lỗi, tim đập nhanh hơn. Cô có chút kỳ lạ, trước đây dường như thấy người đàn ông này không có gì đặc biệt, nhưng khi sắp mất đi thì lòng đau như bị châm hàng trăm lỗ, muốn nhìn thấy anh. Bây giờ nhìn sắc mặt của anh tối sầm, râu dưới cằm hơi nhô lên, thần thái có hơi chút tiều tụy, dù là còn cách anh một khoảng cách nhưng vẫn bị mùi cỏ thơm tỏa ra từ quân trang của anh bao trùm. Tiểu Kỳ căng thẳng căn môi, nhất thời không biết nên chủ động chào hay phải làm thế nào.

Thạch Lỗi nhìn xung quanh hồi lâu, bước về trước vài bước, sau đó lại quay đầu lại nhìn, cảm thấy kỳ quái liền lấy di động ra gọi.

Tiểu Kỳ vừa ngượng vừa cười nói: “Là bọn cô nương mời anh ăn cơm.”

Thạch Lỗi từ từ quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Kỳ, bỗng nhiên thần thái trở nên nặng nề, anh xoay người chuẩn bị bước đi, Tiểu Kỳ tiến về trước kéo tay anh.

Da chạm da, hai người hơi run lên. Quảng mắt cô bắt đầu đỏ ửng, thấp giọng nói: “Anh giờ đã ghét em vậy sao? Em xin nghỉ làm, liên tục gửi tin nhắn cho anh, gọi điện cho anh nhưng anh không để ý đến em. Em biết em khiến anh đau lòng nhưng vì em tức quá nên mới...”

Thạch Lỗi dữ dằn kéo vai Tiểu Kỳ, anh gào lên: “Em có phải nghĩ rằng anh chỉ có thể cưới mình em? Em biết anh thích em rồi dày vò anh như vậy sao? Em tức quá thì có thể chụp ảnh với người đó sao? Có phải còn muốn lên giường với nó? Có phải muốn sinh con nữa không? Dựa vào cái gì mà em cho rằng anh nhất định sẽ ở nguyên một chỗ chờ em?!”

Người trong nhà hàng đông dần, có người chào Thạch Lỗi: “Ồ, đến ăn cơm sao?”

Thạch Lỗi cười “dạ” lên một tiếng, quay đầu lại nói với Tiểu Kỳ đang tràn trề nước mắt: “Đồ đáng chết, lại đây!”

Tiểu Kỳ cúi đầu bị Thạch Lỗi kéo đến một phòng nhỏ.

Thạch Lỗi đến cửa gọi người phục vụ mang đến ít đồ ăn, sau đó mới quay đầu lại ngồi bên cạnh Tiểu Kỳ.

“Được, em rất được, em can đảm, đều tìm đến đây rồi! Còn muốn tôi dùng dằng với một người phụ nữ trước mặt mọi người sao? Gây phiền phức cho tôi chưa đủ sao?” Thạch Lỗi trừng mắt nhìn Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ cũng tức giận, phùng má nói: “Em biết anh là công tử của Chính ủy, còn có một đồng phụ nữ theo đuổi anh. Hôm nay, em cũng không muốn dài dòng với anh chỉ là nói với anh rằng Tiểu Kỳ em chưa từng lừa gạt tình cảm của anh, em thực sự thích anh! Em và Hoa Tiên Dững thuần túy chỉ là chộc tức Tiểu Vũ, em chẳng có quan hệ gì với anh ta cả. Anh tin cũng được, không tin cũng được!”

Tiểu Kỳ nói xong dường như đã dùng hết sức lực toàn thân, cầm đũa lên giận dữ ăn miếng lớn cơm đậu đỏ mà phục vụ vừa mang đến. Khi phục vụ ra ngoài mỉm cười khép cửa lại, trong gian phòng đột nhiên chìm vào tĩnh lặng. Tiểu Kỳ vừa ăn, trong lòng cảm thấy kỳ lạ tại sao anh không nói, lẽ

nào không muốn làm hòa với mình sao? Tiểu Kỳ đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thạch Lỗi đang ở cạnh mình.

Thần mắt Thạch Lỗi nóng bỏng, cứ nhìn chăm chăm vào Thạch Lỗi, môi hơi nhếch lên, thần mắt anh trở lại trong xanh, ngọn lửa phẫn nộ đã xua tan đi rất nhiều.

Tiểu Kỳ có chút luống cuống, cho rằng mép miệng mình dính vật gì, cầm giấy ăn lau. Nhưng Thạch Lỗi vẫn y nguyên không cười không nói nhìn cô, cô tức giận hỏi: “Anh sao cứ nhìn em như vậy, đúng là. Dù sao thì em luôn nói thật với anh, anh không tin em cũng chẳng còn cách nào. Em ăn xong sẽ đi, từ giờ sẽ không bao giờ đến đây nữa.”

“Vừa có người con gái thổ lộ với anh, nói là thật lòng thích anh. Nhìn thấy cô ấy khổ sở khản cầu thì biết cô ấy còn có chút đức hạnh. Anh dự định mở rộng tấm lòng tha thứ cho cô ấy.” Thạch Lỗi nói xong ho lên một tiếng, mép miệng để lộ ra nụ cười trêu chọc, nói tiếp, “nhưng những lời em vừa nói anh chưa nghe rõ. Sao lại thích anh? Còn thích thật sự nữa?”

Tiểu Kỳ ngậm miếng cơm trong miệng, nuốt nửa thì phì ra, cô vội vàng uống một ngụm canh.

“Anh, anh, đồ đều! Em đi đây! Em đâu có thổ lộ với anh, làm gì có! Tiểu Kỳ giận mình tại sao lại đến tận nơi để người đàn ông này làm nhục, khiến cho lòng tự cao tự đại của anh ta phồng to.

“Tiểu Kỳ!” Thạch Lỗi đột nhiên ôm cô từ phía sau, xoay cô lại, kéo dài giọng gọi cô.

Toàn thân cô mềm nhũn, run lên như bị điện giật, cô cố gắng ổn định nhịp đập của con tim, cứng giọng: “Vừa còn tức giận với em, sao giờ tự dưng lại...”

“Chúng ta giống như hai con nhím, chỉ chĩa những chiếc gai nhọn trên người mình làm đau đối phương. Đồ ngốc, anh thích em thật. Vì chúng mình là cùng một loại người. Thạch Lỗi thấp giọng nói, anh thần thờ nhìn vào mắt cô, đó là sự dịu dàng, đó là sự ấm áp. Khi Thạch Lỗi nghe Tiểu Kỳ

nói thực sự thích mình, sự tức giận trong lòng bỗng nhiên tan biến như mây khói. Thạch Lỗi biết, Tiểu Kỳ giống như một tảng đá, vừa ương lại vừa cứng, muốn nghe những lời ngọt ngào từ cô, sợ rằng khó hơn cả lên trời xanh. Nhưng cô đã tự nói ra những lời này, điều này chứng tỏ gì chứ, càng nghĩ anh lại càng cười: “Em dần dần hiểu anh rồi, anh và em đúng là quá giống nhau!”

Thạch Lỗi thở dài, nâng mặt cô, hôn nhẹ lên trán, dịu dàng nói: “Anh ở đây học vài ngày, có thể sẽ có hai ngày nghỉ. Đến lúc đó anh đi tìm em, muốn ở bên em!”

Tiểu Kỳ vốn luôn kiềm chế tình cảm của mình giờ chỉ sợ mất đi anh nên chẳng để ý gì nhiều. Cũng không phải chưa từng thân mật nhưng lúc này giống như tái sinh, nụ hôn nhẹ nhàng khiến cho trái tim cô rộn ràng, nhất thời bối rối, chỉ thấy mặt mình nóng lên, ngại ngùng mắng yêu: “Đồ lưu manh!”

“Gi? Lưu manh? Anh còn chưa làm gì đã bị gọi là lưu manh rồi! Em chưa biết anh nhìn thấy màn đó buồn đến thế nào, giống như chết đi sống lại. Nhìn em nước mắt lưng tròng đến tìm anh, nghĩ đến mình trước cũng làm việc hồ đồ tương tự lại mềm lòng! Được, giờ sẽ để em ném mùi của kẻ lưu manh. Nói xong anh ấn chặt cô, dùng đôi môi còn ấm nóng ấn chặt lên môi cô, sau đó là vật gì đó trơn trơn chiếm lĩnh cô.

Tiểu Kỳ “á” lên một tiếng, trong miệng phát ra tiếng “hứ, ơ”, cô không ngờ Thạch Lỗi hành động nhanh như vậy, sợ đến nỗi cắn mạnh vào vật đó.

“Á!” Thạch Lỗi thè lưỡi kêu, cau mày nói, “Được rồi, dám cắn anh!”

“Anh, anh sao có thể...” Tiểu Kỳ vừa thở vừa nói.

Thạch Lỗi cười âu yếm: “Đồ đáng ghét, không phải là em rất lợi hại sao, sao giờ lại sợ? Anh giờ không thể ở bên em, tối còn phải học, đến lúc đó anh sẽ đi tìm em, phải đợi anh biết chưa?”

Dường như có luồng điện chạy qua không trung. Tiểu Kỳ cảm thấy trong lòng thoải mái dễ chịu, cảm giác tê tê khiến toàn thân cô run lên, cô nói nhỏ: “Dạ!”

♥ Gió mùa hạ

Tiểu Kỳ tiến Thạch Lỗi đến cổng lớn Quân khu, sau đó bị rịn không nổi

Gió nhẹ thổi qua tai, cô ngẩng đầu lên nhìn trời, đột nhiên muốn cười.

“Cười ngốc gì thế?”

Quay đầu lại là Lý Võ Lợi đang đứng ở cửa nhà hàng, hai tay khoanh lại, sau khi hừm lên một tiếng nói: “Chà, đúng là mãi mê quên cả bạn, không biết là kiểu người gì, mấy tiếng trước còn muốn đi nhảy sông, giờ thì nhìn lên bầu trời cười ngốc nghếch. Phụ nữ dính vào tình yêu rồi thật đáng sợ.”

Tiểu Kỳ mắng ngược: “Đúng là, tình yêu sống lại, em đương nhiên là mừng rồi. Không nhìn em mà nhìn đám gái ở thành phố, đến lúc đó cười khúc khích cầu gả cho anh, anh có vui không?”

Lý Võ Lợi cười hi hi nói: “Đến đây, bây giờ đòi gả cho anh nhé, anh chờ!”

“Oài, đừng tưởng bở! Em giờ phải nhanh về nhà, mẹ em có thể đang lo lắng lắm rồi!” Tiểu Kỳ cười nói.

“Được, anh đưa em về. Em đúng là khắc tinh của anh! Người đàn ông nào lương thiện như anh lại đưa người con gái mình yêu đến vòng tay người khác.” Võ Lợi giả bộ đau khổ.

Tiểu Kỳ cười đến rung cả người, nói: “Đi nào, nếu em gặp được ai tốt nhất định sẽ giới thiệu cho anh.”

Võ Lợi cười: “Nào, lên xe!”

Khi xe chạy qua phố Tân Hoa, Tiểu Kỳ nhìn không nổi đưa mắt ra nhìn quần áo đủ kiểu bày trong Parkson, trong lòng nghĩ gần đây mình chẳng đi dạo phố, lần sau sẽ kéo Thạch Lỗi đi cùng. Lúc này một người đàn ông mập

mập và một người con gái đi ra khỏi Parkson, người con gái đó dáng cao, tóc xoăn sóng to buông trên vai.

Tiểu Kỳ chăm chú nhìn, đó không phải anh chàng béo của Mạnh Mạnh sao, nhưng người con gái bên cạnh anh ta không phải Mạnh Mạnh, sao vậy nhỉ?

Xe của Lý Võ Lợi rất nhanh đến cửa khu đô thị, anh ta như làm trò ảo thuật lấy từ xe ra một đồng hoa quả và đồ ăn dinh dưỡng.

Tiểu Kỳ cười nói: “Anh làm gì vậy? Mua những thứ này từ khi nào vậy?”

“Hi hi, lần đầu tiên đến, thật chẳng dễ dàng gì! Sao lại không để lại ấn tượng tốt cho mẹ vợ tương lai chứ!” anh nheo nheo mắt.

Tiểu Kỳ lắc đầu than thở: “Võ Lợi, anh làm như vậy làm em càng ngại.

Lý Võ Lợi cười, cầm đồ bước lên tầng, nói: “Tiểu Kỳ, em đừng lo lắng. Con người anh đã biết rõ việc gì thì sẽ làm. Em bắt anh phải từ bỏ em ngay thì anh không làm được. Có thể đến ngày em kết hôn anh sẽ thực sự từ bỏ.”

Tiểu Kỳ vừa định mở cửa thì bà Từ đã mở trước.

“Chà, đây là?” Bà Từ vốn định nói với cô rất nhiều nhưng khi mở cửa ra thấy chàng trai thanh tú đang ân cần nhìn Tiểu Kỳ, lại thấy cậu ta xách một túi quà lớn thì không nhịn nổi cười.

“Con chào dì, con là con nhà quan theo đuổi Tiểu Kỳ mãi!” Lý Võ Lợi mở miệng hài hước.

Bà Từ cười: “Anh chàng này, Tiểu Kỳ nhà tôi chỉ được nói môm, cháu cầu hôn nó thật, nó chắc chắn không muốn. Dù điều kiện thế nào, chỉ cần là chàng trai chín chắn chân thật, đối xử tốt với Tiểu Kỳ thì dì đều đồng ý!”

Tiểu Kỳ luống cuống đến nỗi đỏ cả mặt, cười: “Mẹ à, xem mẹ kia, như kiểu con già đến nỗi sắp rụng răng rồi, không ai lấy rồi. Đúng rồi, đây là Lý Võ Lợi, là bạn của con.”

Ba người ngồi nói chuyện một lúc, Lý Vỹ Lợi thấy không còn sớm liền vội cáo từ.

Bà Từ nhìn đồ mà Lý Vỹ Lợi mang đến nói: “Tiểu Kỳ, con bé này, phải nói với con như nào đây? Con lại đi cướp Hoa Tiên Dũng? Bố con hôm qua đến nói chuyện với mẹ lúc lâu. Mẹ biết con cũng là do tức quá, nhưng con sao có thể?”

“Mẹ, con, con cũng nghĩ thông rồi, mặc kệ rồi. Con đi tìm Thạch Lỗi xin lỗi rồi, anh ấy mới đầu cũng không thèm để ý đến con.” Tiểu Kỳ mũi cay cay khi nhắc đến những việc này, cô buồn rầu, “Con muốn ở bên Thạch Lỗi. Từ nay về sau con cũng không muốn quan tâm đến việc của họ nữa, mặc kệ họ.”

Bà Từ vuốt vuốt tóc con, đau xót: “Mẹ biết con thật ra rất tốt, lần sau đừng làm như vậy. Thạch Lỗi rất tốt, mẹ cũng thích cậu ấy. Hãy yêu thương nhau, mẹ đợi bằng cháu nha!”

Tiểu Kỳ nghĩ đến mình và bố mẹ ruột đã thành ra thế này, giờ chỉ con bà Từ thương mình, trong lòng đau xót. Nước mắt cô trào ra, vùi đầu vào lòng mẹ nói: “Mẹ, con biết, cảm ơn mẹ!”

Hai mẹ con ngồi trong phòng khách, Tiểu Kỳ rửa hoa quả bung ra, nhìn bà Từ vừa thêu vừa xem tivi, khi thì cau mày, khi thì mỉm cười, trong lòng tâm trạng đan xen, thầm nghĩ tuy bà không phải mẹ ruột mình nhưng thực sự yêu mình. Nghĩ vậy, cô đưa miếng hoa quả đã gọt đưa cho bà, “Mẹ, mẹ ăn chút hoa quả!”

Bà Từ tháo kính lão cười: “Ừ, đặt ở đó đi, lát nữa mẹ ăn.”

Tiểu Kỳ nghĩ đến anh chàng mập vừa nhìn thấy, quyết định phải gặp Mạnh Mạnh, dù như thế nào không thể để Mạnh Mạnh bị tổn thương. Cô do dự nói: “Mẹ, con muốn đi gặp Mạnh Mạnh một lát, con đến tiệm kem mới mở ở gần khu đô thị Tử Viên. Máy ngày rồi không gặp cô ấy, nhớ quá rồi.”

“Ừ, đi đi. Về sớm nhé, đừng để mẹ lo lắng!” Bà Từ quay đầu lại cười.

Tiểu Kỳ nghĩ mẹ một mình quá cô đơn, phải nhờ mẹ Mạnh Mạnh giới thiệu cho một người bạn già mới được. Nghĩ đến đây cô thấy buồn cười. Cầm túi ra khỏi khu đô thị mới gọi điện cho Mạnh Mạnh.

“Mạnh Mạnh, đến quán kem mới mở ở gần khu đô thị Tử Viên nhé, mình mời cậu ăn kem!”

Mạnh Mạnh vui mừng nói: “Đồ không có lương tâm, gần đây chẳng quan tâm gì đến mình. Được, lão béo nhà mình tối nay bận, mình một mình cũng buồn, đến ngay đây!”

Tiểu Kỳ “Ừ” rồi tắt điện thoại, trong đầu nghĩ ra rất nhiều suy nghĩ không tốt: Vừa mới nhìn thấy hấn ta và người đàn bà đó dạo phố mà Mạnh Mạnh lại nói hấn hôm nay phải tiếp khách, đồ đáng chết. Nếu dám lừa dối Mạnh Mạnh thì đợi đấy!

Tiệm kem mới mở trang trí rất đẹp, bàn ghế màu hồng nhạt, trong buổi tối càng huyền ảo, chủ tiệm trang trí phòng lớn thành không gian chung, chỗ ngồi bên cửa sổ dùng rèm nhỏ dày ngăn cách, nhìn rất hợp cho các tình nhân hẹn hò. Tiểu Kỳ vừa vào cửa thì nghĩ nhất định phải đến cùng Thạch Lỗi, ha ha. Bên cửa sổ vẫn còn một chỗ trống, nhanh chân chạy đến chiếm chỗ, gọi trước một ốc quế ngọt đợi Mạnh Mạnh.

“Ồ, váy của cậu mua ở đâu vậy, thật đẹp! Màu xanh lục đâu dễ mua!” Mạnh Mạnh còn chưa đợi Tiểu Kỳ ra đón và đến trước mặt cô.

Tiểu Kỳ cười khì khì, nói: “Mua năm ngoài, mới mặc có mấy lần, năm nay mới lôi ra. Lão béo nhà cậu đâu?”

“Ồ, anh ta bận, không có thời gian đi cùng mình!” Mạnh Mạnh vĩnh viễn lên hét lớn, “phục vụ!”

Tiểu Kỳ trong lòng như có trống đập thành thịch, cô do dự có nên nói với Mạnh Mạnh không? Đang nghĩ thì đột nhiên bụng đau, cô nhăn nhó: “Xin lỗi, mình đi vệ sinh.”

Chạy vội đến nhà vệ sinh, Tiểu Kỳ mở túi ra, trời ạ, vội quá không mang băng vệ sinh. Cô chỉ còn gọi điện cho Mạnh Mạnh: “Bạn yêu quý, xin lỗi băng vệ sinh trong túi dùng hết rồi quên nhét vào gói mới, mau đến cứu mình!”

“Chẳng thay đổi tẹo nào, ha ha, đợi đó!” Mạnh Mạnh cười mắng rồi ngắt điện thoại.

Khi đợi Mạnh Mạnh cầm vào, chân Tiểu Kỳ mỏi nhừ. Cô đi ra dựa vào cây cột trong cửa tiệm thờ: “Mẹ ơi, mệt chết mất!”

Mạnh Mạnh cười lớn: “Mất mặt quá!”

Hai người đang cười thì nghe thấy dường như có tiếng cãi nhau của một nam một nữ ở trong gian bên cạnh cây cột.

“Tôi nói với cô, không trả hết tiền còn lại cho tôi, tôi sẽ không tha cho cô! Đến lúc đó tôi đi tìm bố mẹ cô, nói cho họ biết việc cô đã làm.”

“Anh dám! Anh nghĩ giúp việc nhỏ như vậy mà đáng được nhiều tiền vậy sao! Anh quá đáng rồi đấy!”

“Mới đầu sao cô vui vẻ đồng ý! Vì báo thù Tiểu Kỳ, có lẽ lúc đó dù có bỏ bao nhiêu tiền cô cũng đồng ý. Làm người sao lại không giữ lời vậy chứ? Mới đầu cô nói không có nhiều tiền như vậy, vậy tôi thu trước hai vạn tệ, đến khi xong việc cô lại hối hận! Hoặc là cô và tôi kết hôn! Hoặc trả tôi tiền! Chỉ có hai con đường này thôi, cô chọn đi!”

“Anh đang dọa dẫm hả! Dù sao tôi cũng chẳng ký hợp đồng gì với anh, chỉ là nói miệng mà thôi, anh thích làm thế nào thì làm! Hoa Tiên Dững, anh vốn là người tồi tệ, ai dám kết hôn với anh, chỉ có người đầu óc có vấn đề mới làm thế!”

“Được, cô đợi xem, cô cứ đợi đấy.”

Chỉ nghe thấy cửa uỳnh một cái, Tiểu Kỳ và Mạnh Mạnh sợ đến nổi tái cả mặt, vội trốn trong nhà vệ sinh. Hai người nhìn trộm ra ngoài, Hoa Tiên Dững từ phòng đó giận dữ đi ra, Tiểu Vũ hét theo sau: “Anh, đợi đã.”

Tiểu Kỳ và Mạnh Mạnh nín thở nhìn họ đã đi xa mới thở phào.

Mạnh Mạnh nói: “Trời ạ, là sao thế?”

Tiểu Kỳ kể cho Mạnh Mạnh những gì đã xảy ra, Mạnh Mạnh kinh ngạc: “Họ thật xấu xa!”

Hai người trở lại chỗ ngồi, Tiểu Kỳ lẩm bẩm: “Mình đều đã biết mình sai rồi. Thạch Lỗi chút nữa thì không tha cho mình, hại mình lo lắng muốn chết.”

“Cậu vẫn như vậy, trước kia mình đã khuyên cậu rồi. Từ nay về sau cậu phải là một người pì gia đình. Mình và lão béo cũng yêu thương nhau.” Khi Mạnh Mạnh nói đến câu này thì hai tay chống má buồn buồn.

Tiểu Kỳ buột miệng: “Mạnh Mạnh nếu sau này lão béo giờ trò thì sao?”

Mạnh Mạnh giật mình: “Cậu nói cái gì?” Tự nhiên thần mắt u tối, im lặng không nói.

Tiểu Kỳ hối hận vì sự nóng vội của mình, một chút nhẫn nại cũng không có, như này chắc chắn cậu ấy sẽ nghĩ ngợi.

“Cậu có thể đã nhìn thấy gì phải không! Điều kiện gia đình mình không tốt, mẹ thường bị bệnh. Sau khi tìm được lão béo, anh ta luôn chăm sóc cho mẹ con mình. Cậu nghĩ là mình không biết sao? Nhưng anh ấy nói với mình đó đều chỉ là lừa gạt. Đàn ông mà, mình cũng nghĩ thông rồi. Anh ta đã đáp ứng toàn bộ yêu cầu vật chất của mình vậy mình sao có thể đòi hỏi tất cả tấm lòng của anh ta. Anh ta có thể tốt với mình, tốt với mẹ là đủ rồi!” Mạnh Mạnh thấp giọng, mặt buồn bã.

Tiểu Kỳ không biết Mạnh Mạnh sao lại vậy, biết lão béo đó chơi bời bên ngoài lại vẫn muốn ở bên anh ta? Cô lại giận dữ nói: “Cậu, cậu đúng là chẳng có chút dũng khí gì?!”

Nước mắt Mạnh Mạnh trào ra, mím môi nói: “Tiểu Kỳ, mình biết cậu muốn tốt cho mình. Nhưng một mình mình cố gắng mệt mỏi quá rồi, trong

nhà điều kiện không tốt, mẹ hề mắc bệnh là mình chỉ muốn chết. Nếu tùy tiện tìm một người mình yêu thì sau này sẽ ra sao? Mình không như vậy thì có thể làm gì?”

Tiểu Kỳ thở dài ngồi bên ôm bạn, khuyên nhủ: “Đừng khóc, đồ ngốc! Mình hiểu rồi, mình không trách cậu, không trách cậu đâu.”

Vậy là đã vào hạ, Tiểu Kỳ cùng Mạnh Mạnh ăn xong kem, khi đưa bạn lên xe mới phát hiện đã lâu rồi Tiểu Kỳ không để ý đến những thay đổi của ngày tháng. Cô bước về nhà, nghĩ đến cái vĩa giữa Tiểu Vũ và Tiên Dũng, bật cười lớn. Trên đường về từng làn gió trong lành thổi qua, Tiểu Kỳ thư thái ngáp dài, nghĩ đến lựa chọn tình yêu của mình trong lòng cảm thấy thật ấm áp. Về đến nhà nằm lên giường ngủ ngon lành.

Chương 8: Khói lửa nhân gian

Tình yêu vốn là khói lửa nhân gian, là sự rung động của con tim, là ánh mắt nồng cháy, là nụ hôn ngây ngất...Đợi đến khi mọi thứ lùi vào nhân gian mới hiểu rằng khi đã trải qua tất cả mọi thử thách đắng cay mới gọi là tình yêu thật sự!

♥ Bao nổi lên

Lý Vỹ Lợi đúng là một người tốt, mấy ngày này mình chẳng muốn đi làm, mệt thật. Tiểu Kỳ nửa tỉnh nửa thức mỉm cười nghĩ.

Khi bóng đêm biến thành ánh mặt trời chói lóa chiếu qua cửa sổ, cô mở to mắt, nhìn đồng hồ đã là 11h trưa. Cô không vội vàng dậy khỏi giường. Trong phòng tĩnh lặng, mẹ chắc đã đi làm. Đang lấy kem đánh răng thì nghe thấy tiếng điện thoại lại vang lên.

“Tiểu Kỳ anh mượn xe đưa em đi chơi, sắp đến dưới nhà em rồi.” Giọng Thạch Lỗi hưng phấn.

Tiểu Kỳ cười hì hì : “Được!”

Sau khi đã hòa giải ngày hôm qua, khi hai người gặp mặt có chút ngượng ngùng. Tiểu Kỳ nhìn Thạch Lỗi mặc một chiếc áo quân phục đến, có chút ngại hỏi: “Sao vẫn mặc quân phục ?”

Thạch Lỗi nhìn Tiểu Kỳ mặc chiếc váy bò ngắn, còn buộc tóc đuôi ngựa, thật thanh nhã. Anh cười lắc lắc đầu: “Không phải là vì nhớ em sao! Hôm nay kết thúc buổi thi ban sáng, chiều còn phải liên hoan, anh mượn có ra đây.”

Hai người nhìn nhau cười.

Xe rất nhanh ra khỏi đô thị ồn ào, cánh đồng hai bên đường một màu xanh mướt mắt, thật dễ chịu. Tiểu Kỳ nói: “Đưa em đi đâu?”

“Đi đến một nơi anh thích, có một lần khi đi lao động ở gần đó anh phát hiện.” Thạch Lỗi cười, tiếp tục lái xe.

Xe rất nhanh đến một đỉnh núi nhỏ rồi dừng lại. Tiểu Kỳ ngửa đầu lên nhìn, từng tầng mây uốn lượn, hai bên đều là hàng cây lớn nhỏ, bên bậc đá còn có hoa lạ nở, sắc xuân ngập tràn. Đang nhìn thì Thạch Lỗi đã kéo tay cô: “Nào, chúng ta lên nhé!”

Tiểu Kỳ nghĩ đứng dưới núi chỉ là một gò núi nhỏ, sao càng ngày càng thấy nó rất cao? Cô hơi sợ độ cao, trong lòng thấy sợ, lo lắng đến nỗi nắm chặt tay Thạch Lỗi. Khi đi qua một đoạn dốc nhỏ, Thạch Lỗi cố ý dọa cô: “Em sợ sao, tay toát mồ hôi rồi. Anh thả lỏng ra nhé!” Nói xong thả lỏng tay cô ra thật, cô nhìn ra sau, nhìn cao như đang ở trên mây, sợ hãi hét lớn: “Đừng buông tay em!”

Thạch Lỗi cười hì hì, cánh tay kéo ra sau, Tiểu Kỳ ngã vào lòng anh.

Tim đập thình thịch, Tiểu Kỳ căng thẳng nói: “Anh thật xấu tính, dọa em sợ đến chết! Em sẽ phát bệnh tim đấy !

“Ha ha, không sao, sắp đến rồi!” Thạch Lỗi nói xong kéo Tiểu Kỳ trèo tiếp.

Trên đỉnh núi có một chiếc chòi nhỏ, Thạch Lỗi kéo Tiểu Kỳ ngồi xuống trong chiếc chòi, từng làn gió thổi qua khiến cho cây cỏ cũng đung đưa, thỉnh thoảng lại có một chú chim nhỏ cất tiếng hát. Tiểu kỳ chỉ vừa mới thôi còn toát mồ hôi, giờ đã cảm thấy mát lạnh, cô cười: “Thật là tuyệt!”

Ánh mặt Thạch Lỗi nhìn xa xa, thấp giọng: “Mỗi lần anh nhớ mẹ đều đến đây. Mẹ anh cả đời đều chờ đợi, chờ đợi bố quay lại. Bố anh thì đã tái hôn sống những ngày tháng hạnh phúc.”

“Ồ nhưng bố anh rót cuộc vẫn cần một người phụ nữ, cái này anh cũng đừng nghĩ quá nhiều, suy cho cùng ông ấy vẫn là cha của anh!”. Tiểu Kỳ hiểu cảm giác đau đớn này đã đè nặng trong Thạch Lỗi từ rất lâu.

“Thật ra anh luôn nghĩ nam tử hán nên vật lộn với sa trường. Đương nhiên giờ là thời bình rồi không cần như vậy. Nhưng anh vẫn muốn làm nên sự nghiệp. Khi anh còn ở tầng lớp bình thường lăn lộn đều dựa vào mình, giúp đỡ nấu nướng, cho lợn ăn, chưa từng ỷ lại vào bố mà cao ngạo. Nhưng anh phát hiện mới đầu tưởng như mọi người đều thừa nhận nhưng cuối cùng vẫn biết anh là con ai. Thật buồn, vất vả nửa ngày, sau khi bị dán mác con của ông này bà nọ mọi sự nỗ lực của anh đều bị hủy hoại. Anh thường có cảm giác cô độc, tuy mỗi ngày xung quanh đều có rất nhiều người nhưng không ai hiểu anh, người xung quanh anh đều cho rằng anh là quái thai. Anh em bên cạnh đều nói anh là kẻ ngốc nghếch, nhân lúc bố vẫn còn chưa nghỉ hưu không nhanh chóng thăng tiến, cần gì phải tự mình nỗ lực, đến cuối cùng mệt mình mà chẳng được gì. Nhưng sau khi anh biết em có cảm giác như đã tìm được một người bạn. Giờ anh biết tình yêu đúng là không thể kiểm soát.” Thạch Lỗi cười mỉm.

Tiểu Kỳ vênh môi: “Vậy em không coi anh là thuốc cân bằng tâm lý sau khi anh nản lòng đối với tiền đồ của mình chứ?”

Thạch Lỗi vuốt vuốt tóc Tiểu Kỳ, cười: “Sao thế chứ? Anh là thật lòng, không thì em gả cho anh luôn bây giờ nhé, sau khi mình xuống núi sẽ đi đăng ký kết hôn!”

“Ha ha ha, cái anh này !” Tiểu Kỳ bị Thạch Lỗi trêu cười lớn, sau khi cười lại nhỏ giọng nói: “Sau này em sẽ thương anh giống như mẹ của anh vậy!”

Thạch Lỗi cười bỏ nhào ôm Tiểu Kỳ vào lòng hỏi: “Con người không biết xấu hổ này, em nói xem yêu thương anh như thế nào.

Cô mới nhận ra câu nói đó hơi quá, liền cười: “Giống như mẹ chó yêu thương chó con.”

“Ha ha, lại cãi! Xem anh xử lý em.” Thạch Lỗi đưa tay ra cù cù Tiểu Kỳ.

“Ha ha, đáng ghét, đừng như vậy.” Tiểu Kỳ cười lớn, chạy trốn Thạch Lỗi, nhưng cuối cùng không trốn nổi nụ hôn của anh.

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh, Tiểu Kỳ trốn vào lòng Thạch Lỗi dường như có thể nghe thấy tiếng tim đập thành thích của hai người. Cô nhẹ nhàng nói: “Em sao lại gặp anh chứ?”

Thạch Lỗi cười: “Thì đó, gặp phải em mới là kiếp nạn của anh, nào chúng ta đi ăn cơm.”

Hai người cười đùa xuống núi, Thạch Lỗi lái xe về thành phố.

Vừa đến cửa Mãn Tinh Lâu, một người con gái đeo kính đen nhìn thấy Thạch Lỗi, lập tức kinh ngạc rồi thấp giọng gọi: “Tiểu Thạch” Tiếng gọi rất nghiêm túc, cũng rất tức tối, Tiểu Kỳ quay lại nhìn.

“Ồ, chị” Giọng của anh ỉu xiu, nói với Tiểu Kỳ: “Em đợi anh một chút, là chị họ của anh.”

“Bên cạnh em lại là ai vậy, muốn làm cho bố em tức chết à, đồng đồ nát lần trước vẫn chưa xử lý sạch sẽ, giờ lại xuất hiện!” Tuy người phụ nữ đeo kính cố nén thấp giọng nhưng Tiểu Kỳ vẫn nghe được đại khái.

Thạch Lỗi quay đầu lại nhìn Tiểu Kỳ, nói: “Được rồi, bị cô ấy nghe thấy thì tồi tệ rồi. Em nói với chị lần này là thực sự!”

“Được rồi, giả bộ cái gì, đây là học sinh của Học viện Nghệ thuật hay là y tá của bệnh viện nào chứ? Em không phải lại muốn đùa cợt rồi đá sao? Danh tiếng của em chưa đủ tồi tệ sao còn làm gì nữa?” Người phụ nữ dường như rất giận dữ.

“Được rồi, em không nói với chị nữa. Em nhắc lại lần nữa tình cảm của em đối với cô ấy là thật, em không thể yêu thật một lần sao?” Thạch Lỗi nói xong quay đầu đi về phía Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ lắc lắc đầu cười nhạt: “Trước đó không biết phong lưu thế nào. Anh để em nghe hết rồi, nếu để em phát hiện điều gì em tuyệt đối không bao giờ để anh nhìn thấy em nữa!”

Thạch Lỗi nhìn m miệng Tiểu Kỳ liên thoảng, giống như sư tử đang nhe móng vuốt, mũi rung rung, rồi lại cắn răng cắn miệng, giống như đang ép

anh và người phụ nữ nào đó vào giường, cười lớn, dùng tay bịt miệng cô, cười vui: “Phụ nữ đúng là động vật mâu thuẫn. Anh rõ ràng đang đứng ở đây chuẩn bị ăn cơm với em, em nói như kiểu anh đang định làm gì đó. Còn nữa em không phải cũng là đa tình sao? Lẽ nào chỉ mình em được như vậy.”

“Chà.”

Còn chưa đợi Thạch Lỗi tiếp tục thăm biện, Tiểu Kỳ đưa tay vào ống tay áo của anh, véo mạnh một cái. Anh ngoạc miệng mắng: “Không đau?”

Tiểu Kỳ xoa xoa đầu mũi, nghiêng mặt cười: “Dù sao em cũng không đau!”

“Tức chết đi được, đúng là đồ xấu xa!” Thạch Lỗi cười ha ha, đưa tay kéo Tiểu Kỳ.

Khi hai người ngồi cùng nhau, Tiểu Kỳ phát hiện ra một vấn đề. Thạch Lỗi mới đầu ngồi thân mật bên cô, đi một lúc là hòa vào dòng người, hoàn toàn quên bên cạnh mình còn có một người phụ nữ. Cô tức tối: “Này, ngài có thể đi chậm chút không? Anh có thể nghỉ một chút xem cánh tay vừa kéo giờ đau rồi.”

Thạch Lỗi cười ha ha, bào chữa: “Chà, chẳng biết làm sao, ai bảo hai tay thịt dày như vậy chứ. Kéo chẳng có cảm giác, giống như tay trái kéo tay phải.”

Lúc này Tiểu Kỳ giống như chú mèo nhỏ, lông toàn thân dựng lên, tức giận phồng má véo Thạch Lỗi, hai người cười sặc sụa.

“Em kể cho anh một câu chuyện cười: một người lái xe taxi khi lái phát hiện phía trước có một chiếc xe máy lao như điên, đến nỗi sắp văng ra đờn bé ngồi sau. Người lái xe taxi đuổi kịp chiếc xe máy hét lên: “Anh ơi, con anh sắp rơi xuống rồi đấy!”. Người lái xe máy sau khi thấy kỳ lạ mới quay đầu lại hỏi: “Con trai, mẹ đâu?”

Thạch Lỗi cười sặc sụa nói: “Được, lại mỉa mai anh, thật là xấu!”

Ăn xong hai người đi dạo bộ, Tiểu Kỳ không biết tại sao cảm thấy câu chuyện cười đó thực sự thích hợp với họ.

“Anh Lỗi!”

Hai người đang đi dạo thì Tiểu Kỳ nghe thấy tiếng chạy phía sau, nghe thấy tiếng gọi yếu ớt “anh Lỗi” rồi xoay người lại.

Hai người cù quay đầu lại, phía sau có một người con gái như đã từng quen biết, khuôn mặt thanh tú trang điểm nhẹ, thần mắt buồn bã, vênh môi lên.

“Tiểu Chân, em?” Thạch Lỗi kinh ngạc mở to mắt.

Cô gái có tên Tiểu Chân chạy vài bước, nhảy vào lòng Thạch Lỗi, giống một con bạch tuộc bám vào anh.

Thạch Lỗi nhìn Tiểu Kỳ luống cuống: “Này em, mau xuống đi, không xuống anh sẽ thả tay ra đây!”

“Em không, được, người này anh tán được ở đâu đấy? Em biết anh đối với họ chỉ là đùa cợt, chỉ là tức bố em, nhưng anh không để ý đến cảm giác của người khác sao. Em không để ý, anh phải đi với em!”

Tiểu Chân đặt tay mình trong lòng Thạch Lỗi, xoay sang trái rồi sang phải và lắc bầm.

Tiểu Kỳ mặt tái nhợt, nhìn anh giận dữ, xoay người đi về trước.

“Ai da, ngã đau em rồi!”

Thạch Lỗi vội vàng thả tay, Tiểu Chân ngã xuống đất.

“Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ, đợi anh!” Thạch Lỗi đuổi vội theo kéo tay Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ tức tối nói: “Em thấy lạ tại sao anh lại hiểu em vậy? Tại sao nhìn cái là hiểu hết em, chính là vì anh còn khoa trương hơn cả em nên mới có thể nhìn rõ em, hừ!”

“Chà, anh đều nói rồi, anh đối với em là thật!” Thạch Lỗi vội vàng đến nỗi giậm chân xoay tròn, nói: “Được, em thử nói xem anh phải làm sao để em hết giận, anh sẽ làm theo!”

Tiểu Kỳ cười chọc ghẹo: “Em cũng muốn giống như Tiểu Chân nhảy vào lòng anh!”

“Á!” Mắt Thạch Lỗi tròn tròn, cười lắc đầu: “Con gái thật là hết chỗ nói, nào, đến đây! Anh nói trước nếu em béo đến nỗi nhảy không nổi thì không liên quan gì đến anh đâu đấy!”

“Đến đây!” Tiểu Kỳ múa quyền trước, sau đó xoay xoay cổ tay nói: “Đợi đó!”

Thạch Lỗi tỏ ra kinh sợ, lùi vài bước ra sau. Chỉ thấy Tiểu Kỳ lùi sau vài bước, chạy thẳng đến nhảy vào lòng anh, không ngờ dùng lực quá mạnh làm anh ngã nhào xuống đám cỏ bên đường

Hai người mắt tròn mắt đẹp nhìn nhau, Tiểu Kỳ buồn cười khi nhìn thấy vẻ mặt anh đang hoảng sợ bất an. Nghĩ đến cảnh Tiểu Châu nhảy vào lòng anh cô thấy rất đố kỵ, cô vỗ vỗ mặt anh, lại véo véo tai anh, vừa đi đi lại lại nói: “Chỗ nào đẹp chứ, chỗ nào đẹp chứ, tai dài đến nỗi còn dài hơn cả mũi người khác, chơi bời vớ vẩn, hừ!”

“Đừng động lung tung!” Thạch Lỗi không nhịn được nói: “Tuy giờ là lúc thích hợp để quyến rũ nhưng em ở trên người của người đàn ông bình thường động chỗ này, chỗ nọ, em muốn ăn sống anh sao?”

“Nghĩ đến thói phong lưu của anh trước kia em tức chết đi được, cuộc đời này anh bị thâm tóm trong tay em cũng đáng, em cứ động linh tinh đấy.” Tiểu Kỳ vừa nói vừa lắc lư, còn thò tay ra cù Thạch Lỗi.

Anh cau mày, cắn môi, biểu cảm khó thể chịu đựng, ấn chặt cánh tay của Tiểu Kỳ: “Còn động nữa xảy ra chuyện gì đừng có trách anh!”

Tiểu Kỳ tỏ ra kinh nghiệm dày dặn, thực ra đầu óc rất đơn giản, cho đến giờ mới cảm nhận được sự ấm áp như này. Cô cố ý ho hai tiếng, muốn nói

gì để xóa tan không khí này, đột nhiên thấy mặt anh đỏ lên, qua lớp áo có thể cảm nhận được hơi ấm của làn da, cô giật mình nhảy lên, lùi ra sau một bước, nói: “Lưu manh, mặc kệ anh!”

“Anh!” Thạch Lỗi cười đau khổ, nói: “Anh đưa em về nhà, ngày mai em còn phải đi làm!”

Đêm tối dần, Tiểu Kỳ mặt đỏ lên, tim đập mạnh, Thạch Lỗi liên tục nhìn trộm cô. Hai người chìm vào yên tĩnh một cách kỳ lạ, cho đến khi đến cửa khu đô thị anh mới nhẹ nhàng nói: “Tiểu Kỳ, anh về đây.”

Tiểu Kỳ cảm thấy mặt mình nóng lên, thỏ thức: “Không cho phép anh qua lại với người con gái đó, biết chưa?”

“Ghen à? Cô ấy là con gái của chiến hữu của bố anh, từ nhỏ đã sống ở cùng một khu, anh coi cô ấy là em gái.” Thạch Lỗi cười cào cào mũi cô: “Anh đi thật đây.” Nói xong bịn rịn rời đi.

♥ Bố mẹ đẻ

“Mẹ, con quyết định...” Tiểu Kỳ vừa vui vẻ mở cửa vừa nói, vừa nghĩ đến chuyện với Thạch Lỗi thì phát hiện trong phòng khách hai người phụ nữ đều ngượng ngùng nhìn cô, là bà Từ và bà Ngụy.

Tiểu Kỳ đứng bất động ở căn môi.

Bà Từ mắt đỏ lên, dường như vừa khóc, bà vẫy tay: “Tiểu Kỳ, mau đến đây, mẹ con đến thăm con!”

Tiểu Kỳ lùi ra sau, thân cô chổng vào tường. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại thất thần tiến về trước.

Bà Ngụy đứng dậy, run run đưa tay ra, hai mắt ngấn lệ: “Tiểu Kỳ việc trước kia mẹ con mình đừng nhắc đến nữa, mẹ rất nhớ con, mẹ...”

Ngụy Doanh ghen ngào, khóc không thành tiếng, dường như không thể nói nên lời.

Trong lòng Tiểu Kỳ khó chịu, cô cố tìm những ký ức về bà, chỉ toàn là nỗi hận bà cướp đi ông Phương. Cô chịu đựng không nổi, chạy đến phòng mình đóng chặt cửa, sau đó thở sâu.

“Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ!” Bà Từ gõ cửa gọi lớn: “Tiểu Kỳ, giờ mọi việc đã rõ rồi. Dù sao bà ấy cũng là mẹ con, con ra đi.”

Tiểu Kỳ chạy đến giường lấy chăn trùm đầu, không muốn lên tiếng, đầu muốn nổ tung.

Không biết bao lâu sau, dường như Tiểu Kỳ bị chiếc chăn làm cho ngột thở cũng không dám thò đầu ra, tim cô đập nhanh, người run lên khó thể kiểm soát. Chỉ nghe thấy có tiếng mở cửa, căn phòng bỗng chốc trở lại bình tĩnh.

Tiếng gõ cửa lại lần nữa vang lên, bà Từ gọi: “Tiểu Kỳ, bà ấy đã đi rồi. Cái con bé này, cũng lớn rồi, con... Thôi được, đã muộn mất rồi, con ngủ đi, ngày mai còn đi làm, mẹ không làm phiền con nữa.”

Nghe thấy bà Từ đi rồi cô mới thở phào, ném chăn nằm lên giường hai mắt mở to nhìn trần nhà. Ngụ Doanh cuối cùng đã trực tiếp đến nhà, điều này cô chưa từng nghĩ đến, nhưng bao nhiêu năm rồi hận bà ấy, sao có thể bỗng chốc chuyển hận thành yêu thật chẳng dễ gì! Mình từ ngày còn ngây ngô học chữ đến khi trưởng thành thế này những ký ức về mẹ đều là những nụ cười của mẹ Từ.

Phương Tiểu Kỳ như cá từ trên cạn trở về với biển, hít thật sâu không khí mát lành, vừa nghĩ, thần mắt mờ màng. Cô cầm chăn đắp lên người, lật người ngủ thiếp đi.

Phụ nữ khi có được tình yêu sẽ lập tức thay đổi, Tiểu Kỳ cũng không nằm ngoài số đó, từ trong đến ngoài toát lên thần thái tươi vui hạnh phúc. Từ sáng sớm bước vào ngân hàng đã chào hỏi mọi người khác thường, mặt cười tươi rói. Ngay cả chủ nhiệm lạnh lùng cũng cau mày cười hỏi: “Tiểu Kỳ yêu sao?”

Tiểu Kỳ vừa xử lý nghiệp vụ vừa cười ngốc nghếch.

Buổi trưa đi ăn là cô nghĩ đến chiếc nhẫn mà Thạch Lỗi đã tặng, cũng nên mua cái gì đó tặng anh ấy mới phải đạo. Mua gì nhỉ? Cô vừa nghĩ thì nghe thấy giọng của Tiểu Vũ từ không xa, “Tiểu Kỳ!”

Tiểu Kỳ thật ra không hận Tiểu Vũ như vậy, vì cô thấy mình trước đó quả thực đã làm nhiều việc có lỗi với cô ta, trong lòng cảm thấy còn nợ cô ta. Nhưng con người Tiểu Vũ có thể nghĩ đến mua chuộc Hoa Tiên Dững để trả thù mình, thì cũng khá hiểm độc.

Chưa đợi Tiểu Kỳ lên tiếng, Tiểu Vũ vội tiếng về phía trước kéo Tiểu Kỳ đến trong một con đường bên cạnh ngân hàng.

“Tiểu Kỳ, chị biết em hận chị! Nhưng chị là người bị bố mẹ ruột vứt bỏ lại được tình yêu của bố mẹ, em chắc sẽ không cảm nhận được sự sụp đổ của chị sau khi biết mình là con nuôi. Chị biết em mới là con gái ruột của bố mẹ, nói thật lòng chị không hề muốn quan hệ của em và họ tốt đẹp. Rõ ràng biết em coi mẹ là kẻ địch, hận cả chị nhưng chị vẫn muốn gần em, muốn coi em là em gái. Chị thích Thạch Lỗi thật lòng, do đó biết em dùng thủ đoạn cướp anh ấy trong lòng chị có thể không hận em sao! Nhất thời chị bị sự căm hận đó làm cho mờ mắt, do đó mới nghĩ cách trả thù em. Giờ chị bị báo ứng rồi, không những đưa tiền cho Hoa Tiên Dững, anh ta còn đến gặp ba mẹ vạch tội chị. Cầu xin em, Tiểu Kỳ, chị không muốn mất đi bố mẹ. Giờ họ nói muốn đoạn tuyệt quan hệ với chị, cầu xin em giúp chị được không?” Mắt Tiểu Vũ đỏ lên, quầng mắt nhô lên, cô vừa bỏ kính vừa khóc năn nỉ Tiểu Kỳ.

“Tôi?” Tiểu Kỳ do dự một lát, bình thường giống như một con nhím, hận ai thì tấn công người đó. Thực ra Tiểu Kỳ rất mềm yếu, nhìn thấy bộ dạng Tiểu Vũ nước mắt đầm đìa, cô đã thu lại những chiếc gai trên người mình lúc nào không hay.

“Cầu xin em, chị trên thế giới này chỉ còn lại bố mẹ, chị thật sự không muốn mất họ.” Tiểu Vũ khóc rồi quỳ dưới chân Tiểu Kỳ.

Tiểu Vũ giật mình: “Đừng, đừng làm vậy. Được, tôi đồng ý, đừng làm vậy.”

Tiểu Vũ không dám tin vào điều cô vừa nghe, vừa lau nước mắt vừa nói: “Thật không? Vậy mình cùng ăn cơm, coi như chị đền tội với em, được không?”

Đối diện với lời khẩn cầu khẩn thiết của Tiểu Vũ và giọng điệu khiêm tốn của cô ta, Tiểu Kỳ

Trên đường đến chỗ ăn cơm, Tiểu Kỳ nghĩ sẽ sống chết với cô ta, không ngờ có một ngày lại cùng ăn cơm, đều là do Thạch Lỗi, sau khi tiếp xúc với anh, mình tại sao lại trở nên mềm yếu? Nghĩ đến Thạch Lỗi, Tiểu Kỳ không nhận được mỉm cười hạnh phúc.

Thù hận chỉ khiến cho con người thêm sắt đá và mệt mỏi, hận bao nhiêu năm giờ thì phát hiện thật ra rất nhiều việc đều là sai lầm. Cũng có thể là do tình yêu, Tiểu Kỳ nghĩ.

Nếu thực sự có thể hòa giải với Tiểu Vũ, giữ được cuộc sống yên bình như hiện tại cũng tốt.

“Tiểu Kỳ, đây là dạ dày lợn nấu cay và bánh trứng, nghe nói là món nổi tiếng của cửa hàng này, em nếm thử xem.” Tiểu Vũ cười, ân cần gấp cho Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ cười: “Chị Tiểu Vũ, chị muốn hòa giải em cũng rất vui. Thực sự nhiều năm rồi em rất mệt mỏi. sau này mọi người thân thiết với nhau thì tốt rồi, về chuyện bố mẹ em sẽ đi nói chuyện.”

“Cảm ơn em.” Tiểu Vũ thất thần nhìn Tiểu Kỳ, thần sắc ảm đạm cúi đầu ăn cơm.

“Chà đây không phải là Lâm Diễm Diễm sao? Công chúa kiêu ngạo cũng đến cửa hàng cơm nhỏ này ăn sao, thật là quý!”

Một người thanh niên mặc áo ngắn tay màu trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ nhìn kỹ, trong lòng nghĩ: Lý Mạnh Mạnh có một lần nói trung tâm Mai mối có một người đàn ông tự cao tự đại, giới thiệu cho hai mươi cô gái mà không có ai vừa ý. Do đó Tiểu Kỳ trang điểm thành nữ hội viên của trung tâm Mai mối đi gặp mặt, người con trai có tên Lưu Chí. Đến chỗ ăn cơm, Tiểu Kỳ bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về ẩm thực văn hóa 5000 năm, ăn nói xuất sắc cộng với ngoại hình nổi trội bỗng khiến cho anh chàng mê tít. Đợi đến khi Lưu Chí khẩn thiết yêu cầu tiến thêm bước nữa thì Tiểu Kỳ kiêu ngạo từ chối. Những việc “cướp nhà giàu giúp người nghèo” này sau khi làm xong cô luôn cùng Lý Mạnh Mạnh ăn mừng. Vốn cho rằng từ nay về sau sẽ lãng quên trong dòng người không ngờ hôm nay lại gặp ở đây.

“Sao thế, sao không nói? Tôi đã luôn mong đợi người như Lâm Diễm Diễm sau này sẽ tìm một người như thế nào? Đương nhiên người con trai như tôi không thể lọt vào mắt cô, còn bị cô giáo dục cho một trận.” Lưu Chí ngán mặt lại khiêu khích Tiểu Kỳ.

“Anh muốn làm gì, chúng tôi không quen anh.” Tiểu Vũ giận dữ nói.

Lưu Chí cười: “Tôi có may mắn ăn một bữa cơm với cô gái xinh đẹp này, sao lại không quen biết chứ? Hôm nay có thể gặp ở đây đúng là duyên phận.”

Mặt Tiểu Kỳ đỏ rồi lại tái nhợt, cố gắng trấn tĩnh lại đứng dậy nói: “Anh nhận nhầm người rồi.” Nói xong nhìn Tiểu Vũ rồi vội vàng ra khỏi cửa hàng.

Ra ngoài gây chuyện sẽ có một ngày phải trả. Tiểu Kỳ nín thở, chạy thẳng đến tiệm kem mới cảm thấy mình đúng là bị báo ứng.

Tiểu Vũ đại khái cũng đoán được sự tình, vội vàng theo Tiểu Kỳ đến tiệm kem an ủi: “Không sao, Tiểu Kỳ, loại người vô lại đó không cần để ý. Thành phố lớn thế này chắc chắn sẽ không gặp lại.”

Tiểu Kỳ nắm chặt tay Tiểu Vũ, lần này mới thực sự cảm nhận được năng lượng ấm áp của tình chị em. Trong lòng nghĩ ngày mai sẽ gặp ông Phương nói chuyện.

♥ Suy sụp

Khi Tiểu Kỳ về ngân hàng mới chú ý điện thoại của mình có vài cuộc gọi nhỡ, còn có tin nhắn, mở ra nhìn đều là của Thạch Lỗi. Nhìn thấy tin nhắn, cô hít sâu.

“Làm sao giờ tin tức em và anh yêu nhau đã truyền khắp nơi rồi. Bị bố ép phải nhảy lầu, tối nay về nhà với anh nhé! Còn nữa đây là lần đầu tiên đưa con gái về nhà! Đối với việc em thường xuyên không nhận điện thoại, anh cảm thấy có áp lực cực lớn.”

Tiểu Kỳ cười ha ha, trả lời: “Cái này vì đầu óc em thường chập mạch nên không nghe được tiếng điện thoại. Em cảm thấy áp lực rất lớn khi gặp bố chồng tương lai nhanh như vậy. Em phải làm gì đây, tan ca nói chuyện tiếp.”

Rất nhanh, rất nhanh... Tiểu Kỳ che đi sự bối rối, bận rộn với công việc. Nhưng đến lúc tan ca nhìn thấy Thạch Lỗi đợi ngoài cửa cô mới thực sự ý thức được, trời ạ đúng là sắp phải gặp bố mẹ anh rồi.

“Lẽ nào phải gặp sao?” Tiểu Kỳ cau mày hỏi.

Thạch Lỗi cười khổ sở: “Vì mỗi tuần anh lại có bạn gái mới nên bố rất lo liền đưa anh đến Quân khu. Giờ đột nhiên biết lần này là thật nên bố rất lo, lo đến sắp phát bệnh tim rồi. Hôm nay anh bị giáo dục hai giờ liền, nói tối nay anh không đưa em về thì năm nay ông sẽ dùng danh tiếng để bắt anh chuyển nghề. Em thử nói xem là kiểu người gì chứ, anh rất thích bộ đội.”

Tiểu Kỳ cười với anh, buồn rầu: “Sao em lại sợ như thế này chứ, lại còn run run nữa! Được rồi hai chúng ta đúng là kẻ bốn lạng người nửa cân, chẳng có gì tốt đẹp. Em vì tức bố mà gặp gỡ linh tinh. Còn anh, một tuần đổi một bạn gái. Được rồi em không đi nữa, nhớ đâu tuần sau anh lại thay thay bạn gái thì em biết làm sao!”

“Tiểu Kỳ, em phải hiểu anh làm vậy chỉ để khiêu khích bố anh, để ông ấy nhìn thấy ông ấy nhanh chóng tái hôn như vậy, anh là con trai ông ấy tìm

phụ nữ chắc chắn tốc độ không kém bố, nhưng giờ thì anh thề đã cải tà quy chính rồi, từ nay về sau trong anh chỉ có Tiểu Kỳ, như vậy được chưa? Anh xin thề.”

Tiểu Kỳ nói: “Bộ dạng em như thế này sao có thể gặp người khác chứ!”

Thạch Lỗi cười: “Con dâu xấu vẫn phải gặp bố chồng, không sao, em bây giờ rất xinh.”

Tiểu kỳ nũng nịu đòi về thay đồ, Thạch Lỗi kéo cô nhét vào ô tô.

Nhìn quần bò và áo phong hôm nay Tiểu Kỳ mặc cô hồi hận lắm lắm: “Trời, hôm nay không trang điểm, làm sao dám đi gặp mặt! Đều tại anh không thông báo sớm!”

Thạch Lỗi cười hì hì: “Anh cũng là bị ép mà! Em cứ coi như đi nhà hàng ăn cơm, cười chào hỏi rồi cúi đầu ăn cơm là được rồi. Tổ anh lại đưa em về.”

“Vậy sao được chứ, nhà anh không thích em thì em phải làm sao? Tiểu thuyết tình yêu đều nói công chúa lọ lem đến gia đình giàu có, không, là gia đình làm quan sẽ bị xem sắc mặt, sẽ bị coi thường. Tiếp theo nhà anh sẽ bắt anh và em chia tay, sau đó anh đã có Tiểu Chân thanh mai trúc mã rồi, cuộc sống thật đáng sợ!” Tiểu Kỳ sau khi gửi tin nhắn cho mẹ rồi nhìn ra cửa sổ, tưởng tượng ra những việc đáng sợ.

Thạch Lỗi cười lớn: “Em chắc đọc nhiều tiểu thuyết lắm nhỉ?” Sau đó nghiêm giọng, “Ngậm miệng lại, đừng chiêm chiếp như chim sẻ thế, chỉ là ăn cơm mà thôi, có nguy hiểm nào đâu?”

Tiểu Kỳ lườm anh, đành phải vậy thôi.

Xe ra khỏi thành phố, hai bên đường là hàng liễu rủ. Mùa hạ ở phía Bắc tuy cây cối rậm rạp nhưng thời tiết vẫn khô khiến cho da mặt cũng bị căng ra. Tiểu Kỳ bị gió nóng thổi vào khiến cô hắt xì hơi, nhìn thấy chiếc xe chạy dọc theo đường quốc lộ, trong lòng cô thấp thỏm bất an, càng lúc càng

Con đường bỗng chốc như rộng ra, ở nơi không xa một khu biệt thự hiện ra trước mắt. Xung quanh biệt thự là những cầu nhỏ bằng gỗ, còn có một chiếc cối xay gió to, làm bắn nước lên khóm cây màu xanh lục, cảnh tượng lộng lẫy hiện ra trước mắt.

Tiểu Kỳ kinh ngạc hỏi: “Căn biệt thự này chắc rất đắt nhỉ, ồ, nhà anh thật xa xỉ.”

“Mấy năm trước ở đây hoang vu lắm, một số lãnh đạo già của quân khu đều xây nhà ở đây, dự định sẽ dưỡng lão ở đây. Do đó, bố anh cùng đầu tư với họ. Đừng nghĩ sự tình phức tạp như vậy, cô nương này đúng là!” Thạch Lỗi lắc đầu cười, “Đến rồi, vào thôi!”

Đến trước một tòa nhà nhỏ, Tiểu Kỳ hít sâu sau đó bước vào. Vừa vào cổng phía tay phải là một sân nhỏ yên tĩnh, dường như còn trồng rau. Tay trái có cổng nhỏ, Thạch Lỗi toe toét mở cửa.

Một người đàn ông trung niên đang ngồi trong phòng khách xem phim ngoảnh đầu lại, sau đó cười nhạt nói: “Về rồi sao?”

“Ồ, Tiểu Thạch về rồi à?” Một giọng nói ấm áp từ phòng bếp vọng ra, sau đó mẹ kế của Thạch Lỗi là Khâu Anh xuất hiện trước mặt cô. Bà ta khoảng 38, 39 tuổi, da sáng mịn, chắc là chăm sóc da rất tốt.

Tiểu Kỳ nhìn người đàn ông trung niên, trong lòng nghĩ Thạch Lỗi cả ngày gọi “ông già” nhưng đâu có già. Cô lại nhìn Lương Khâu Anh, trang điểm tao nhã, góc mắt dường như còn óng ánh, nhìn là biết một người phụ nữ tinh tế.

“Chào chú dì! Con là Tiểu Kỳ.” Tiểu Kỳ còn cẩn thận nhìn Thạch Lỗi, không biết anh chàng này tại sao không giới thiệu? Chỉ còn cách tự giới thiệu mình.

Người đàn ông trung niên cười, vẫy vẫy tay chào Tiểu Kỳ, nói: “Tiểu Kỳ, đến đây, đừng câu nệ, ngồi bên này.”

Thạch Lỗi lúc này mới lấy lại thần thái, cười nói với Tiểu Kỳ: “Tiểu Kỳ, nào đến sofa ngồi đi.”

“Mọi người ngồi xuống ăn chút hoa quả, dì sắp chuẩn bị xong đồ ăn rồi!” Bà Lương xoa xoa tay, quay người vào bếp.

Khi cô ngồi ở ghế sofa mới phát hiện bố Thạch Lỗi già thật, quầng mắt nhô rõ, cơ thịt trên mặt cũng nhão, nhưng mắt của bố anh rất sáng, có thần, có một cảm giác uy nghiêm khiến người khác phải sợ

Bố Thạch Lỗi cũng chỉ hỏi Tiểu Kỳ mấy vấn đề như nhà ở đâu, bố mẹ làm gì, cô nhanh nhẹn trả lời.

Thạch Lỗi lo lắng: “Trời, bố hỏi nhiều như vậy làm gì, có phải kiểm tra hộ khẩu đâu?”

Bố Thạch Lỗi không lên tiếng, mắt nhìn vào anh, ánh mắt hai người chạm nhau dường như đang muốn nói với nhau điều gì.

“Nào ăn cơm thôi!”

Một lát sau bà Lương đã mang hai đĩa đồ ăn ra.

Tiểu Kỳ vội đứng dậy, nói: “Dì à, con giúp dì!” Nói xong cô đến phòng bếp.

Bố Thạch Lỗi cười nói: “Tiểu Kỳ là cô bé nhanh nhẹn!”

“Bố không xem là ai thích sao?” Thạch Lỗi hừm giọng.

Bà Lương cười: “Hai bố con ngồi với nhau là giống như oan gia.” Nói xong lại nhìn Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ vừa muốn ngồi xuống thì thấy bà Lương đang quan sát mình, cô có chút luống cuống, nhìn lại quần bò và áo phông của mình, nghĩ trong lòng: Có phải chê mình ăn mặc quê mùa quá không? Điều là tại Thạch Lỗi, sớm biết trước thì dù có nói gì cũng phải về nhà thay đồ.

Đang buồn rầu nghĩ thì nghe thấy bà Lương cười nói: “Tiểu Kỳ hình như cháu làm việc ở ngân hàng?”

Cô ngẩng đầu lên, cười đáp: “Dạ thưa dì. Nếu lần sau dì có yêu cầu gì có thể liên hệ với cháu.”

“Là nhân viên chính thức phải không?” Bà Lương từ tốn hỏi.

Bống chốc hỏi đến vấn đề nhạy cảm của cô, cô nói nhẹ: “Dạ vẫn chưa chính thức. Nhân viên chính thức phải thi, đương nhiên còn cần có mối quan hệ.”

Thạch Lỗi nhìn Tiểu Kỳ, thần mắt có chút ảm đạm, liền nói: “Tiểu Kỳ, uống chút đồ uống đi!”

“Cô chỉ là hỏi thăm chút. Các con phải yêu thương nhau, gia đình cô chú cũng chỉ là hỏi thăm, muốn biết nhiều hơn. Có những lời mong rằng cháu đừng để ý quá!” Khi bà nói luôn dùng giọng điệu rất chậm, dường như đứng ở trên đầu mây, khiến người khác phải kính n

Tiểu Kỳ cứng đầu cười: “Cháu hiểu rồi thưa dì, có gì dì cứ hỏi!”

“Đừng hỏi nhiều như vậy, chỉ cần cháu tốt là được rồi!” Bố Thạch Lỗi nhìn bà Lương.

Mặc dù như vậy bà Lương vẫn hỏi: “Bố mẹ cháu làm nghề gì, ở đâu?”

Tiểu Kỳ không muốn nói chuyện bố mẹ ly hôn, một mình ở cùng mẹ trong căn nhà cũ chưa từng sửa sang. Từ lúc vào căn nhà này, cô có một cảm giác bị áp bức không tên khiến cô cảm thấy như đến một thế giới khác. Phòng khách rộng, trang hoàn lộng lẫy, những bức tranh sơn dầu đầy khí chất, ngay cả bình hoa ở góc tường cũng mang màu sắc cao quý. Thậm chí chiếc váy mặc trên người bà Lương cô đều biết không phải là hàng rẻ. Đương nhiên không phải là hàng rẻ rồi, đồ người ta mặc tất nhiên phải là tốt. Nghĩ đến đây cô lại nhớ đến bà Từ, cả năm chỉ có vài bộ quần áo. Cô đã từng đưa mẹ đi mua đồ nhưng sau khi mua lại bị mẹ trả lại. Bà Từ thường

nói người có tuổi không cần mặc đồ tốt như vậy. Tiểu Kỳ đang tuổi tìm bạn trai cần phải mặc đẹp.

Nhớ đến tóc bạc của mẹ trước mỗi lần nhuộm tóc, nhớ đến quần áo nhăn nhúm của mẹ, cô lặng lẽ ăn cơm, mũi cay cay.

Bà Lương vẫn hỏi, trước đó đã từng có bạn trai chưa? Lương ở ngân hàng ra sao, đãi ngộ của nhân viên chính thức và nhân viên hợp đồng có gì khác nhau? Đã từng nghĩ đến thi cao học hay thi công chức chưa...

“Được rồi, đủ rồi, con mang cô ấy về là để bố mẹ gặp mặt, đừng như vậy nữa!” Thạch Lỗi vẫn cúi đầu ăn cơm giờ đột nhiên đứng dậy kéo Tiểu Kỳ đi ra ngoài.

“Thạch Lỗi, con có thái độ gì vậy?” Sau lưng là giọng nói uy nghiêm của bố anh.

Thạch Lỗi dừng bước, sau đó thấp giọng nói với Tiểu Kỳ: “Chúng ta đi, anh đưa em về!”

Chương 9: Nỗi đau trong quá khứ

Phải, quá khứ tồi tệ của em cuối cùng đã được vạch trần, anh là người hiểu em, lẽ nào không phải sao? Nhưng tại sao trong ánh mắt anh lại có tia nghi ngờ? Ở bên em, mong rằng anh luôn vui, thoải mái, và luôn nở nụ cười nhưng tại sao hiện thực tàn khốc như vậy, tình yêu là như vậy sao?

♥ Hiểu anh

Trong bầu trời đêm đầy sao, mùi hương của cây cối trong vườn dường như tỏa ra quanh cô, Tiểu Kỳ đã ngồi lên xe về nhà.

“Tiểu Kỳ đừng để ý nhé, sớm biết trước đã không đưa em về rồi.” Thạch Lỗi im lặng hồi lâu mới lên tiếng.

Tiểu Kỳ phát hiện giữa Thạch Lỗi và bố dường như có ngăn cách rất lớn, cô nắm tay anh nói vui: “Không sao, em là ai chứ, da mặt rất dày, những câu hỏi dò đó em không để trong lòng.”

Vừa nói những câu bông đùa thì gương mặt Lưu Chí đột nhiên lại hiện ra trước mắt. Tiểu Kỳ thật không dễ những cơn sóng trào dâng trong lòng bình yên trở lại, nói rằng mình hiểu tình yêu là thứ đáng quý. Cô cũng luôn an ủi rằng Thạch Lỗi hiểu cô. Nhưng hiện tại nghĩ đến rất nhiều việc hoang đường mà cô đã từng làm, tuy phần lớn đều là để cố ý đả kích đàn ông nhưng nghĩ lại vẫn có chút sợ hãi, nhớ đâu Thạch Lỗi không hiểu, nhớ đâu Thạch Lỗi nghĩ mình là loại người đó thì sao?

“Nếu, nếu có một ngày...” Tiểu Kỳ nghẹn lời hồi lâu, cô hơi buồn nhìn Thạch Lỗi. Anh đang tập trung lái xe, thỉnh thoảng lại quay lại nhìn cô cười. Khi anh cười nhàn nhạt, hai bên miệng thỉnh thoảng xuất hiện lúm đồng tiền mờ mờ, dường như có ý bông đùa.

Thạch Lỗi hỏi: “Nếu có một ngày làm sao?”

Tiểu Kỳ than thầm, cười: “Nếu có một ngày anh không yêu em, em sẽ rời xa anh để cả đời anh không nhìn thấy em.”

“Nói linh tinh gì thế? Em cho rằng anh thực sự đa tình sao, thích mới nói cũ sao?” Thạch Lỗi hơi giật mình, rồi lại tập trung lái xe, sao đó lo lắng nói: “Anh sẽ không dễ dàng động lòng trước một người phụ nữ, nhưng thích rồi sẽ thích cả đời. Sau khi mẹ mất chưa đến nửa năm bố đã cưới vợ mới, kể từ khi đó anh thay đổi, khi lên đại học yêu đương linh tinh. Chỉ nhìn thấy một cô gái hơi xinh là anh dùng đủ mọi chiêu theo đuổi, sau khi yêu được thì nói với khắp thế giới đó là bạn gái anh. Có một lần anh cùng bạn gái đi trên phố bị bố anh bắt được, vì chộc tức ông, anh liền nói người bạn gái này không những ở cùng mà còn có thai với anh. Ha ha.”

Ngữ khí đoạn đầu buồn rầu pha chút thất hồn lạc vía, nửa đoạn sau dường như là rất nhanh. Tiểu Kỳ cười: “Chà, thật xấu xa! Em nói rồi, tại sao anh hiểu em như vậy, là vì anh và em đều là xấu xa.”

Sau tiếng kít là xe đột nhiên dừng lại, Tiểu Kỳ nghĩ mình đã nói sai điều gì, vội vàng im bặt.

Ngoài xe là một khóm cỏ cao bằng đầu người, ở chỗ không xa đường như có đầm nước, có tiếng ếch, ánh sao nhỏ nhỏ chiếu lên mặt nước, thỉnh thoảng có chú chim bay đến.

Thạch Lỗi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, giọng rần rĩ: “Mình đều là người bị tổn thương. Do đó anh hiểu em, em càng hiểu anh, đúng không?”

Tiểu Kỳ giật mình, trong đêm tối tĩnh lặng, những làn gió mùa hạ ngậy ngát. Câu này của Thạch Lỗi giống như một viên đạn xuyên qua từ năm cô 17 tuổi, kêu gào, thôi thúc bay thẳng đến, đập mạnh vào tim cô. Bên tai cô vang lên âm thanh rất lớn, quàng mắt đột nhiên đỏ lên, lâu sau trên môi nở nụ cười: “Nói những câu như này thật khiến người ta cảm động!”

“Đồ xấu! Anh hiểu em, sao lại không hiểu, vì em và anh giống nhau!” Thạch Lỗi véo mũi Tiểu Kỳ.

Cứ tĩnh mịch như vậy, dường như chỉ còn lại tiếng đập của hai con tim. Tiểu Kỳ nghĩ Thạch Lỗi hiểu mình. Cho rằng cái xã hội ồn ào này không có

tình yêu, nhưng lúc này đây hai người bên nhau, hiểu nhau, mê đắm nhau, con tim như đập nhanh hơn, đó lẽ nào không phải là tình yêu sao?

♥ Thăm hỏi bất ngờ

Tiểu Kỳ về nhà, bà Từ vội hỏi: “Sao rồi? Sao rồi? Sau khi nhận tin nhắn của con, cả tôi mẹ không yên tâm, nhà họ đối với con đều tốt chứ?”

“Mẹ à. Con gái mẹ thông minh, xinh đẹp, sao lại không thích chứ? Bố mẹ anh ấy rất thích con, mẹ yên tâm đi!” Tiểu Kỳ cười ăn một miếng dưa vàng.

Bà Từ không dám tin, nhìn cô dò xét, lắc đầu: “Mẹ không tin, đối phương không chê con không phải nhân viên chính thức ở ngân hàng, cũng không hỏi việc bố mẹ con ly hôn sao?”

Đúng là gừng càng già càng cay, cô lặng im sao đó đầu môi nói: “Mẹ, mẹ sao lại tự ti như vậy. Bố anh ấy xem ra rất tốt, mẹ kể anh ấy hỏi một loạt vấn đề, cảm giác rất khó chịu. Nhưng hình như Thạch Lỗi không thích mẹ kể.”

“Ồ, mẹ biết.” Bà Từ cầm tay cô, ánh mắt dịu dàng nói: “Tiểu Kỳ con cố gắng để lại ấn tượng tốt cho mọi người. Mẹ mới đầu cho rằng Thạch Lỗi chỉ là con nhà bình thường... không ngờ. Nếu họ coi thường con thì con đừng ở bên cậu ấy, không sau này sau khi kết hôn sẽ bị họ ghét bỏ.”

Tiểu Kỳ cười nhào vào lòng mẹ, nói: “Mẹ, không có gì. Anh ấy nói cả đời chỉ yêu mình con.”

“Đồ ngốc, tình yêu có phải là thứ đáng tin cậy không?” Bà Từ cười, sờ tóc con.

Buổi tối trong cô xen lẫn nhiều tâm tư, lúc thì nhớ Tiểu Vũ, lúc lại nghĩ đến Ngụy Doanh, khi thì nghĩ đến bố mẹ của Thạch Lỗi. Bố mẹ của Thạch Lỗi có thể không thích mình không? Nếu kiên quyết phản đối hai đứa qua lại thì phải làm sao? Càng nghĩ càng chẳng thể nào chớp mắt, cho đến khi đứng dậy uống một cốc sữa mới dần dần vào giấc mơ.

Ngày hôm sau, trên đường đi làm, cô nhìn đồng hồ, đồng hồ bị hỏng, chuông không kêu, không kịp xe đón nhân viên của ngân hàng. Cô chạy vội dọc đường, quả nhiên thấy xe vừa rời đi. Cô vội vào đá chân ra sao, hét lớn: “Lái xe, đợi tôi với!” Vừa hét thì nghe thấy tiếng ai đó cười nói: “Lên xe!”

Là Lý Vỹ Lợi.

Lý Vỹ Lợi lắc đầu: “Con gái đẹp vội đến nỗi có thể chạy theo sau xe cũng chỉ có một mình Phương Tiểu Kỳ, không lên được xe đó thì bắt xe khác là được rồi!”

“Nói đùa, ở đây bắt xe đến ngân hàng gần 10 tệ, một tháng em kiếm được bao nhiêu chứ?” Tiểu Kỳ ngồi lên xe, tiện hỏi: “Anh đi đâu đấy, may mà gặp anh ở cổng nhà.”

“Anh đi có chút việc. Em làm lành với Thạch Lỗi rồi sao. Thật sự không để ý đến anh nữa sao?” Lý Vỹ Lợi rất nhanh chuyển chủ đề.

Tiểu Kỳ cười: “Xem anh kìa, chủ đề này chúng ta có thể bỏ qua không.”

Hai người nói nói cười cười, thoát cái cô đã đến cửa ngân hàng, vừa xuống xe, Lý Vỹ Lợi nói với theo: “Tiểu Kỳ, em ngày càng xinh đẹp!”

Tiểu Kỳ cười ha ha, nói: “Đương nhiên, có tình yêu em đương nhiên là càng đẹp rồi, em đi đây!”

Tiểu Kỳ quay người thì thấy Tiểu Chân thanh mai trúc mã với Thạch Lỗi đang ở đối diện nhìn mình, cô giật mình, cũng không nghĩ nhiều đi vội vào ngân hàng.

Trưa vừa tan ca, điện thoại Tiểu Kỳ vang lên.

“Là Tiểu Kỳ phải không? Dì là mẹ Thạch Lỗi, trưa nay muốn mời cháu ăn cơm, ở Tiểu Bạch Cung gần ngân hàng của cháu. Có một s việc, chúng ta nói chuyện chút nhé. Hy vọng trước khi chúng ta nói chuyện cháu đừng gọi điện thông báo cho Thạch Lỗi.” Bà Lương nhẹ giọng nhắc khéo, khiến người khác phải kính nể.

Cái gì gọi là “thông báo”? Đúng là không biết có gì để nói.

Tiểu Kỳ rùng mình, buột miệng: “Được, thưa dì!”

Tiểu Kỳ vội về phòng thay đồ của ngân hàng, trang điểm đơn giản, nhìn mình trong chiếc vest hoa văn trên nền trắng vừa thanh khiết vừa không mất đi vẻ lịch lãm, có thể gặp mặt rồi. Tiểu Kỳ soi gương hồi lâu, lo lắng chỗ nào đó chưa đủ hoàn hảo khiến bà ta không hài lòng.

Tiểu Bạch Cung là một nhà hàng cao cấp, toàn bộ kiến trúc lấy màu trắng làm chủ đạo, trang trí theo phong cách Châu Âu, phục vụ mặc đồng phục màu đỏ. Nghe nói người ăn ở đây đều là người làm quan cao quý, một bữa cơm gọn nhẹ cũng tiêu tốn không ít, cô không ngờ mình cũng được bước vào đây.

Trong phòng “Vi vũ yến song phi” ở tầng 2, khi cô đẩy cửa bước vào hít một hơi thật sâu, trong lòng nghĩ, nhà hàng này đến cả tên của mỗi phòng đều là từ trong thơ cổ, trang trí hào hoa, không phải là nơi mà người bình thường có thể đến.

“Cháu đến muộn rồi!” Bà Lương ngồi trên sofa da màu hồng nhạt nói chậm chậm, ánh mắt nghiêm khắc dường như muốn xuyên thấu tim cô.

Tiểu Kỳ cảm thấy khó xử, liền xin lỗi: “Xin lỗi, tại cháu phải đi vào toilet.”

Bà Lương không nói, chỉ là nhìn mặt cô, nhìn từ váy cho đến giày.

Tiểu Kỳ căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay toát mồ hôi, cô cắn môi, đứng ở cửa, không biết nên tiếp tục đứng hay ngồi.

“Ngồi đi!” Bà Lương cuối cùng cũng lên tiếng.

Tiểu Kỳ như trút được gánh nặng, vội ngồi xuống sofa.

Bà Lương thờ ơ nói: “Gia đình chúng tôi tuy không phải bề thế gì nhưng cũng được coi là nhân vật có tiếng tăm trong thành phố này. Tuy tôi là mẹ kế của Tiểu Thạch nhưng nó và con gái tôi rất hợp nhau. Đối với Tiểu

Thạch mà nói, bên cạnh nó sớm đã có đối tượng thích hợp, tình cảm giữa chúng không tồi. Tôi không biết tại sao nó đột nhiên thay đổi chủ ý, nhưng sau khi thấy cô tôi hiểu ra không ít. Phụ nữ có dung nhan đẹp không thể coi như cơm. Tôi nghĩ Tiểu Thạch nên biết mọi việc trước đó của cô không, cũng sẽ không...”

Bà ta nói chậm chậm từng chữ, từng chữ từng chữ khiến cho cô muốn nhảy dựng lên, cô có lo lắng là việc gì vậy? Sau đó nghe thấy “bộp”, một tập tài liệu bị bà ta quăng lên bàn.

Tiểu Kỳ cầm đồng tài liệu đó lên xem, quả nhiên là lý lịch chi tiết của ông Phương, bà Ngụy còn có bà Từ, họ tại sao kết hôn, tại sao ly hôn, cô học ở trường đại học nào, sao khi tốt nghiệp làm ở đâu, đã trải qua bao gặp mặt, tính cách ra sao... Tiểu Kỳ kinh ngạc, cô không ngờ trong thời gian ngắn như vậy bà ta điều tra chi tiết đến thế, cô mở to miệng cứng lưỡi nhìn bà Lương.

“Một đứa trẻ sống trong gia đình ly hôn, tác phong sống cầu thả, gặp gỡ vô số lần, quan hệ với bố mẹ không tốt. Đứa trẻ như vậy, tôi tuyệt đối không thể để bước vào nhà tôi, vì không xứng.” Giọng bà Lương đánh lại.

Tiểu Kỳ bị từ “không xứng” kích động, cô đỏ mặt nhìn bà Lương một cách tức tối.

Bà Lương thở nhẹ: “Cũng không cần thấy lời của tôi khó nghe, ai bảo cô không phải con cái nhà trong sạch? Cô nghĩ xem người qua lại với gia đình tôi đều là người bề thế, nếu biết đối tượng của Thạch Lỗi ở tình cảnh này thì sao nào? Chúng tôi còn mặt mũi nào nữa.”

“Con dâu nhà chúng tôi nên là người hiền thực dịu dàng, được giáo dục tốt, có giá trị quan và nhân sinh quan đúng đắn chứ không phải là người buông thả, thường tham gia vào việc gặp gỡ mai mối gì đó. Con gái có tác phong như vậy sao có thể là một người con dâu tốt?” Bà Lương tiếp tục nói.

Tiểu Kỳ muốn ngã quy, cả thế giới dường như chỉ có thể thấy miệng bà Lương luyên thoắng. Cô nhẫn nhịn sự nhục nhã, cười: “Thưa dì, con có việc

phải đi trước.”

“Nơi này chắc cô vẫn chưa đến, dù sao cũng đến rồi, ăn cơm xong hãy đi.” Bà ta nhấn mạnh từng chữ.

Nước mắt của cô muốn trào ra: “Không cần, tạm biệt.”

“Đợi đã!” Một lần nữa bà ta dò xét cô: “Cô 25 tuổi rồi nên mặc quần áo tốt một chút, phẩm chất của một người có thể biểu hiện qua quần áo của họ. Loại váy này quá rẻ rồi!”

Môi cô sắp bị cắn chảy máu, cô mở cửa, chạy thật nhanh trên tấm thảm dày của nhà hàng, cho đến khi vịn vào cầu thang mới để nước mắt trào ra.

♥ Tình yêu có bao nhiêu sự tổn thương

Ánh nắng mặt trời giống như bóng đèn tiết kiệm năng lượng, phát ra ánh sáng chói mắt. Tiểu Kỳ hơi nheo mắt nhìn lên bầu trời, có gió thổi qua, nước mắt mau chóng bị hong khô. Tuy khi 17 tuổi nổi đau vì cha mẹ ly hôn luôn khắc sâu trong lòng, khiến cô hận thù đau đớn. Nhưng trước mặt người ngoài cô vẫn được coi là một người hoạt bát, khiêm nhường lễ phép, trong thế giới của mình sống một cách nghiêm khắc. Mỗi chữ trong lời nói của bà ta như một nhát dao, cứa lên trái tim cô, đau đớn đến nỗi không thể thở, cô cảm thấy mình như một tiểu nhân vô liêm sỉ, mơ mộng leo cao lên cuộc sống và hạnh phúc hoàn toàn mới.

Tiểu Kỳ một mình trốn trong toilet của nhà hàng KFC khóc hết nước mắt, sau đó lại rửa mặt, soi gương chải đầu, trang điểm lại, cho đến khi chắc chắn đồng nghiệp không đoán ra mình vừa khóc, mới cố gắng nhếch môi lên, bước vào ngân hàng.

Đúng là nhà đột lại gặp mưa dai dẳng. Một vị khách mới đầu muốn gửi 23.000 tệ, về sau rút ra 20.000 trước rồi cuối cùng đòi ý cần gửi 18.000. Tiểu Kỳ choáng váng cho đến khi vị khách đó rời ngân hàng, mới phát hiện ra trong lúc hồ đồ, mình đã rút cho người đó thừa ra 2.000. Cô không dám nói với chủ nhiệm, trong lòng rối bời, sợ khách hàng không thừa nhận, sợ người ta không muốn trả tiền lại. Một tháng lương của cô mới được có

2.000 tệ! Còn may khách hàng này là chủ doanh nghiệp của cửa hàng nội thất gia đình ở gần đây, thường đến đây. Tiểu Kỳ sau khi tan ca vội cầm túi đến cửa hàng nội thất gia đình. Cô day dứt mãi, lắp ba lắp bắp nói rõ tình hình với khách hàng. Vị khách hàng mỉm cười trả tiền cho cô, tạ trời tạ đất, khi cô cầm tiền ra khỏi đó chỉ cảm thấy chân cô như mềm nhũn. Cô thở dài, mệt mỏi, đang thần thờ thì điện thoại của Thạch Lỗi gọi đến.

“Không ngờ số lần em đi gặp mặt lại đáng kinh ngạc như vậy, thật lợi hại!” Thạch Lỗi cười nói.

Tiểu Kỳ tức giận, những lời nói đùa này vào tai cô lúc này là lời châm biếm nặng nề nhất, cô cười lạnh lùng: “Thạch công tử quá khen rồi! Người nhỏ mọn như tôi bản lĩnh khác không có nhưng quyến rũ đàn ông thì cũng ổn. Đúng vậy người có tác phong sống cầu thả như tôi, giá trị quan và nhân sinh quan đều tồi tệ làm sao dám vào gia đình xa hoa như các người? Tôi chính là dựa vào gặp mặt lừa đảo để kiếm cơm ăn, Tiểu Kỳ mà anh quen là người có đức hạnh đó đó, sao nào?”

“Em uống nhầm thuốc rồi?” Thạch Lỗi cũng tức giận nói: “Dì cầm tập tài liệu đến, những việc đó em quả thật đều làm rồi, anh còn mặt dày giải thích cho em? Anh cũng không để ý rồi, emphỉ báng là làm sao?”

“Phải đó, anh độ lượng, thích loại phụ nữ như tôi thì tôi nên cảm kích nước mắt đầm đìa quỳ dưới liềm chân anh, lại còn dám nổi cáu, thật là không biết trời đất lễ nghĩa. Tôi chính là đứa trẻ vất đi, sống dưới sự nuôi dưỡng của mẹ, không xứng với phẩm đức cao quý của anh, tạm biệt!” Tiểu Kỳ không ngờ Thạch Lỗi nhìn thấy những tài liệu đó, càng không ngờ trong lời nói của anh lại mang ngữ điệu ngạo nghễ đó, giống như thích cô là một việc khiến anh ta phải khó xử lắm. Đáng hận, lẽ nào anh ta không hiểu mình làm nhiều việc hoang đường như vậy là vì ông Phương sao? Lẽ nào anh ta không biết mình đang hối hận thế nào vì những hồ đồ đã qua sao? Anh ta nên hiểu từ lần gặp mặt đầu tiên anh ta đã nhìn thấu tất cả giả mạo của mình mà, lẽ nào không phải sao?

Thạch Lỗi giận dùm dùm: “Em thật quá đáng, không biết anh vì em chịu bao nhiêu áp lực mà còn nói những lời này trong điện thoại, anh là loại người đó sao?”

Tiểu Kỳ không muốn nói gì nữa, cúp ngay điện thoại, nhảy lên chiếc xe buýt vừa đến bến. Nói cái gì mà “anh đều không để ý, em còn...” Đại công tử Thạch với bộ dạng của chúa cứu thế, đúng rồi, anh ta cứu Tiểu Kỳ người con gái trong thời gian dài vạ vật ở trung tâm mai mối. Đáng cười, tình yêu chỉ giây trước thôi còn thề non hẹn bể, giây sau đã đổ vỡ, đổ vỡ đến mức khói lửa nhân gian cũng chẳng còn màu sắc.

Tiểu Kỳ về nhà ăn cơm xong thì im lặng rửa bát. Bà Từ thấy kỳ lạ hỏi: “Tiểu Kỳ sao vậy? Cãi nhau với Thạch Lỗi sao?”

“Mẹ, mẹ đừng hỏi nữa. Mẹ nói đúng gia đình như vậy con sao với tới nổi.” Tiểu Kỳ thu dọn phòng bếp, rồi về phòng của mình.

Điện thoại của Thạch Lỗi lại gọi đến, “Anh sai rồi, không nên nói với em như vậy nhưng em cũng không nên việc gì cũng nổi nóng thế! Nói những lời khó nghe đó, sau này đừng như thế được không?”

Tiểu Kỳ thôn thức: “Khi anh mới quen em, em đã nói như vậy. Phong cách của em lẽ nào anh lần đầu tiên biết rõ? Sao nào. Giờ không thích nữa? Giờ vứt bỏ em? Được anh cũng không cần cảm thấy khó xử, mình quên nhau đi, đây chính là kết quả tốt nhất!”

“Được rồi, xin lỗi em cũng không đồng ý, một mực nói những lời khiến người khác buồn như vậy.” Ngữ khí của anh bắt đầu nghiêm khắc, một lát sau nói, “Trước nay anh chưa từng chủ động xin lỗi người khác, em là người đầu tiên! Không ngờ em còn không nể tình, được rồi tùy em chọn hoặc là chấp nhận xin lỗi hoặc là mình tạm thời dừng lại?”

Đối diện với phương thức xử lý công vụ lạnh lùng này của anh để xử lý tình cảm, cô lạnh lùng: “Cảm ơn, cảm ơn vì tôi là người đầu tiên, nô tỳ cảm kích vạn lần thừa công tử! Vậy chúng ta dừng lại được rồi, chúc ngủ ngon, tôi phải ngủ rồi!”

Đúng là đàn ông đến từ sao Hỏa, đàn bà đến từ sao Kim. Tiểu Kỳ xem ra đàn ông là động vật không thể thuyết phục. Mới đầu khi tình yêu đến họ giống như chú chó con thò móng vuốt, lắc lắc đuôi nịnh người phụ nữ, đợi đến lúc hai người mê loạn trong tình yêu thì hai người đã từng sát cánh bên nhau lại biến thành hai đường thẳng song song, không biết đối phương nghĩ gì, tại sao phải nói như vậy, nói như vậy là ý gì. Khi lần đầu gặp gỡ chỉ nhìn nhau, nói với nhau, Thạch Lỗi hiểu nội tâm yếu đuối của Tiểu Kỳ nấp dưới vỏ ngoài nhu nhược, còn hiện tại?

Tiểu Kỳ ngồi trước máy tính nghĩ đến hình ảnh Thạch Lỗi khi ở bên mình, càng buồn hơn, trong lúc vô vị lại vào blog của Tiểu Vũ.

Phương Tiểu Vũ, cô nợ không trả rốt cuộc là ý gì.

Mau trả tiền, nếu không tôi sẽ đến cơ quan cô. Dù sao tôi là người nghèo, chân trần không sợ đeo dép.

Phương Tiểu Vũ, việc cô đồng ý đừng quên đấy!

...

Vừa vào trang đầu blog của Tiểu Vũ toàn là những bình luận như vậy. Tiểu Kỳ kinh ngạc, chắc chắn là Hoa Tiên Dững. Mới đầu khi Hoa Tiên Dững đòi tiền phí tình yêu của Mạnh Mạnh, cô đã thấy người này có chút cực đoan, không ngờ anh ta lại giục đòi tiền trên blog của Tiểu Vũ. Đang xem đột nhiên lời nhắn biến mất. Mắt cô mờ đi, refresh lại lần nữa lời nhắn thực sự đã biến mất chứng tỏ Tiểu Vũ đang online, xóa lời nhắn, dường như còn cài đặt không thể bình luận.

Tiểu Kỳ vội hỏi thăm trên QQ: “Chị Tiểu Vũ.”

Avatar của Tiểu Vũ sáng lên rất nhanh: “Tiểu Kỳ!”

Tiểu Kỳ gửi nhanh tin: “Hoa Tiên Dững sao lại để lại lời nhắn trên blog, còn gửi nhiều như vậy?”

Điện thoại vang lên, là Tiểu Vũ gọi đến.

“Đừng nhắc đến nữa, chị tự làm tự chịu. Mới đầu bị em đồn đến đường cùng, đầu óc mê muội đồng ý đưa cho anh ta 10 vạn để diễn trò giúp Nhưng cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại chỉ là trò dối trá nên chị hối hận rồi. Nhưng anh ta không bỏ qua, không biết sao lại biết blog của chị, liên tục để lại lời nhắn, chị sắp phát điên rồi. Hắn ta như một kẻ điên, còn đến chỗ bố mẹ kẻ tội chị, còn đòi đến trường học làm loạn...” Tiểu Vũ ghen lời.

Tiểu Kỳ nhớ đến mình đã đồng ý đi khuyên giải ông Phương giúp Tiểu Vũ nhưng đến hôm nay vẫn chưa thực hiện, có chút ngại. Lúc này chính nghĩa trong cô lại trào dâng, hoàn toàn quên đi tổn thương mà Tiểu Vũ gây ra với mình.

“Chị Tiểu Vũ, chị yên tâm, em sẽ tìm anh ta nói chuyện. Sau đó em sẽ tìm bố để nói rõ việc này. Chúng ta đều từng làm việc hồ đồ, sau này là người một nhà rồi, không cần dằn vò lẫn nhau.” Tiểu Kỳ vội vã nói.

Trong điện thoại là tiếng khóc của Tiểu Vũ, tiếng khóc to dần, Tiểu Vũ khóc rất lâu mới áp ứng: “Tiểu Kỳ cảm ơn em, thực sự cảm ơn em. Có em xuất hiện chị yên tâm nhiều rồi.”

Tiểu Kỳ cúp máy, thực ra nội tâm tôi mong đợi. Hy vọng Thạch Lỗi sẽ gửi tin nhắn hoặc gọi điện đến, như vậy nhân lúc đó mình nhận lỗi, hai người sẽ làm hòa với nhau. Cô nhìn đi nhìn lại điện thoại, muốn nghe thấy nhạc báo tin nhắn, càng muốn nghe thấy chuông báo điện thoại đến nhưng cho đến khi cô mơ hồ chìm vào giấc ngủ vẫn chẳng nghe thấy hai tiếng nhạc đó. Ngực cô như bị tắc bởi cảm giác đau đớn và sụp đổ, khó chịu, dằn vò chìm vào giấc ngủ.

Lại là một ngày mới, hết đi làm, tan ca, ăn rồi ngủ. Cả buổi sáng lúc cô đi làm luôn trong bộ dạng đầy tâm sự. Con gái có lẽ mãi mãi như vậy, khi tình yêu đến thì cười không lý do, khi tình yêu biến mất thì loạn choạng chao đảo.

Thật không dễ đợi đến giờ nghỉ giữa trưa, cô quyết định gọi cho Hoa Tiên Dũng, nhưng khi tìm được tên này trên điện thoại, cô lại do dự, nghĩ đến người đàn ông nham hiểm vì tiền mà làm như vậy thì hận đến nỗi muốn

cho anh ta cái bạt tai. Tiếng khóc của Tiểu Vũ luôn vang lên bên tai cô, rõ đến mức khiến tim cô đau đớn. Cô chần chờ một lát sau đó vẫn gọi cho anh ta.

Hoa Tiên Dững ngạc nhiên: “Tiểu Kỳ, là em sao? Không ngờ em còn gọi cho anh?”

Tiểu Kỳ cau mày: “Đường Lạc Đại có Trung tâm Thương mại Vương Phủ Tỉnh, gần đó mới mở Pizza Hut, em mời anh ăn cơm, có việc muốn nói với anh.”

“Được, anh nợ em do đó rất vui về đồng ý.” Tiên Dững cười.

căng thẳng, bắt xe đến Pizza Hut, lên thẳng tầng 2.

Sau 10 phút Hoa Tiên Dững xuất hiện trước mặt cô, anh ta có vẻ có trạng thái tinh thần rất tốt, ngồi xuống đối diện cô cười: “Tiểu Kỳ, luôn cảm thấy rất có lỗi với em. Anh muốn lấy hết dũng khí tìm em xin lỗi nhưng nghĩ đến tính cách của em chắc chắn sẽ mắng anh như tát nước, do đó chần chờ đến hôm nay.”

Tiểu Kỳ không ngờ anh ta rất thoải mái khỏi chủ đề, cô dùng lực cắn mép môi, cười: “Em muốn hại người nhưng không ngờ lại tự chui đầu vào lưới, do đó em cũng không phải rất hận anh, thật đó!”

“Tiểu Kỳ, anh hiểu, mọi người đều coi anh là kẻ háms lợi. Anh không để ý, kể từ lúc hung hãn đòi tiền của Manh Manh, anh chẳng quan tâm đến gì cả. Mới đầu khi Tiểu Vũ để lộ ra ý muốn hợp tác hãm hại em, lúc đó anh đã từ chối. Về sau đột nhiên mẹ anh nôn ra máu, giữa đêm đưa vào thành phố, kiểm tra ra là ung thư gan. Bệnh này cần số tiền lớn, anh vay mượn bạn bè người thân mới được 3 vạn. Tiểu Vũ lúc đó mở miệng là đồng ý đưa anh 10 vạn, anh nghe vậy mới đồng ý, anh nói nhiều như vậy không phải là nói đùa. Em hiểu cho cũng được, không thông cảm cũng được, người ác như anh đều đã vậy rồi! Anh thực sự xin lỗi em!” Trong con mắt anh ta ngập tràn sự chân thành.

Là do mình mang rắc rối tâm hại người trước, việc không thành sao lại đi trách người khác! Cô tự cười nhạo mình: “Hôm nay tôi đến chủ yếu là muốn khuyên anh đừng dồn Tiểu Vũ quá mức. Theo như tôi biết cô ta không có nhiều tiền, hơn nữa tổng cộng đã đưa anh 5 vạn rồi! Ha ha, chính là để anh giúp giả vờ rơi vào lưới tình của tôi, dựa vào lương tâm anh mà nói có đáng nhiều vậy không?”

Hoa Tiên Dững cười: “Ừ, tôi biết cô ta không có nhiều tiền như vậy. Mấy ngày trước bệnh của mẹ tôi phải làm phẫu thuật, phải cần số tiền lớn, nói thật tôi đúng là chó cùng cắn đậu, thật ngại. May là người trong công ty biết được, sếp và đồng nghiệp quyên góp đưa tôi ít tiền, bây giờ hoàn cảnh đã lạc quan rồi. Cô yên tâm, tôi cũng không phải là loại vô lại đó. Từ nay về sau tôi cũng không ép cô ta nữa, chỉ là, Tiểu Kỳ, cô tuy bề ngoài mang có dã tâm rất lớn, tác phong buông thả thực chất chẳng có ý gì, rất dễ bị tổn thương, cô gặp việc gì phải suy nghĩ cẩn thận. Tôi vì muốn tốt cho cô mới nói những lời này, thật đó!”

Tuy từ đầu đến cuối không thể thích nổi người đàn ông này nhưng có thể phán đoán ra những điều này đều là lời thật lòng của anh ta. Phương Tiểu Kỳ ngẩng đầu cười mỉm, muốn nói cảm ơn, thì nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau: “Ái chà, ái chà, đúng là trái đất tròn! Quả nhiên lại gặp Lâm Diễm Diễm. Cô vẫn chưa lấy chồng, vẫn còn đi sao? Tôi xem nào, người đàn ông này so với tôi cũng chẳng có ưu thế gì nhiều?”

“Lâm Diễm Diễm?” Hoa Tiên Dững kinh ngạc, sau đó cười, nhìn Lưu Chí đang cười lạnh lùng ở bên cạnh, lắc lắc đầu.

Tiểu Kỳ vừa ngại vừa tức, vội đứng lên nói: “Anh muốn như thế nào? Tôi với anh chẳng có quan hệ gì, xin anh đừng có đến quấy nhiễu.”

Lưu Chí nghiêng đầu cười thích thú: “Với điều kiện của tôi còn bị cô nương đánh giá như một kẻ chẳng có gì, tôi muốn xem xem cô rốt cuộc có thể tìm được người như thế nào!”

“Anh, vô vị!” Tiểu Kỳ nói với Hoa Tiên Dững: “Chúng ta đi thôi!”

“Còn gặp mặt đến lúc nào nữa hả tiểu thư Lâm? Thành gái ế rồi thì tôi có thể xem xét thu nạp cô, ha ha ha!”

Phía sau là từng tràng cười mỉa mai của Lưu Chí, trong lòng cô đau như dao cắt, thậm chí hận những năm trước không nên bắt chập tất cả phá hoại hình tượng của mình, đến giờ hận cũng không kịp. Gần đây dường như cô âm thầm rơi quá nhiều nước mắt, hễ gặp ánh nắng chói chang là mắt đau sưng, trong lòng cô như đã chết, thậm chí còn không tạm biệt Hoa Tiên Dũng, bắt xe về thẳng ngân hàng.

♥ Thời thanh xuân là một nỗi đau

Có một lần cô trang điểm lòe loẹt để gặp mặt trong một nhà hàng, không vì gì cả, chỉ vì cô nghe nói ông Phương và đồng nghiệp ăn uống trên tầng 3. Do đó, sau khi kết thúc buổi gặp mặt, cô cố ý đợi ông Phương đi ra, nhanh chóng kéo người đàn ông đó xuống tầng.

Ông Phương thấy Tiểu Kỳ chưa đến một tháng đã thay bạn trai, nổi cơn tam bành, tiến về phía trước kéo cô lại giáo huấn.

Cô cố ý cười lạnh lùng: “Bố có vợ rồi còn cưới vợ, tại sao con không thể thường xuyên gặp mặt? Gặp mặt một lần không thành công đương nhiên phải tiếp tục tìm kiếm. Bây giờ đàn ông tốt không nhiều, nhìn thì tưởng như là người đàn ông tốt, bỗng chốc lại thay lòng, không vậy thì thế thảm rồi!”

Ông Phương chào hỏi những người đồng nghiệp mới đến, sắc mặt lúc đỏ ửng, lúc tái nhợt. Tiểu Kỳ nhìn thấy thành công của mình khiến cho bố mất mặt trước nhiều người thì vui mừng đến mức sau khi ra khỏi cửa tạm biệt luôn người đàn ông gặp mặt.

Người đàn ông đó chính là, Lưu Chí chẳng thể hiểu tại sao trước đó cô còn thân mật với anh, giờ đã quay ngoắt đi, anh vội vàng hỏi: “Sao vậy? Lẽ nào em không hài lòng với điều kiện của anh?”

Tiểu Kỳ vốn là muốn giáo huấn lòng tự cao tự đại của Lưu Chí, vì anh ta tự cho rằng mình là người có điều kiện tốt nên chẳng coi ai ra gì, mẹ Mạnh Mạnh giới thiệu cho anh ta biết bao cô gái, anh ta đều không vừa mắt. Do

đó, cô nhìn bộ dạng suy nghĩ của anh ta, cảm thấy thật nực cười, cười khi khi, nói: “Anh lẽ nào cho rằng điều kiện của mình tốt? Chỉ cần là con gái đều phải đến theo đuổi anh? Xin lỗi, tôi thực sự chẳng có cảm hứng với anh!”

Nói xong, Tiểu Kỳ thút tha yêu kiều lên taxi, trong lòng cười thầm, gửi tin nhắn cho Mạnh Mạnh: Đã giải quyết xong!

Sau khi về nhà, kẻ tự cao tự đại Lưu Chí phát cuồng gọi điện, gửi tin nhắn cho Tiểu Kỳ nhưng cô đều không trả lời. Cô không ngờ tên Lưu Chí phiền phức như vậy, liên tiếp mấy ngày bị anh ta quấy nhiễu, chỉ còn cách thay số điện thoại. May là cô dùng tên giả là Lâm Diễm Diễm, nếu không không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cô nghĩ là từ nay về sau mình và Lưu Chí giống như hai đầu dao. Không hề nghĩ tới Lưu Chí lại xuất hiện giống như ác mộng! Thực ra Lưu Chí mới đầu đánh giá điều kiện của anh ta tốt, chính là thông tin đăng ký ở chỗ mẹ Mạnh Mạnh chỉ đơn giản là làm việc ở đơn vị sự nghiệp nào đó, do đó cô cũng chẳng rõ người tự cao tự đại này rốt cuộc có điều kiện gì tốt. Cô cũng không có hứng thú tìm hiểu.

Tự gây ra nghiệp chướng, tự mình phải chịu! Tiểu Kỳ ngồi trên ghế mà toàn thân run lên, từ sự xỉ nhục của bà Lương khiến cô phẫn uất, nhưng từ lúc gặp lại Lưu Chí cô lại hồi hận cực độ. Cô lại nhìn điện thoại, Thạch Lỗi vẫn chưa gửi tin nhắn đến, thật đáng ghét! Cô tức tối đến mức tai nóng lên, đồ xấu xa đúng là không liên lạc nữa, được rồi, vậy mình cũng không liên lạc với anh ta!

Thời thanh xuân là một vết thương, nếu cứng đầu khừa thêm một vết nữa trên vết thương này thì sẽ để lại sẹo mãi mãi.

Tiểu Kỳ về đến nhà, trên bàn đặt một bó hoa bách hợp to, cô ngẩn ngơ hồi lâu, cười đùa mẹ: “Mẹ à, việc gì thế? Có phải có ông lão nào theo đuổi mẹ tặng hoa không, lại còn là bách hợp nữa! Thật lãng mạn, con ủng hộ mẹ!”

Bà Từ mắng: “Nói bừa gì thế! Bên đó, bà Ngụ hình như bệnh rồi, con qua đó xem sao.”

“Mẹ!” Tiểu Kỳ nghi ngờ, cũng không phải chưa từng nghĩ đến sau khi làm tất cả sẽ đi thăm bố mẹ ruột, nhưng cô chung quy là sợ bà Từ có suy nghĩ khác. Không ngờ lần này mẹ lại chủ động để cô đi thăm bà Ngụ.

Tiểu Kỳ cười, hôn kêu vào má bà Từ, ôm bách hợp nói: “Dạ, tuân lệnh mẹ, con đi xem sao. Nhưng là mẹ bảo con đi đây nhé, vi phạm nghiêm trọng đến ý chí của con, hì hì.”

“Mau đi đi, lớn như này còn làm nũng trước mặt mẹ.” Bà Từ cười.

Tiểu Kỳ chào bà rồi quay ra cửa.

Bước lên tầng, cô ấn chuông không lâu liền có người đáp lại: “Đến đây, đến đây!”

Ông Phương đứng thần người, Tiểu Kỳ ôm bách hợp mỉm cười đứng ở cửa.

“Tiểu Kỳ, vào đi!” Thần mắt ông dịu dàng trở lại, quàng mắt đều đỏ lên, vội vàng đẩy cô vào nhà.

Bà Ngụ đang ăn dưa vàng nhìn Tiểu Kỳ, ngạc nhiên vui mừng há hốc miệng, cười: “Tiểu Kỳ, mau đến đây!” Vừa nói xong thì ho sù sù.

Tiểu Kỳ đặt hoa xuống nhìn ông Phương và bà Ngụ cười tươi như hoa, đột nhiên có chút ngại ngùng, biết nói gì đây sau khi đã làm biết bao việc sai lầm.

Ông Phương nhìn bà Ngụ, rồi lại nhìn Tiểu Kỳ cười, tay cầm chùm nho hơi run lên: “Tiểu Kỳ, ăn chút hoa quả đi.”

Bà Ngụ cũng liên tục mím môi, im lặng ngồi bên Tiểu Kỳ nhìn cô, do dự một lát, đưa tay ra vuốt tóc Tiểu Kỳ, ghen ngào: “Tiểu Kỳ, mẹ nhớ con!” Chưa nói hết câu, nước mắt bà đã trào ra.

Mùi xạ hương dịu nhẹ tỏa ra từ bà Ngụy, Tiểu Kỳ hít hít, ngửi mùi hương, tận sâu trong ký ức, mùi hương như này dường như rất quen, qua năm tháng dường như cô vẫn cảm nhận được mùi hương ấy, nước mắt trực trào ra, cô cảm động nói: “Dạ!”

“Đừng, đừng vội vàng! Tiểu Kỳ nhất thời có thể còn chưa thích ứng.” Ông Phương nhắc bà Ngụy, rồi cười.

Bà Ngụy lau nước mắt, nói: “Đúng là tôi nóng vội quá rồi!”

Tiểu Kỳ nghĩ rồi nói: “Xin lỗi, con giờ tạm thời chưa thể thích ứng... nhưng việc của chị Tiểu Vũ, con tha thứ cho chị ấy. Con cũng có nhiều điểm chưa đúng, làm nhiều việc sai trái, con luôn cho rằng mình làm đúng, xin lỗi mọi người. ChTiểu Vũ trên thế giới này chỉ còn bố mẹ là người thân duy nhất, nhà mình về sau thân thiện hơn, được không ạ?”

“Được, được! Tiểu Kỳ trưởng thành rồi.” Mặt ông Phương run lên, mắt đỏ đỏ, cầm giấy ăn lau mũi.

Một lần gặp xóa tan mọi oán thù, rốt cuộc là cha mẹ, tình cảm thân thiết chảy trong huyết mạch không thể nào bị hủy diệt. Nhưng nhất thời cô vẫn chưa thể đón nhận chuyện này, do đó cười nói: “Bố, mẹ, con còn có việc, con đi trước đây!”

“Cái gì, con, con gọi lại một tiếng nữa!” Ngụy Doanh đã khóc, nước mắt như mưa.

Tiểu Kỳ thần người, cô cũng không ngờ nhanh như vậy đã gọi “mẹ”, trong lòng đột nhiên hoảng sợ, cảm thấy như có lỗi với bà Từ, cô vội vàng: “Con, con đi trước đây!”

“Tiểu Kỳ, đứa trẻ này!” Ông Phương thở dài, nhìn Tiểu Kỳ như chú thỏ đang sợ hãi vội vàng mở cửa đi ra.

Chương 10: Nỗi nhớ dai dẳng

Nỗi nhớ như sợi dây leo quấn quanh cổ, khiến cho em thấp thỏm không yên trong hình ảnh của anh. Em bị tình yêu đập vào ngực, em lại lùi bước... Em đã chuẩn bị sẵn sàng, dũng cảm để yêu, nhưng người em yêu là anh đột nhiên dường như không còn yêu. Chỉ cần ánh mắt của anh lựa chọn em, em sẽ dũng cảm bước tiếp, đáng tiếc là trong hiện thực em không thể không lùi về sau.

♥ Oan gia

Trong thời gian rất dài, Tiểu Kỳ tự ý thức phải cự tuyệt tình yêu, vì không yêu sẽ không bị tổn thương. Nhưng tình yêu giống như một con yêu tinh, khi mình chưa kịp phát giác thì đã bám sâu vào tận tâm can. Buổi tối cô nằm trên giường, thần người trước điện thoại, quả nhiên không có một tin nhắn nào của Thạch Lỗi gửi đến. Trong lòng trống rỗng, thất vọng, rồi bồi bồi vô vàn những suy nghĩ, đến nỗi đầu óc cô mỏi mệt, nhưng chẳng thể chìm vào giấc ngủ.

Cứ như vậy cho đến 1 giờ đêm, điện thoại vẫn yên lặng, không một hồi chuông. Cô thở dài, đặt điện thoại lên bàn, nhắm mắt lại.

Thứ bảy, nếu là trước kia cô nhất định ngủ đến lúc mặt trời lên cao, thật ra cô vẫn muốn ngủ vì khi ngủ mới không nhớ đến nhiều chuyện như vậy. Hình ảnh của Thạch Lỗi luôn hiện lên trong cô, cô mắng thầm bản thân không có dũng khí, người ta không liên lạc thì đau lòng đến nỗi chẳng thềnon.

“Tiểu Kỳ mau dậy đến siêu thị nhỏ trước cổng mua ít dấm cho mẹ, không phải con muốn ăn măng trộn sao?” Bà Từ thở dài nói, “Con xem đầu óc mẹ, buổi sáng trước khi đi chợ còn nhớ là nhân tiện đi siêu thị mua dấm, kết quả lại là khi về lại quên mất.”

Tiểu Kỳ thần thờ vừa đánh răng vừa nói: “Dạ!”

Tiểu Kỳ mặc một chiếc váy ngủ chàm hoa xuống tầng, sau khi Tiểu Kỳ mua giấm xong thì hai mắt thần thờ đi về nhà, đột nhiên thấy Thạch Lỗi không cười như cười nhìn cô. Cô dụi dụi mắt, trong lòng nghĩ chắc chắn thần kinh của mình có vấn đề, người đó sao có thể hạ mình chủ động đến chứ?

Một người đàn ông đến trước cô rồi dừng bước sau đó véo mạnh mặt cô, giả vờ ngạc nhiên: “Không phải chứ, nhớ anh đến nỗi thành kẻ ngốc rồi?”

Mùi vị quen thuộc lùa vào mặt cô, là mùi cỏ thơm dịu dịu cuốn hút xộc vào mũi cô. Cô giật mình, lấy lại hồn vía, vỗ vào tay anh, nói buồn: “Đại công tử Thạch sao lại rảnh rỗi mà đến đây? Tôi nghĩ rằng cá tính của ngài như vậy đến chết cũng không gặp tôi nữa chứ?”

Thạch Lỗi giận dữ kéo Tiểu Kỳ vào lòng, thủ thủ bên tai: “Anh gần đây bận rộn đến mức vắt chân lên cổ mà chạy, ngày ngày đều phải tăng ca đến nửa đêm. Em đúng là người con gái ác độc. Anh nhớ em đến phát điên rồi! Em thì nhẫn tâm nói những lời kích động anh?”

Tiểu Kỳ dẫu môi ngửa đầu lên nhìn râu của Thạch Lỗi xồm xoàm, quầng mắt đen hiện rõ, đau lòng nói: “Đáng chết, ai bảo anh không gọi cho em?”

“Bà cô, ngày nào cũng bận đến mức về là ngủ, không phải anh đã có mặt ở đây sao? Em nói đi muốn giết muốn đánh tùy em, chỉ cần Tiểu Kỳ của anh vui là được, muốn anh làm gì cũng được!” Thạch Lỗi vuốt vuốt tóc cô, cười nói.

Tâm trạng của Tiểu Kỳ lúc này như lên tận trời xanh, vừa còn ủ rũ, giờ lại sung sướng muốn nhảy lên. Cô trách yêu: “Ba hoa, anh tiếp tục ba hoa đi, em về nhà đây!”

Thạch Lỗi cười ha ha kéo tay Tiểu Kỳ, đầu ngón tay chạm vào nhau truyền vào da, nhiệt độ từ lòng bàn tay anh rất nhanh lại truyền đến. Cô mím môi tự nhủ, xong rồi, xong rồi, sao người ta mới đến mà tâm trạng đã xôn xao vậy nhỉ?

Bà Từ nhìn con gái hiện rõ niềm vui, lại nhìn Thạch Lỗi đang cười như hoa, lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra giữa hai oan gia, liền cười nói: “Rửa tay ăn cơm nào!”

Ăn cơm xong Thạch Lỗi nói nhỏ với Tiểu Kỳ: “Hôm nay mời em đi xem phim, sau đó đi chơi công viên nhé?”

Khi Thạch Lỗi nói, người hơi nghiêng về trước, mặt đưa đến gần, hơi âm nhanh chóng làm cho mặt Tiểu Kỳ đỏ lên, cô nhìn trộm bà Từ rồi lí nhí: “Xa em một tí, đừng coi mẹ em là không khí!”

“Mẹ phải đi làm rồi, thế giới này dành cho hai oan gia!” Bà Từ cười tí mắt cầm túi ra khỏi cửa.

Tiểu Kỳ luống cuống đỏ cả mặt, mau chóng đứng dậy muốn chạy đi, nhưng bị Thạch Lỗi kéo lại, hai người cười đùa hồi lâu mới xuất phát đến rạp chiếu phim.

Trong rạp chiếu phim, hình ảnh trên màn chiếu liên tục nhấp nháy, Thạch Lỗi quay lại nhìn Tiểu Kỳ, đến sát cô thủ thi: “Tiểu Kỳ, sau này mình đừng gây chuyện với nhau nữa nhé? Anh phát hiện, hể em không để ý đến anh là tâm trạng cực kỳ tồi tệ!”

Tiểu Kỳ nhìn Thạch Lỗi, ánh mắt chân thành, rụt rè, giống như một đứa trẻ hơi trề môi, cô không nhịn nổi cười, cầm pepsi lên nói: “Còn xem biểu hiện của anh!”

Không ngờ khi Tiểu Kỳ vừa cúi xuống thì đúng lúc Thạch Lỗi đến gần để chuẩn bị cầm pepsi, hai người chạm vào nhau, cùng “a” lên.

“Ha ha, em uống trước!” Tiểu Kỳ cười, tranh ông mút.

Thạch Lỗi cũng cười: “Anh trước!” Nói xong đưa mồm lại gần.

Đôi môi ấm nóng mềm mại vừa chạm vào mặt cô, hai người cùng giật mình. Tiểu Kỳ nhìn ánh mắt nóng bỏng của Thạch Lỗi, ngốc nghếch nghĩ: Đẹp như này, ấm áp như này đúng là tình yêu thuộc về mình sao?

“Đồ ngốc, sao thế? Có phải bị vẻ đẹp trai của anh mê hoặc rồi không?”
Thạch Lỗi cười.

Tiểu Kỳ nhìn xung quanh, từ từ tiến gần thom nhẹ lên môi anh, thủ thủ:
“Em cũng rất nhớ anh!”

Hiển nhiên Thạch Lỗi không ngờ tới việc Tiểu Kỳ sẽ chủ động dùng lời dụ dỗ như vậy để thổ lộ, ngay người giây lát, rồi kéo cô vào lòng, cười nhẹ: “Nói gì chứ, anh chưa nghe thấy!”

“Không nghe thấy thì thôi, ừm!” Tiểu Kỳ vừa ngượng vừa giận, im lặng thu lại trong lòng Thạch Lỗi.

“Tiểu Kỳ, anh yêu em!” Thạch Lỗi thốt nhẹ, ánh mắt nhìn về trước, về phía người cô, nói “t thứ nói không hết, giải thích không nổi. Nhưng lúc nó đến đúng là không chống đỡ nổi!”

Xem phim, đi chơi công viên, Tiểu Kỳ ôm eo Thạch Lỗi lắc lư trên quỹ đạo của trò chơi “Chú chuột điên cuồng”, sau khi quành lại nhanh chóng xoay tròn, hò hét vui thú.

“Ái chà, không được rồi, em chóng mặt rồi. Tiểu Kỳ xuống khỏi “Chú chuột điên cuồng” loạn choạng, Thạch Lỗi nhìn buồn cười.

Hồi chuông điện thoại gấp rút vang lên, Tiểu Kỳ nhìn điện thoại của Thạch Lỗi lo lắng hỏi: “Anh không thể có chuyện gì chứ?”

Thạch Lỗi cầm điện thoại cau mày nói: “Tiểu Kỳ, xin lỗi, anh phải về. Lần sau, lần sau sẽ chơi cùng em!”

Thạch Lỗi chạy vài bước lại quay đầu lại: “Trưa mai có một chiến hữu kết hôn, mình cùng đi nhé!”

Tiểu Kỳ: “Hả, không nói sớm, vậy em nhất định sẽ trang điểm thật đẹp!”

“Anh đi đây, ngày mai đón em!” Thạch Lỗi cười lắc đầu chạy đến bên lề đường bắt xe.

Nếu một người đàn ông kéo người phụ nữ vào cuộc sống của anh ta, gặp bố mẹ và bạn bè anh ta thì chứng tỏ người đó là thật lòng. Khi Tiểu Kỳ đang đi dạo ở bách hóa Thái Bình Dương, trong lòng luôn nghĩ đến những câu này, dường như chị nào trong ngân hàng đã nói vậy. Ha ha, Thạch Lỗi đưa mình đi gặp bố mẹ, giờ lại gặp bạn anh ấy, điều này chứng tỏ... Ha ha, cô nhìn vào những bộ quần áo trong tủ kính mỉm cười, đang đi thì phía trước có một người đàn ông đang tình tứ cầm tay một người phụ nữ, hai bên gặp nhau đều kinh ngạc.

Là Vương Khải. Tiểu Kỳ muốn trốn cũng không kịp. Cô mở to mắt nhìn Vương Khải. Anh chàng mập ngượng ngừng nhìn người con gái bên cạnh, cười ngượng với cô: “Tiểu Kỳ, ha ha, thật tình cò!”

“Tình cò gì mà tình cò, tôi không muốn gặp anh tình cò như này. Manh Manh một lòng một dạ với anh, sao anh có thể...” Tiểu Kỳ tức muốn điên lên, trong lòng nghĩ lão mập này không biết lại quyến rũ ai nữa?

Vương Khải có vẻ khó xử, không biết vì mặc quá nhiều hay là quá nóng, trên trán toát ra mồ hôi. Anh từ túi áo móc ra một tờ khăn giấy, nói với người con gái bên cạnh: “Yến Tử, em đi xem đồ trước đi, anh nói cô ấy vài câu.”

Người con gái tên Yến Tử mặt dài ra, giận dữ: “Khi nào về anh tốt nhất nói rõ cho em là chuyện gì?”

Vương Kh vừa lau mồ hôi vừa cười: “Được, được, được!”

Tiểu Kỳ một lời không nói, nhìn người phụ nữ đó bước đi trong bộ dạng không vui, sau đó giẫm mạnh lên giày da màu trắng của anh ta, trừng mắt: “Anh có ý gì, chỉ là chơi đùa với Manh Manh đúng không?”

“Tiểu Kỳ, tôi biết có lỗi với Manh Manh nhưng cũng chỉ là bị ép mà thôi! Dựa vào lương tâm mà nói Manh Manh là cô gái tốt. Từ nửa năm trước việc làm ăn của gia đình tôi không được tốt, làm than thì thua lỗ, cung cấp cát cho bên xây dựng thì không đòi được tiền mặt, tôi và gia đình đều lo lắng. Manh Manh ngoài an ủi tôi thì chẳng thể giúp gì. Nhà Yến Tử mở

công ty bất động sản, sau khi tôi và cô ấy kết hôn, hai nhà cùng nhau phát triển, còn hơn là việc tôi treo cổ chết trên cây. Tôi cũng muốn cưới người mình yêu nhưng tôi còn phải nghĩ nhiều hơn, con người không thể chỉ sống cho mình! Tóm lại chỉ là như vậy, tạm biệt!” Ngữ điệu của anh ta mới đầu còn chậm, về sau nói càng ngày càng nhanh, giọng càng thấp xuống, cho đến khi nói xong không nhìn Tiểu Kỳ mà cúi đầu đi về hướng ngược lại.

Tiểu Kỳ giống như sét đánh bên tai, kinh ngạc. Cô nghĩ đến mình, gia đình bình thường, công việc bình thường, hầu như chẳng thể giúp gì được cho Thạch Lỗi. Đột nhiên cô rất nhớ anh, nhớ đến nỗi vỡ nát tim gan, rất phần nộ trước thái độ của bà Lương nhưng giờ đây cô như đã hiểu ra rất nhiều. Hiện thực tàn khốc như vậy, tình yêu là thứ khó nói.

Chiếc váy lụa màu xanh lam nhạt xuất hiện trước mặt, Tiểu Kỳ cười dịu dàng nhìn chiếc váy, cô dường như nhìn thấy ánh mắt của Thạch Lỗi khi thấy cô mặc chiếc váy này, trái tim cô run lên, nói với người bán: “Tôi muốn thử chiếc váy này.”

♥ Bi kịch trong hôn lễ

Sáng sớm chủ nhật Tiểu Kỳ đã thức dậy, cô trang điểm kỹ càng, dùng cây uốn tóc uốn lọn tóc hơi cong ra ngoài, cuối cùng cài một chiếc nơ. Soi mình trong gương thấy mình thật kiều diễm, lồi cuốn, chiếc váy màu xanh lam nhạt càng để lộ làn da trắng như tuyết, eo thon, bước đi thướt tha.

“Ồ, em thật ác, trang điểm xinh đẹp thế này, mọi người không biết ai là cô dâu nữa!” Thạch Lỗi hơi tròn miệng đùa cô.

Tiểu Kỳ cười: “Không phải là em sợ anh mất mặt sao? Nên mới sửa sang tí chút!”

Ánh mắt khen ngợi của anh để lộ rõ niềm hân hoan, nhìn cô chăm chăm: “Anh đùa thôi đồ ngốc. Rất xinh, anh rất thích!”

“Đi nào, hôn lễ cử hành ở khách sạn Dương Quang, đến lúc đó anh giới thiệu chiến s với em!” Thạch Lỗi kéo tay cô nói.

Hai người bắt xe, rất nhanh sau đó đến khách sạn.

Quả nhiên người con trai độc thân Thạch Lỗi dắt bên mình một cô gái xinh đẹp chưa từng gặp dưới ánh mắt ngạc nhiên của rất nhiều người. Thạch Lỗi ngoác mồm: “A, mọi người hiểu mà!” Sau khi cười khì khì. Tiểu Kỳ ngượng ngùng cúi đầu như một chú chim nhỏ, nhất thời cô trở thành đối tượng bàn tán của mọi người.

“Xem xem, em đã cướp mất vị trí chủ đạo của cô dâu rồi. Mặc xinh đẹp như này, sau này chỉ cho một mình anh ngắm thôi đấy, biết chưa?” Thạch Lỗi thấp giọng cười và ra mệnh lệnh cho cô.

Tiểu Kỳ cười: “Anh phải luôn tốt với em, thì em chỉ cho một mình anh nhìn thôi. Nếu dám ngược đãi với em thì em sẽ đi quyến rũ lung tung!”

“Thích bị đánh hả?” Thạch Lỗi véo tay Tiểu Kỳ dưới tấm trải bàn, hai người cười đùa chí chóc.

Sau khi khai tiệc, cô vừa uống một cốc pepsi, cảm thấy bụng mình khó chịu, đứng lên ra nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh ở ngay đầu gian tiệc, sau khi ra sửa sang tóc trong gương, chuẩn bị rời đi thì Lưu Chí xuất hiện trước mặt.

“Trời ạ, thật không dám tin, lại gặp anh! Thật là duyên phận!” Lưu Chí tròn tròn mắt ngạc nhiên.

Đầu óc Tiểu Kỳ như mụ mẫm, cảm giác bị đè nén trong tim ào ào đến, cô dường như khó để thở. Cô không nói, nhanh chóng luồn qua người Lưu Chí đến kéo Thạch Lỗi, nói nhỏ: “Bụng em khó chịu, chúng ta mau về đi!”

Thạch Lỗi hoài nghi nhìn Tiểu Kỳ: “Ồ, được!”

Cô kéo anh nặng nề bước xuống lầu, đang định xuyên qua vườn hoa nhỏ để ra đường lớn bắt xe thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Lưu Chí: “Sao vậy, Tiểu Kỳ, nhanh vậy đã đi rồi?”

Cô không biết tại sao anh ta lại biết tên thật của mình, hoảng sợ bắt an nhìn Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi quay đầu lại, hơi chút do dự, cười: “Luu Chí, ha ha, không ngờ gặp cậu ở đây!”

“Thạch Lỗi!” Luu Chí bất ngờ, lập tức cười lớn: “Không ngờ, không ngờ Tiểu Kỳ lạc vào nhà anh!”

Thạch Lỗi giật mình hỏi: “Là ý gì?”

giận dữ nhìn Luu Chí, cô giờ mới biết người đàn ông này nham hiểm như vậy. Chỉ là gặp mặt anh ta, bị mình giáo huấn cho một trận, rốt cuộc muốn thế nào? Nghĩ đến là muốn phát điên, sớm biết trước thì nói gì cũng không đùa giỡn với loại người này.

Luu Chí nhìn Tiểu Kỳ, cười: “Anh vẫn chưa biết sao, Tiểu Kỳ là minh tinh của trung tâm môi giới! Cao ngạo, xinh đẹp, chẳng để ý đến ai, nhưng tôi có may mắn qua lại với cô ấy một khoảng thời gian, còn gặp bố cô ấy.” Luu Chí vừa nói vừa nhếch mày, cười thâm hiểm, cứ như anh ta và Tiểu Kỳ trước kia đã có rất nhiều chuyện bí mật.

Thạch Lỗi thất thần nhìn Tiểu Kỳ, cô không những tự trách mình mà còn cảm thấy khó chịu, nội tâm bị dày vò, để lộ ra vẻ sợ hãi. Thạch Lỗi cười nhạt với Luu Chí: “Cá tính của Tiểu Kỳ thích chơi, tôi biết cô ấy đi gặp mặt rất nhiều lần, cũng chẳng sao. Tiểu Kỳ, chúng ta đi!”

Tiểu Kỳ nghe được câu này như được giải phóng, vội vàng đi theo anh.

Luu Chí biết những lời phỉ báng không đạt được hiệu quả, cười lạnh: “Anh Thạch Lỗi quả nhiên thật độ lượng! Tiểu Kỳ thường thích đùa giỡn giữa vài người đàn ông, không phải con nhà giàu, nhà làm quan thì không chịu lấy. Tôi và cô ấy khi còn hẹn hò, cô ấy ngoan ngoãn như một chú mèo con. Nhưng cô ta vẫn chê điều kiện gia đình tôi, đá tôi. Ái chà đến nay vẫn nhớ đến những đường nét gợi cảm của cô ấy, thật là đẹp, không thì anh cũng sẽ không thích cô ấy đúng không! Ha ha ha!”

“Anh luyện thuyền cái gì thế?” Thạch Lỗi nổi cả gân xanh, nắm chặt nắm đấm.

Lưu Chí nghiêng người cười tít mắt: “Sao, muốn đánh tôi à? Phải đó, tôi và cô ấy còn ngủ với nhau nữa, sao nào?”

“Mày muốn chết à!” Thạch Lỗi giờ nắm đấm ra, mũi anh ta bắt đầu chảy máu.

“Được, anh đánh tôi.” Lưu Chí lau máu trên mặt, to tiếng, “Ông đây đã ngủ với phụ nữ của mày đây, sao nào? Cô ta gặp mặt vô số lần, không biết đã từng ngủ với bao người đàn ông, mày còn ngốc nghếch coi cô ta là bảo bối!”

Mắt Thạch Lỗi đỏ ngầu, không nói câu nào, đấm một cú nữa vào mặt Lưu Chí, sau đó lại cho một đạp. Lưu Chí là một gã công tử, sao địch nổi Thạch Lỗi đã được rèn luyện trong quân đội, nhưng hắn vẫn liên mồm. Thạch Lỗi càng phát điên, ấn anh ta xuống đất đánh.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, em xin anh đây!” Tiểu Kỳ phát khiếp, nước mắt đầm đìa, cô dùng sức toàn thân kéo tay Thạch Lỗi, nói: “Đừng đánh nữa, đánh nữa sẽ làm chết mất, xin anh, đi thôi!”

Thạch Lỗi còn muốn đánh nhưng nhìn đôi mắt ngân ngấn nước đang van xin anh, anh quay người đi ra ngoài.

Phía sau, trong vườn hoa có tiếng người đang giận sôi sùng sục, trong tiếng ồn ào không biết là tiếng ai: “Mau gọi 120.”

Hai người không thèm để ý đi ra ngoài, vô tình chìm vào im lặng.

Trái tim Tiểu Kỳ như đang rỉ máu, cô hoảng loạn kéo tay anh run run: “Em không phải, em không có, thực sự là không có.” Thạch Lỗi im lặng, trong mắt ngập tràn nỗi đau, mặt bỗng chốc tối sầm, nhẹ nhàng rút tay ra.

“Anh không tin em?” Tiểu Kỳ cho rằng Thạch Lỗi vẫn tin mình như trước kia, nhưng từ lúc anh rút tay ra, tim cô đau nhói, toàn thân run lên, nhói đau trong lòng.

Tiểu Kỳ nhìn vào mắt Thạch Lỗi, cứ nhìn mãi, không nỡ nhắm lại, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ biểu cảm nào của anh. Nhưng ánh mắt anh xám xịt, không rạng rỡ như trước, tình yêu rạo rực dường như biến mất. Cô cảm thấy trong lòng như bị thiêu đốt, lấy dũng khí nói: “Anh thực sự không tin em sao?”

Miệng Thạch Lỗi mở to, rồi lại khép lại, dường như muốn nói điều gì, rồi lại không nói nữa.

Tiểu Kỳ đau khổ vô hạn, liêm liêm môi, dùng chút sức lực còn lại lên tiếng: “Em hiểu rồi!”

♥ Tình yêu thâm lặng

Ánh sáng chói mắt khiến cô muốn trốn mà không thể trốn, cô hoảng loạn lên taxi, thực ra là không biết mình nên đi đâu.

“Cô đi đâu?” Tài xế hỏi.

Trong đầu Tiểu Kỳ hỗn loạn, cô nghĩ một lát rồi nói: “Ồ, anh chạy men theo đại lộ Tân Hà. Tôi cũng không biết đi đâu, chỉ là muốn thư giãn chút!”

Tài xế trẻ quay đầu nhìn Tiểu Kỳ, “Ừm” một tiếng!

Dựa vào cái gì mà nói niềm tin của Thạch Lỗi đối với mình không thể sụp đổ? Phương Tiểu Kỳ, mày làm sao để người ta tin mày, mày quả thực đã làm nhiều chuyện hồ đồ như vậy. Cô nhìn ra ngoài cửa xe, hai hàng cây hòe và liễu đung đưa những cành cây màu ngọc bích, bờ hồ xa xa dường như có rất nhiều người câu cá.

Tiểu Kỳ thu mình lạnh toát trên xe, cô đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm túc: Lưu Chí không biết như nào rồi? Anh ta sẽ chết không? Nếu Thạch Lỗi mình mà đánh chết người, mình lúc đó bỏ đi như vậy có được coi là chạy trốn hay không? Tiền đồ của Thạch Lỗi còn sáng lạn, nhưng nay bị mình hại thành như này, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng. Anh có bị ngồi tù không? Nếu anh ngồi tù, mình sẽ đợi anh cả đời. Nghĩ vậy, nước mắt cô lại rơi xuống, bà Lương vốn đã không thích mình, sự thực tàn khốc lần này đã

chứng minh cô chính là mầm họa, không mang đến may mắn cho anh, chỉ khiến anh gây ra họa lớn như vậy.

“Cô này, thật ngại, xe không biết bị làm sao rồi. Phiên cô ngồi đợi chút, tôi xuống xe xem!” Xe dừng đột ngột bên đường, lái xe vội vã xuống kiểm tra.

Tiểu Kỳ rời như tơ vò, cũng quyết định xuống xe đi lại.

Ánh nắng màu ánh vàng khảm một lớp ánh sáng nhàn nhạt lên những người câu cá, chỉ thấy người đó câu được một con cá to mập, cười ha ha nói với người bên cạnh gì đó. Tiểu Kỳ hít một hơi không khí mới mẻ này, trong lòng bình tĩnh hơn rất nhiều.

“A, Tiểu Kỳ, ha ha, sao lại gặp em ở đây?” Người câu cá tháo kính râm, ở phía trước vẫy tay với cô, sau đó bỏ cần xuống chạy lại.

Tiểu Kỳ ngạc nhiên, là Lý Võ Lợi.

“Tiểu Kỳ, sao em ở đây, thật tình cờ!” Lý Võ Lợi cười khà khà, nói đùa, “Em nhìn xem, sau khi bị em vứt bỏ anh ở đây để điều trị vết thương!”

Tiểu Kỳ mím môi cười: “Sao lại phóng đại vậy chứ!”

Sau đó lại nghĩ đến mình, thở dài: “Võ Lợi, em gặp báo ứng rồi, em cũng bị ruồng bỏ.”

“Đi, ở trước có khu nông trại, anh câu cá rồi mình mang qua đó nhờ họ nướng, vừa ăn vừa nói chuyện. Lâu không gặp, mình ngồi nói chuyện chút!”

Lý Võ Lợi nhìn Tiểu Kỳ đầy tâm sự, nhanh chóng trả tiền taxi, kéo cô đi.

Tiểu Kỳ lên xe của Lý Võ Lợi, tâm trạng suy sụp đến cực độ khiến cô cảm thấy tức ngực, nên xe vừa khởi động là cô đóng cửa xe. Vô tình cô nhìn thấy trong đám người chờ ở cây xăng là Lưu Chí và Tiểu Vũ đứng cạnh nhau.

Cô nuốt nước bọt, mở to mắt nhìn, đúng là Tiểu Vũ và Lưu Chí. Trong lòng cô hân hoan trở lại, xem ra anh ta không gặp chuyện gì. Sau đó lại suy nghĩ sao Lưu Chí và Tiểu Vũ ở bên nhau. Tiểu Vũ vẫn mặc chiếc váy đen giống lần gặp mặt trước, nhưng hôm nay lại đi thêm giày cao gót, xem ra gầy đi không ít.

Không được, phải gọi xem rốt cuộc là như thế nào. Tiểu Kỳ cảm thấy như vừa gặp một đôi nam nữ yêu nhau đang hẹn hò bí mật, người khác chẳng việc gì lại khiến mình lo lắng đến ngạt thở, hơi thở của cô cũng dồn dập hơn. Cô vội cầm điện thoại gọi, hồi lâu Tiểu Vũ mới bắt máy.

“Chị Tiểu Vũ, gần đây tốt không?” Giọng cô bình tĩnh như nước, trong vỏ ngoài khách sáo vẫn có chút khoảng cách.

“Ai đó, xin hỏi cô là ai?” Trong loa là giọng của một người lạ.

Cô giật mình, nhìn kỹ, hóa ra trong lúc hoảng loạn cô đã ấn số của Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi sao lại để một người phụ nữ cầm điện thoại của mình? Tại sao anh không nhận điện? Một lát sau giọng nói trong điện thoại bắt đầu nổi nóng: “Cô là ai? Anh Tiểu Thạch hiện giờ không thể nghe điện thoại, giờ bận rồi, có việc gì lần sau cô gọi lại!” Sau đó là tiếng tí dài.

Tiểu Kỳ vì điện thoại đột nhiên bị ngắt, trong lòng vỡ vụn, cảm giác bị thương. Vốn nên đồng dạ tuyên bố với cô ta rằng mình là bạn gái của Thạch Lỗi, cô là ai? Sao lại cầm máy của anh? Anh sao không nghe điện? Nhưng nỗi thất vọng phát ra từ mắt anh khiến cô đau đớn, cô phát hiện mình không còn dũng khí, không còn tư cách chất vấn người khác. Phát hiện này khiến tâm trạng cô vừa hơi bình tĩnh chút xíu lại bắt đầu trào dâng như thủy triều, đau đớn, khổ sở, dày vò, bi ai... Các cảm giác thay nhau trào dâng, Tiểu Kỳ dựa vào xe không còn chút sức lực, cũng không muốn quan tâm đến chuyện của Tiểu Vũ.

“Tiểu Kỳ, em sao thế? Giống như mấy ngày rồi không ngủ, tiêu tụy như này, sắc mặt vàng vàng.” Lý Vỹ Lợi ân cần nhìn cô, nhẹ nhàng nói, “Sắp

đến rồi, anh tự tay nướng cá cho em, có chuyện gì nói với anh, anh vẫn là bạn của em!”

Lời chưa dứt thì xe đã dừng trong sân nhỏ của khu nông trại.

Trong phòng đặt ngô phơi khô, còn có ớt đỏ, không khí của nhà nông thuần phác tái hiện trước mặt.

Nhìn Vỹ Lợi bận rộn rửa cá, làm gia vị, sau đó phục vụ mang đến bánh nướng mùi ngô đặt trên bếp, Tiểu Kỳ bị không khí ấm áp này làm cảm động, thần thờ nhìn anh, thấp giọng: “Vỹ Lợi, sao anh tốt với em như vậy, anh khiến em càng hối hận.”

Vỹ Lợi cười: “Anh không phải là kẻ hèn nhát, theo đuổi người con gái khác thì theo đuổi một cái là được chỉ có em giống một con công cao ngạo không để ý đến anh, ha ha. Nhưng về sau phát hiện em thực sự không thích anh, nhưng anh đã không thoát ra được rồi, không phải đã nói với em lâu rồi sao, nếu cuối cùng thực sự không t được người em yêu thì có thể xem xét anh. Anh càng hiểu em càng cảm thấy em không phải là người chỉ chú ý đến vật chất bên ngoài, nếu không phải là người em thực sự yêu em cũng không ép mình, do đó anh sẽ đợi.”

Lời nói của Vỹ Lợi giống như một sợi lông vũ, mềm mại, trong trẻo, nhẹ nhàng vỗ về trái tim đang tổn thương của Tiểu Kỳ. Cô bất giác nói cho anh tất cả mọi chuyện, trong lúc kẻ không biết thở dài bao nhiêu lần.

“Tiểu Kỳ, Thạch Lỗi là một người đàn ông, nhất thời chưa thể nghĩ thông là chuyện bình thường. Nhưng em cũng đừng nghĩ nhiều, đợi qua lần này anh ấy chắc chắn sẽ chủ động tìm em. Dù sao hai người là thật lòng đến với nhau. Nào, ăn chút gì đi, sức khỏe là vốn liếng, cũng không thể vì tình yêu mà bất chấp tất cả!” Vỹ Lợi nói, đưa cho Tiểu Kỳ một miếng bánh ngô.

Bánh ngô thơm ngọt thật ngon miệng, Tiểu Kỳ nghĩ nếu Thạch Lỗi thực lòng yêu cô thì anh ta tuyệt đối sẽ không tin những lời bịa đặt của Lưu Chí. Loại người đó tức quá hóa rồ, mới làm tổn thương đến mình. Mơ hồ lúc này cũng có thể hiểu được, vì việc gì cũng có nguyên nhân của nó, đợi mấy

ngày xem, Thạch Lỗi nếu chủ động gọi đến thì sẽ làm hòa với anh! Tình yêu vốn là rung động của trái tim, là ánh mắt nồng nhiệt, nụ hôn ngây ngất..., đợi đến khi tất cả đã lùi vào nhân gian mới hiểu rõ rằng trải qua bao nhiêu thử thách mới là tình yêu thực sự.

Từng yêu, từng hận, từng sai lầm suốt những năm tháng, đợi đến khi dần dần trưởng thành quay đầu nhìn lại mới hiểu rằng rất nhiều sai lầm đã không thể cứu chữa. Giống như tình yêu, sau khi ngập ngừng cuối cùng lại có dũng khí giành giật lại, bất chấp tất cả, tình cảm đó giống như con sâu độc, bám chắc mọc rễ trong lòng. Tiểu Kỳ hiểu Thạch Lỗi sẽ không liên lạc với mình, rất nhiều lần suýt chút nữa là tay cô ấn số của anh nhưng cuối cùng vẫn không đủ can đảm. Cô nằm lên giường nghĩ hôm nay gọi điện cho anh, nếu anh có thể nhìn danh mục cuộc gọi đã nhận sẽ phát hiện ra là mình gọi. Vậy sao không liên hệ với mình.

Phương Tiểu Vũ, Lưu Chí, công việc, khách hàng... đều tạm thời biến mất khỏi tâm trí Tiểu Kỳ, cô giống như một người gỗ đứng giờ đi làm, đứng giờ về, ăn cơm rồi ngủ, chỉ là liên tục nhìn điện thoại, về đến nhà là bật máy tính xem anh có đột nhiên lên mạng nhắn tin cho mình không. Mấy ngày liền trôi đi, Thạch Lỗi đều không chủ động gọi cho cô. Nỗi nhớ giống như rong biển dày kín quán quanh đầu cô, khiến cô luôn luôn nghĩ đến hình ảnh của anh, liên tục như vậy. Cuối cùng Tiểu Kỳ không thể nhịn nổi gọi cho Thạch Lỗi, cô nghĩ tuy anh thực sự để ý đến tất cả những gì thuộc về mình trong quá khứ cô cũng không trách. Đã từng yêu một lần, cô chỉ muốn gặp anh một lần, nói lời tạm biệt. Nhưng điện thoại chỉ là: Xin chào, số điện thoại mà hiện đang tắt máy.

Tiếng lạch cạch giống như thùng nước đột nhiên chảy xuống, tất cả là những nỗi nhớ vô biên. Tiểu Kỳ ăn không ngon, trong lòng bắt đầu hoảng loạn, sau khi tan ca cô lên xe đến Quân khu, đưa cổ ra nhìn vào cổng lớn Quân khu. Nhớ sau khi tan ca Thạch Lỗi đi ra? Nhớ khi anh đi qua nhìn thấy mình? Như vậy có thể thuận tiện nói với anh ấy, em đến xử lý công chuyện, không ngờ lại gặp được anh. Trong lòng cô hân hoan tưởng tượng, hễ có ai mặc quân phục đi qua là cô nhìn họ. Nhưng một người, hai người,

ba người đi qua, mặt trời chói lòa, chiếu đến nỗi làm mắt cô như hoa lên. Tiểu Kỳ nheo mắt, càng không dám đi mua đồ uống, sợ mình một khi không để ý Thạch Lỗi lại đi qua.

Tiểu Kỳ cứ ngốc nghếch đứng đó, cho đến khi mặt trời xuống núi cũng không thấy Thạch Lỗi. Lại một lần nữa cô gọi, điện thoại vẫn tắt máy. Trên đường đến bên xe buýt, cứ ba bước cô lại ngoái đầu lại, nghĩ nhớ lúc này anh đi ra thì sao? Nhưng hình bóng anh vẫn không xuất hiện. Cô ôm theo nỗi thất vọng về nhà, buồn rầu tắm rồi ngủ.

Lại hồi tưởng lúc hai người còn bên nhau, đầu Tiểu Kỳ lóe lên tia hi vọng: Anh không phải đã đưa mình về nhà sao? Tại sao không đến nhà anh xem? Nghĩ đến khu vườn u tịch, khuôn mặt bà Lương lại hiện lên. Cô lắc đầu, cảm thấy dù sao đi nữa nhất định phải gặp anh.

Đến nhà Thạch Lỗi khả năng nhiều có thể gặp được anh, sau khi Tiểu Kỳ nảy ra ý nghĩ này thì thấy rất hưng phấn. Ngày thứ hai sau khi tan ca, cô trực tiếp bắt xe đến con đường mà mình vẫn còn chút ấn tượng.

Dựa vào trí nhớ, Tiểu Kỳ nhanh chóng tìm đến được nhà Thạch Lỗi. Cửa lớn khép chặt. Cô vừa đưa tay ra định ấn chuông thì nghe thấy bên trong có tiếng người, cô sợ đến nỗi trốn vào góc của tường bao. Cô do dự, vừa hình như nghe thấy giọng bà Lương, thật không dễ để có dũng khí đến đây trong phút chốc lại sụp đổ. Trong cửa lớn trở lại yên tĩnh, cô lấy can đảm bước vào, cửa đóng, có một khe nho nhỏ. Đột nhiên có một người xách túi rác đi ra ngoài, cô lại lần nữa nhanh chóng trốn vào chỗ tường bao.

Người đi ra là Tiểu Vũ, cô mặc một chiếc váy dài màu xanh lam, tóc buộc đuôi ngựa tự nhiên sau đầu, trang điểm kỹ, phía sau là bà Lương cười nói: “Tiểu Vũ, vất vả cho cháu quá, dì nói rồi đâu cần cháu làm.”

Tiểu Vũ quay người lại cười, sau đó bước vào, tiện tay đóng cửa lớn.

Chương 11: Anh ở nơi nào?

Từng yêu, từng hận, từng rồi trưởng thành sau những năm tháng, quay đầu nhìn lại mới hiểu rõ rất nhiều sai lầm đã không thể cứu vãn. Giống như tình yêu, sau những dằn vặt, dùng tất cả can đảm giành giật lại, bắt chấp tất cả, tình yêu đó giống như con sâu độc, bám chắc vào trong trái tim. Anh cho rằng, em sẽ dễ dàng quên như vậy sao?

♥ Yêu và không yêu

Tiểu Kỳ nép sát vào tường, nước mắt đã không thể cuốn trôi những dao động trong nội tâm, cô lần nữa gọi cho Thạch Lỗi, điện thoại vẫn tắt. Đột nhiên cảm thấy thật thê thảm, hóa ra đối với người cô yêu, ngoài một số điện thoại không còn phương thức liên hệ nào khác.

Tiểu Kỳ đi chậm dọc theo con đường nhỏ, bên đường là những biệt thự nhỏ yên tĩnh, những cây hoa đại chẳng rõ tên cũng tỏa ra những làn hương dịu nhẹ. Tiểu Kỳ thờ thần đứng bên đường đợi xe hồi lâu mới bắt được một chiếc xe, cô thần thờ nhìn những đôi tình nhân trên con đường mình đi qua, nghĩ đến tối hôm đó: “Anh không dễ dàng động lòng trước một người con gái nhưng thích rồi nhất định là cả đời.” Câu nói này của Thạch Lỗi vang lên rõ từng chữ bên tai cô, nhưng chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, đã chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Lời hứa của tình yêu lúc này đây chỉ là sự phỉ báng, Tiểu Kỳ xúc động, cô chợt nghĩ đến Mạnh Mạnh.

Nhà Mạnh Mạnh cũng cũ rồi, sơn ở tường ngoài cũng đã sần sùi, nhiều chỗ bắt đầu bong ra. Tiểu Kỳ gọi điện nhìn Mạnh Mạnh như chú chim nhỏ đi xuống tầng, đứng ở chỗ xa xa. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Mạnh Mạnh tiều tụy, ừ ừ nói: “Tiểu Kỳ, mình gặp báo ứng rồi. Mới đầu tham lam vì điều kiện của lão mập tốt, do đó cự tuyệt Hoa Tiên Dững. Giờ mình cũng bị đá rồi!”

Nào có phải chỉ có một người bị tổn thương vì tình yêu? Tiểu Kỳ hiểu Mạnh Mạnh tuy thích điều kiện của Vương Khải nhưng chủ yếu là bị cảm

động với sự quan tâm dịu dàng của người đó. Tận sâu trong họ nếu không yêu thì không thể ở bên. Cô nghĩ đến mình không phải tự tạo nghiệp chương sao? Lúc đó làm bừa, bây giờ bị trừng phạt. Tiểu Kỳ mũi cay cay, quàng mắt đỏ, ôm Manh Manh nói: “Mình cũng bị đá rồi!” Nghĩ đến những cố gắng để gặp Thạch Lỗi trong những ngày này, cô không ngăn nổi, bật khóc lớn.

Hai người sau khi ôm nhau khóc, ngồi dưới ghế dài của khu chung cư.

Manh Manh mơ mộng nhìn lên bầu trời, nói: “Thật ra mình trong lòng cũng buồn, không trách gì Vương Khải. Mình là con gái gia đình bình thường muốn tìm một người có điều kiện tốt, khi việc làm ăn của nhà anh không thuận muốn tìm một người con gái có thể giúp đỡ cũng không có gì không đúng. Có lúc mình nghĩ bây giờ liệu còn tình yêu thuần túy hay không? Có người bất chấp mọi thứ vì không? Có lẽ là không, vì khi chúng ta nói về tình yêu đã gắn cho nó quá nhiều thứ.”

“Ừ, mình cũng nghĩ rất nhiều, dù bên cạnh Thạch Lỗi rất vui nhưng nhà anh, mẹ kế của anh còn có nhiều thứ nữa khiến mình tự ti. Những ngày này nhớ anh đến phát điên, nhớ lại những ký ức từ khi hai đứa quen nhau mình buồn tới mức chẳng thiết sống!” Tiểu Kỳ dụi dụi mũi, “Manh Manh, thực ra mình không hề muốn thừa nhận những sai lầm trước kia, dẫn đến những việc hồ đồ trước đó ảnh hưởng đến tình yêu hiện tại của mình. Mình chỉ muốn gặp anh ấy. Anh ấy nếu thực sự tin mình là loại người đó thì đành vậy, tạm biệt nhau!”

Mắt Manh Manh đỏ đỏ nói: “Không, Tiểu Kỳ, những việc trước kia mình đều hiểu. Thạch Lỗi nếu hiểu lầm cậu thì mình đi tìm anh ta, mình nói rõ với anh ta, mình đi cầu xin anh ta...”

“Không, không cần nữa.” Tiểu Kỳ lắc đầu khóc, tình yêu không phải cầu xin, vẫn cần chút tự trọng cuối cùng. Tiểu Kỳ dùng lực nhếch môi lên, cười nói với Manh Manh, “Chẳng có gì là không thể chịu đựng, Manh Manh, mình tiếp tục gặp mặt. Mình luôn tin sẽ tìm được một người thực sự hiểu mình, thực sự yêu mình.”

Tiểu Kỳ quyết định sống thật tốt cuộc đời của mình, không còn lưu luyến thứ tình yêu không thuộc về mình. Mới đầu Tiểu Kỳ thường chỉ tập trung làm việc, buổi tối cũng ở lại ngân hàng tăng ca, nỗi nhớ về Thạch Lỗi được dồn nén vào góc nào đó trong nội tâm cô, khiến cô dễ chịu hơn nhiều. Có một ngày sau khi tan ca vào buổi trưa, khi cô vừa ra khỏi cửa ngân hàng, chợt có một chàng trai trẻ nhìn cô cười: “Cô là Phương Tiểu Kỳ phải không? Có một số việc muốn bàn với cô.”

Tiểu Kỳ đang do dự vì mình không quen người này, đưa mắt ra chỗ khác thì thấy từ chỗ không xa trong cửa xe của chiếc xe nhỏ màu đen có một người đàn ông quen thuộc đang mỉm cười với mình. Toàn thân cô cứng đờ, là bố của Thạch Lỗi.

Trong quán Thượng hạng, bố của Thạch Lỗi nghiêm trang ngồi xuống, dường như đang nghĩ nên mở miệng thế nào. Tiểu Kỳ thần thờ nhìn cốc trà hoa cúc đặt trước mặt, cũng không biết bắt đầu thế nào.

“Sau khi Thạch Lỗi đánh nhau bị xử phạt, thằng bé tâm trạng rất bức bối. Chú đã giáo huấn nó nhưng nó cũng không để trong lòng. Chú xin cho nó nghỉ phép ở nhà kiểm điểm lại, không ngờ nó lại trốn đi uống rượu... Chú đoán được giữa hai đứa đã có vấn đề gì đó nhưng nguyên nhân cụ thể thì không rõ. Từ sau khi mẹ nó qua đời, Thạch Lỗi tức giận với chú.” Ông thở dài, nâng cốc trà uống một ngụm, mỉm cười với Tiểu Kỳ, “Tiểu Kỳ, uống chút trà hoa cúc đi, rất ngon.”

“Chú yêu cầu nhiều với việc lớn cả đời người của nó, chỉ cần có con dâu tốt là được rồi. Nhưng câu này khó để nói ra. Hoàn cảnh của cháu đúng là có chút phức tạp, chú cũng biết ít nhiều. Chú tin cháu là cô gái tốt nhưng sau này nếu cháu gả vào nhà chú nhất định phải đối diện với quan hệ mẹ chồng nàng dâu, còn phải hòa hợp với bạn của chú, bạn của Thạch Lỗi, bạn của gia đình...”

Tiểu Kỳ đã hiểu ý của ông, cô cười buồn: “Chú à, chú không cần nói nữa, cháu hiểu rồi.”

“Gia đình Lưu Chí quen biết với gia đình chú, sự việc này rất nhạy cảm. Còn may là chú nhờ người hòa giải mấy lần, chẳng có chuyện gì lớn xảy ra. Lần này coi như qua, cháu có thể bảo đảm không có lần sau không? Nghe nói trước kia cháu thường đi gặp mặt ở Trung tâm Mai mối, thành phố này nhỏ như vậy có thể bảo đảm không có Lưu Chí khác không? Tính khí của Thạch Lỗi cháu cũng biết, nó không dễ dàng gì, phải mất vài năm mới tĩnh tâm để tập trung vào sự nghiệp, không thể vì cháu mà hủy hoại tiền đồ của nó.” Ngữ khí của ông nặng hơn, khuôn mặt suy tư nói những lời này với cô.

Cô chỉ cắn môi, vị chua cay xuyên qua đầu lưỡi, cô cũng không biết là cái gì. Đúng vậy, đã từng sai lầm, cô không thể đảm bảo điều gì. Nếu lần sau Thạch Lỗi vì mình mà xảy ra việc gì ảnh hưởng đến tiền đồ thì mình phải làm sao? Tuy bà Lương là mẹ kế của anh, nhưng bà ta hiển nhiên rất không thích mình, quan hệ mẹ chồng trước lúc kết hôn đã căng thẳng rồi. Tình yêu, tình yêu rốt cuộc là gì? Kiên cường thế nào mới có thể đối diện với những vấn đề này? Đúng vậy, thực ra nhà anh cần một người con dâu có công việc tốt, gia thế trong sạch. Mà không phải giống như mình, xuất thân trong gia đình bố mẹ ly hôn, đã từng gặp mặt vô số lần, ai biết được liệu có trong buổi gặp mặt gia tộc quan trọng nào đó lại gặp người đã từng gặp mặt với mình? Một cô gái dũng mãnh như Tiểu Kỳ muốn vứt bỏ tất cả để làm một người con dâu hiền thực có dễ không? Tình yêu, tình yêu bất lực giữa hiện thực. Bỗng chốc mọi cảm xúc trào dâng, nước mắt nghẹn ngào, cô run run cầm khăn giấy lau khô, chậm chậm nói: “Cháu quả thật đã làm rất nhiều việc sai lầm, rất xin lỗi chú, nhưng cháu thật lòng yêu Thạch Lỗi.”

Bố của Thạch Lỗi dường như có chút khó chịu cau mày: “Cô gái, tình yêu không thể coi là cơm. Trong cuộc sống ngoài tình yêu còn có trách nhiệm, có đạo nghĩa, có rất nhiều. Có cô gái tên Tiểu Vũ gần đây đang chăm sóc Thạch Lỗi, cô ta là giảng viên đại học, rất hiền thực đoan trang, rất kiên nhẫn chờ đợi Thạch Lỗi, dì của Thạch Lỗi rất thích người con gái này, Tiểu Vũ rất dịu dàng, vừa đúng đối ngược với tính cách nóng nảy của Thạch Lỗi, dùng nhu khắc cương. Mà cháu, nói thật, rất hoạt bát, có ưu thế, nhưng nếu hai người có mâu thuẫn có lẽ chẳng ai nhường ai. Nhưng Tiểu Vũ sẽ chủ động bỏ qua, như vậy có phải sẽ không cãi nhau không? Cô chú

già rồi, hy vọng Thạch Lỗi tìm được một người có thể vừa chăm sóc gia đình, vừa giúp nó khắc phục khuyết điểm trong tính cách, để sự nghiệp của nó phát triển.”

Trong im lặng, Phương Tiểu Kỳ nghĩ nếu đã động lòng, đã yêu thương, đã không thể rời khỏi ai đó, mà tất cả những điều này chỉ là kết cục bi thương thì cách tốt nhất là rời bỏ, cắt đứt tất cả quan hệ với họ, đổi phương thức mới, đổi chỗ ở.

Tình yêu giống như khói lửa, đã có lúc sáng lạn tươi đẹp nhưng nay chỉ cần nhớ lại những giây phút đó là được rồi. Tiểu Kỳ chào bố của Thạch Lỗi đi ra, một mình đi giữa phố náo nhiệt, dưới ánh mặt trời chói chang từng giọt nước mắt lăn dài trên má. Cô nghĩ là nên buông tay để mình là một kẻ chạy trốn nhu nhược.

♥ Anh không hiểu tình yêu của em

Sau hai tháng...

Tiểu Kỳ đổi số điện thoại, chuyển đến một chi nhánh ngân hàng khác trên đường Văn Tụy của thành phố mới làm việc. Cô luôn miệng cười, vẫn kiên cường hoạt bát. Mỗi ngày sau khi tan ca cô đều đến khu trường đại học ở gần đó để đi dạo, ở đó toàn bộ phố đều bán đồ vật nhỏ, còn có nhiều đồ ăn vặt. Thỉnh thoảng cô hẹn Mạnh Mạnh cùng đến, ăn sợi gạo chua cay, ăn mực nướng, bàn chuyện về đàn ông.

Chiều hôm đó sau khi Tiểu Kỳ tan ca thấy bạn trai của đồng nghiệp chờ ở cửa, tình yêu đã lâu rồi không nhớ đến lại hiện về, cô thở dài, đi đến chợ trên đường Văn Tụy. Mắt cô thờ thẩn nhìn về phía trước, phát hiện ra ánh mắt của một người xuyên qua mọi người đang nhìn về phía cô.

Thạch Lỗi hơi gầy, da trắng hơn trước, mắt vẫn sáng, trong đồng tử đen nhánh như phóng ra mũi tên lạnh băng, miệng hơi mím lại, không chút biểu cảm. Tiểu Kỳ tuy xáo động trong lòng nhưng vẫn bình tĩnh đi qua anh. Cô nhắc mình không thể hoảng loạn, cũng đừng để lộ cảm xúc gì, nhưng vẫn thấy tim đập rất nhanh, lòng bàn tay căng thẳng, toát mồ hôi. Chỉ có vài

bước đường mà bước chân nặng nề, mỗi bước đi trở nên khó khăn. Khi sắp đi qua thì tay anh như chiếc kim nắm chặt cổ tay cô, giọng anh tức giận, “em không có gì nói với anh sao?”

Tiểu Kỳ cười: “Ồ, hóa ra là anh, xin lỗi em không nhận ra. À, anh nói em sao, em đương nhiên không có gì để nói với anh, mình lại không quen, em còn có chút việc, em đi trước đây, tạm biệt!”

Tiểu Kỳ nói xong muốn bỏ đi nhưng Thạch Lỗi dùng lực kéo lại, khoảng cách giữa hai người gần hơn. Cô cắn răng muốn chạy thoát, phát hiện ra mình làm vậy chỉ là uống công, nên thở dài hỏi: “Anh muốn như thế nào? ột nhiên cô nhìn thấy ở quầy hàng không xa, ánh mắt Tiểu Vũ dõi theo hai người.

“Chỉ cần em nói với anh rằng em không có quan hệ gì với Lưu Chí, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ nhắc đến.” Ánh mắt Thạch Lỗi khẩn cầu tha thiết, nhìn chằm chằm vào Tiểu Kỳ.

Trong lòng Tiểu Kỳ run lên, hơi ấm và ánh mắt cô cố gắng mới dần dần quên đi giờ lại quay về, thậm chí người cô muốn quên đang đứng trước mặt, cô cố gắng lùi về sau một bước, nhắc mình không thể để tình cảm này lần nữa chà đạp lòng tự trọng của chính mình, cô cười, “Tôi và anh ta gặp mặt nhau, tôi còn gặp mặt vô số người đàn ông, tôi luôn là người như vậy! Luôn muốn trèo lên cành cao làm phượng hoàng, ra sức tìm kiếm con nhà giàu, con nhà quan!”

Thạch Lỗi cười nhạt: “Em cho rằng thái độ như vậy lừa được anh sao?”

Tiểu Vũ ở chỗ không xa dường như đang ăn thứ gì, mắt luôn dõi theo phía này. Mùi vị đắng chát trong miệng khiến Tiểu Kỳ bất an, cứng rắn nói: “Tôi luôn nói thật lòng, không biết giả tạo, cái này anh phải hiểu chứ!”

“Em, em yêu anh không?” Thạch Lỗi nghi ngờ, tình yêu nồng cháy ngập tràn trong ánh mắt anh, anh nhìn Tiểu Kỳ.

Yêu, chẳng lẽ mình chưa từng thổ lộ với Thạch Lỗi điều gì, lẽ nào anh không hiểu sao, còn hỏi những câu ngốc như vậy. Răng nghiến chặt khiến

môi cô bị đau, cô mở to miệng không nói run lên, sau đó lại cắn răng nuốt lại những lời muốn nói.

Ánh mắt mong đợi của Thạch Lỗi dần dần tan biến, anh thở dài nặng nề, quay người châm một điếu thuốc, hút vài hơi dữ dần sau đó lại dập đi. Thạch Lỗi cảm chắc vai Tiểu Kỳ, hỏi lại một lần: “Hoặc đã từng yêu anh chưa, yêu chút nào chưa?”

Tiểu Kỳ cười ha ha, cô sợ mình nếu không cố gắng cười, nước mắt chút nữa thôi sẽ trào ra. Cô ho lớn, nhún nhún vai, hơi cười đùa: “Phương Tiểu Kỳ chẳng yêu ai, chỉ yêu mình! Đúng vậy, tôi và anh bên nhau chỉ vì điều kiện tốt, anh là con nhà quan, điểm này quá rõ rồi! Tôi chính là tồi tệ như lời Lưu Chí, không xứng với anh, cũng không đáng để anh đi tìm. Từ nay về sau quên tôi đi, tạm biệt!”

Đồ ngọc, Thạch Lỗi là kẻ ngu xuẩn, Tiểu Kỳ mắng thầm, tận sâu trong lòng Tiểu Kỳ đang tuôn trào nước mắt, anh và tôi mới đầu bên nhau tôi không biết anh là ai, càng không biết nhà anh ra sao. Điểm này anh quên rồi sao? Ha ha, tình yêu thật tàn khốc.

“Thật sao?” Đầu mày Thạch Lỗi co lại, ánh mắt dồn nén nhìn Tiểu Kỳ, khiến lòng cô trĩu nặng

Tiểu Kỳ cười gạt đầu: “Đương nhiên là thật, còn phải nói nữa, ha ha!”

Từ trong mũi Thạch Lỗi phát ra những tiếng “hừ” nặng nề rồi đột nhiên kéo Tiểu Kỳ sang đối diện đường. Tiểu Kỳ vội vàng nói: “Anh làm gì vậy, bỏ tôi ra, anh điên rồi!”

“Được rồi, dù sao cô cũng là người hư hỏng, thêm một người đàn ông như tôi cũng chẳng sao!”

Mắt Thạch Lỗi nóng giận bùng bùng, toàn bộ người như đang đè nén sự run rẩy bên trong. Anh kéo cô đến bãi đỗ xe, giận dữ đẩy cô vào xe, sau đó đóng sập cửa, khởi động xe. Cô nhìn sau cửa xe là Tiểu Vũ đứng thất thần ở đối diện đường, cô thở dài.

Chiếc xe chạy nhanh như gió. Tiểu Kỳ kinh sợ, cô chưa từng thấy Thạch Lỗi không kiểm soát được cảm xúc như hôm nay, cô buồn rầu nói: “Anh lái chậm thôi, anh muốn chết, tôi thì không muốn chết cùng anh.”

“Ngậm miệng lại!” Thạch Lỗi tức tối cau mày.

“Anh ra sức gọi cho em, không ngờ mới có mấy ngày đã đổi số. Anh đến ngân hàng tìm em đều nói em đã không làm ở đó. Đến nhà em tìm quả nhiên đã chuyển nhà. Được, em độc ác dám chơi trò biến mất với anh sao? Anh giờ tìm thấy em rồi, hôm nay phải nói rõ, tình cảm của anh lẽ nào không đáng để nói, em nói đi là muốn chạy thoát khỏi anh sao?” Thạch Lỗi vừa lái xe vừa trút hết những lời nói trong lòng vào Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ im lặng, lúc này nếu nói mình không những gọi cho anh biết bao lần, còn đến nhà tìm, thì còn có ý gì nữa? Lẽ nào phải nói em gọi cho anh nhưng điện thoại tắt máy, bỏ anh đến tìm em nói mình không xứng đôi? Chúng mình đều đã trải qua biết bao chuyện, anh không phải là người giàu có đến nỗi tiền nhiều không thể tiêu hết trong tiểu thuyết tình yêu, em cũng không phải lọ lem yếu mềm, chúng ta không thể chỉ sống vì tình yêu. Anh giờ phát điên vì yêu, có thể không để ý đến quá khứ của em, nhưng còn sau này? Sau này em chẳng thể giúp anh điều gì, lại đã làm rất nhiều việc sai trái, nếu cuộc sống gặp khó khăn, anh sẽ hối hận không? Em có thể chịu đựng được sự hối hận của anh không? Lúc đó, chúng ta vẫn còn yêu nhau không?

Tiểu Kỳ lặng lẽ nhìn Thạch Lỗi, tâm trạng cô phức tạp, cô chỉ có thể nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ.

Xe lao nhanh ra khỏi thành phố vào một con đường nhỏ, rất nhanh sau đó trước mắt xuất hiện một dãy tòa nhà thấp.

Anh phanh gấp, Tiểu Kỳ cũng nhanh ra khỏi xe.

“Đi, hôm nay tôi xem cô hư hỏng cỡ nào!” Thạch Lỗi dường như dùng toàn bộ sức lực kéo tay Tiểu Kỳ, đau đến nỗi cô cau mày, nhưng không dám nói gì.

Đến khu thứ hai, Thạch Lỗi kéo cô lên tầng 2, móc khóa mở cửa.

Tiểu Kỳ giận dữ hỏi: “Anh rút cuộc muốn làm gì? Chúng ta đã kết thúc rồi, anh tha cho tôi được không?”

Thạch Lỗi cười lạnh lùng: “Em không phải nói đã cùng ngủ cùng thẳng khốn Lưu Chí đó sao? Không phải nói đã gặp mặt vô số lần đúng không, kinh nghiệm phong phú đúng không, vậy còn mỗi anh đúng không?”

Thạch Lỗi dữ dằn, quàng mắt đỏ bừng.

Tiểu Kỳ nhất thời thần người ra tức giận, hét lên: “Phải đó, tôi lên giường với anh ta, tôi lên giường với vô số đàn ông, sao nào? Tôi hư hỏng vậy đó, liên quan gì đến anh?”

Chưa nói hết, môi Tiểu Kỳ đã bị môi Thạch Lỗi đè chặt, anh dùng lực hôn cô, không do dự chiếm lĩnh không gian của cô, mùi cỏ thơm lại một lần nữa lan tỏa khắp toàn thân Tiểu Kỳ. Đầu óc cô choáng váng, bao nhiêu ngày đè nén nỗi nhớ của mình giờ lại như thế này, chẳng có chút lực nào để phản kháng, chỉ mềm nhũn trong vòng tay anh, nụ hôn ấm áp lướt qua môi, luồn xuống cổ, lên ngực...

Thạch Lỗi đặt Tiểu Kỳ lên giường, ấn mạnh xuống, hôn thật mạnh. Trong miệng cô dường như phát ra ý thức tỉnh táo, lắm bầm “đừng” nhưng đã không còn kịp nữa, đầu óc cô đã mù mịt, anh cũng không thể dừng lại. Anh giận dữ nói: “Phương Tiểu Kỳ, anh hận em, anh hận em.”

Tiểu Kỳ rớt nước mắt cười trong hạnh phúc, đã yêu một lần thì giờ phút này đây còn nghĩ gì đến Tiểu Vũ, lo gì về sau. Anh và cô hôn nhau như hai kẻ điên, vuốt ve làn da đã từng nhớ đến phát điên, cho đến khi không còn sức lực.

“Anh và Lưu Chí cãi nhau, chút nữa thì bị xử phạt. Uống rượu đến nỗi dạ dày xuất huyết, cả nhà đều nói anh hết thuốc chữa. Anh chạy như điên 5 cây số, bị ngắt xui khi huấn luyện, cuối cùng kiểm tra ra đầu có u. Em thật độc ác, Phương Tiểu Kỳ. Em không thể chủ động gọi cho anh, ngay cả Tiểu Vũ cũng xin phép đến chăm sóc anh, tuy anh không muốn cô ta làm như vậy.

Còn em, em thì sao? Anh yêu em, nhưng em yêu anh không? Em là đồ lừa dối, mồm ba hoa mình kinh nghiệm phong phú, thực chất vẫn là...” Thạch Lỗi vừa giận, lật người ôm Tiểu Kỳ thủ thủ, “sau này không cho em rời xa anh, biết chưa?”

Tiểu Kỳ lau nước mắt, vuốt tóc Thạch Lỗi, nhẹ nhàng nói: “Anh, hãy Tiểu Vũ nhé. Em yêu anh, đúng vậy, em là đồ ngốc!” Tiểu Kỳ nói, nhìn Thạch Lỗi, anh đã ngủ, anh gối đầu lên cánh tay cô, trên mặt còn mỉm cười hạnh phúc.

Em chỉ là người con gái bình thường, dung tục bình thường. Em không dám tưởng tượng được gả cho anh thật, khiến anh phải chịu đựng sự phản đối của cha mẹ, khiến đồng nghiệp chê cười, để anh phải có áp lực lớn như vậy. Có một ngày cùng với những thử thách của thời gian, anh không yêu em nữa thì em phải làm sao? Phụ nữ là động vật yếu đuối, đừng dày vò em như vậy. Thật ra để chúng ta giữ lại những ký ức tốt đẹp nhé! Nhiều năm sau anh còn có thể nhớ đã từng có một người con gái dùng cảm một lòng một dạ yêu anh, như vậy là đủ rồi.

Cô lẩm nhẩm những lời này, mặc quần áo, hôn nhẹ anh, cười nói: “Em đi đây.”

Nước mắt cứ trào ra, Tiểu Kỳ mỉm cười đưa tay lau nước mắt. Khi xuống tầng nhìn thấy trên đường này không có chiếc xe chạy qua, bước chân cô đột nhiên nhẹ nhõm.

♥ Là kiếp hay là duyên

“Tiểu Kỳ.” Tiểu Vũ đứng trước sân bước ra, im lặng nhìn Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ quay đầu lại nhìn Tiểu Vũ, không biết tại sao đột nhiên thấy cô ta thật đáng thương.

“Chúng ta nói chuyện được không?” Tiểu Vũ buồn buồn nhìn cô.

Tiểu Kỳ thở dài: “Giữa chúng ta hình như chẳng có gì để nói.”

“Chị biết, giờ trong mắt em chị là người bỉ ổi. Chị không quan tâm, thật đó.” Tiểu Vũ cười đau khổ, “Chị yêu Thạch Lỗi, yêu anh ấy chết đi sống lại, rời xa anh ấy sống không nổi, điều này chắc em chưa hề nghĩ đến?”

Cô nhìn Tiểu Vũ bàng hoàng, điểm này đúng là cô chưa nghĩ đến.

“Năm đó chị lặng thầm thích anh ấy. Mẹ và bố sau khi tái hôn, bố chuyển trường cho chị, bọn chị mất liên lạc. Thật không dễ liên lạc lại được lại bị em đi trước một bước. Tiểu Vũ không nín nổi cười: “Chị biết em là con ruột của bố mẹ từ lâu rồi, do đó chị không muốn gây chuyện với em, đều tỏ ra yêu đuối trước em. Nhưng em luôn tìm mọi cách phá hoại chuyện của chị, thật khiến chị đau lòng. Chị ở trước mặt bố mẹ luôn rất hiếu thuận, cố gắng làm đứa con ngoan. Chị nghĩ nếu có một ngày họ nhận em về nhà, thấy chị rất hiếu thuận có lẽ sẽ tiếp tục coi chị là con. Nhưng chị sai rồi. Khi em làm tổn thương chị, họ rõ ràng biết nhưng lại nói tốt cho em trước mặt chị. Mà chị, chỉ là liên lạc Hoa Tiên Dững báo thù em một lần, họ không tha thứ cho chị. Ha ha, đó là sức mạnh của tình thân, thật tàn khốc phải không?”

“Chuyện này...” Tiểu Kỳ nhất thời bế tắc, không biết nên nói gì. Dù sao lời Tiểu Vũ nói là sự thực.

Tiểu Vũ thở dài: “Em là cô gái tốt, nhưng em đúng đã làm nhiều chuyện hồ đồ. Dựa vào lương tâm mà nói ở bên em, Thạch Lỗi có hạnh phúc không? Lưu Chí rõ ràng sẽ không buông tha cho em, vì em mới đầu lừa mai anh ta. Đối với người có lòng tự trọng cực lớn mà nói, sự lừa mai đó là muốn mạng của anh ta. Thạch Lỗi đã có xung đột với Lưu Chí, chút nữa vì chuyện này mà bị xử phạt. Em sau này còn muốn anh ta phát sinh xung đột với người khác sao? Đàn ông thực ra cần cuộc sống gia đình bình yên, ấm áp, điểm này sẽ trợ giúp cho anh ta tập trung vào sự nghiệp. Chị thấy em thực sự không hợp với Thạch Lỗi, cuộc sống cô đơn cùng mẹ trong thời gian dài đã khiến em hận đời, tính cách của em căn bản không thể dung hòa với tính cách của anh ấy. Còn chị lại có thể hy sinh tất cả cho anh ấy, cũng là người thích hợp nhất với anh ấy.”

“Chuyện này, tôi đều hiểu, chị không cần nói nữa! Tôi sẽ rời xa anh ta, chị yên tâm đi!” Tiểu Kỳ không nhìn được, nói.

“Không, vẫn chưa đủ!” Lời nói của Tiểu Vũ dường như nghẹn lên tận tở.

Tiểu Kỳ kinh ngạc hỏi lại: “Vẫn chưa đủ, chị còn muốn tôi phải thế nào?”

Tiểu Vũ cúi đầu suy nghĩ vài giây, lên tiếng: “Với tính cách Thạch Lỗi, anh ta căn bản không tin em không yêu anh ấy! Vì anh ấy và em giống nhau, đều là nói một đằng nghĩ một nẻo. Do đó vì tốt cho anh ấy chị xin em, nếu em không có một người đàn ông tương đương với anh ấy làm bia đỡ đạn thì cả đời này anh ấy sẽ không yên tâm ở bên chị. Cầu xin em, nếu em đã quyết tâm rời xa thì hãy làm đến cùng. Mong em sau khi buông tay đừng mềm lòng, cũng đừng phá hoại thứ hạnh phúc đến với chị không hề dễ dàng này. Những ngày này bố mẹ anh ấy rất thích chị, thái độ của họ đối với chị cũng tốt hơn rất nhiều, vì thế, chị...”

Tiểu Kỳ ngửa đầu nhìn lên trời cười lớn, cô không muốn nghe Tiểu Vũ nói thêm gì nữa, vội lên một chiếc taxi đang đến gần rồi đi mất.

Khi tình yêu tưởng như hết mà lại không hết sẽ giống như gặp ác mộng, luôn dày vò người trong cuộc. Tiểu Kỳ ngồi trong taxi buồn rầu, bản thân thật ra còn không bằng Tiểu Vũ, không có dũng khí đối mặt với tất cả. Có lẽ, tất cả sức mạnh đều dùng để báo thù cha mẹ rồi, đến cuối cùng gặp một chút sóng gió chỉ còn ý nghĩ chạy trốn. Nhưng sao có thể trách mình, Tiểu Kỳ chỉ là nhân viên hợp đồng, không có mối quan hệ, chỉ dựa vào thì để chuyển sang chính thức là việc không thể. Bà Từ lớn tuổi rồi vẫn làm việc vất kiếm tiền, mẹ ngày càng già, nếu có một ngày mắc bệnh nặng thì nên làm gì? Đến lúc đó chỉ có thể dựa vào Thạch Lỗi, mình ngoài mang lại cho anh niềm vui của tình yêu còn có thể có gì? Không thể nghĩ ra kế sách để anh thăng quan phát tài, cũng không có gia thế hiển hách phụ trợ, càng không có bản tính dịu dàng để anh trưởng thành trong tình yêu của mình. Gạt bỏ tất cả những điều này giữa cô và anh chỉ còn lại tình yêu. Thế gian này thứ khiến con người rung động nhất là tình yêu, sự sợ hãi vô dụng nhất

cũng là tình yêu. Phải kiên cường như thế nào mới có thể giữ được tình yêu này, mới để tình yêu luôn mới mẻ? Phải đó, Phương Tiểu Kỳ rất tham lam, hy vọng một khi yêu rồi thì cả đời ngọt ngào, cô không muốn nhìn thấy một ngày tình yêu biến màu. Càng không muốn thấy thứ tình yêu mà mình từng trải qua, từng khóc vì nó dần dần tan biến như mây khói.

Tiểu Kỳ nhủ thầm: Thạch Lỗi việc tốt nhất em có thể làm cho anh là buông tay!

Vừa mới đây trời còn trong xanh, đột nhiên vài đám mây đen lớn đã từ đâu kéo đến, tiếp đó là mưa rơi xuống lộp bộp. Thế giới ngoài cửa xe ướt nhòe, Tiểu Kỳ nhìn cây cối xung quanh đều phủ bởi một màu xanh lục mờ mờ, mãi nghĩ không chú ý xe đã rất nhanh rẽ vào cửa khu đô thị.

Kỳ quái khi Tiểu Kỳ xuống xe trả tiền thì mưa đột ngột tạnh hẳn. Cô ngửa đầu lên nhìn Mạnh Mạnh đang đứng run lên ở cửa siêu thị của khu đô thị, áo sơ mi bị ướt hết, chắc chắn là do mưa rồi.

“Mạnh Mạnh, cậu sao vậy? Đến tìm mình sao? Sao không gọi điện, ồ, đúng rồi, mình tắt máy sao không đến nhà để đợi, mẹ mình ở nhà mà.”

Tiểu Kỳ vội vàng chạy đến nói.

Mạnh Mạnh ngẩng đầu lên cười trong nỗi đau thương, nói: “Trưa nay, anh ấy kết hôn rồi. Mình ở giữa đám người nhìn anh đứng bên cô dâu xinh đẹp, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc chúc mừng quan khách. Mình đi nhà vệ sinh, người trong công ty mình đều nói Lý Mạnh Mạnh muốn gả cho người có tiền, nhưng vẫn bị đá. Thời nay phụ nữ đều hiện thực, đều cam chịu khóc trong BMW. Thực ra không phải vậy, Tiểu Kỳ, mình không phải...”

Tiểu Kỳ đưa tay ra bịt miệng bạn, nhẹ giọng: “Đừng nói nữa, Mạnh Mạnh, mình đều hiểu. Nào đến nhà mình, mình tìm cho cậu quần áo để thay.”

Bà Từ đang làm cơm, nghe tiếng cửa kêu, nói lớn: “Là Tiểu Kỳ phải không? Hôm nay tan làm đi đâu vậy, khi nhận được tin nhắn của con mẹ đã mua hết đồ ăn rồi! Mau rửa tay ăn cơm!”

Vừa nói, bà bung một nồi cơm ra đặt lên bàn, nhìn thấy Mạnh Mạnh liền nói: “Mạnh Mạnh đến à, cùng ăn cơm nhé!”

Mạnh Mạnh thay quần áo của Tiểu Kỳ, rửa mặt, ngồi thàn người trước bàn cơm.

“Mạnh Mạnh, việc của cháu dì đều nghe rồi. Còn nhiều đàn ông tốt, không phải sợ, từ từ tìm một người.” Bà Từ cười an ủi.

Mạnh Mạnh nhào vào lòng bà từ khóc đau khổ: “Dì à, anh ta kết hôn rồi, anh ta kết hôn với người con gái khác, không cần cháu nữa!”

Tiểu Kỳ nhìn Mạnh Mạnh kích động, mắt cô cũng đỏ lên, nghĩ đến Thạch Lỗi khi tỉnh dậy phát hiện mình không còn ở đó không biết sẽ thế nào! Mới đó còn thân mật, giờ lại phân ly, nước mắt cô cũng bắt đầu rơi xuống.

“Đứa con gái này, ngoan nào, đừng khóc! Tiểu Kỳ của chúng ta cũng là... cháu, dì ơi, cháu, cũng không phải...” Mắt bà ươn ướt, nhớ đến nỗi đau của Tiểu Kỳ phải chịu đựng sau khi thất tình, tự nhiên lại nghĩ đến mình, trong lòng lại đau nhói.

Tiểu Kỳ cười trong tiếng khóc: “Mạnh Mạnh, cậu thật đáng ghét, làm mẹ con mình cũng khóc theo cậu rồi!”

Ha ha, ha ha! Mạnh Mạnh cũng vừa khóc vừa cười, lau nước mắt nói: “Dì à, xin lỗi dì, để dì cười rồi!”

Bà Từ cười nói: “Không sao, không sao, chúng ta ăn cơm đi, ăn nhiều chút.”

Sự xuất hiện đột ngột của Mạnh Mạnh khiến một ngày của Tiểu Kỳ vốn đã hỗn loạn càng bận hơn, sau khi rửa mặt cô nằm lên giường đọc tạp chí lúc lâu mới hơi buồn ngủ, vừa chuẩn bị tắt đèn thì điện thoại vang lên.

“Phương Tiểu Kỳ, em bắt anh đào tung cả thành phố này để tìm em sao? Em là đồ ngốc, cho rằng thay số điện thoại thì anh không thể tìm ra sao?”

Em nhớ kỹ rằng em còn có công việc, còn có nhà, em, em khiến người ta thật tức.” Thạch Lỗi nói liên hồi trong sự giận dữ khiến đầu óc Tiểu Kỳ vừa bình tĩnh lại ảm đạm.

“Em!” Tiểu Kỳ thốt ra một chữ, rồi không thể tiếp tục nói tiếp. Nói gì cũng đều không tốt, đúng rồi thực ra vài tiếng trước, sau khi hai người như vậy nên nhanh chóng biến mất, ngồi lên máy bay tùy tiện đến một nước nào đó như Mỹ, Pháp, Anh, đến một nơi anh ta không dễ dàng tìm thấy. Nhưng cuộc sống không phải tiểu thuyết, cô không thể dễ dàng đến đất nước khác để sống. Cô chỉ cười đau khổ, vừa cảm động trước sự ngoan cố của Thạch Lỗi, lại thấy phiền phức với tình yêu dai dẳng này.

Thạch Lỗi thở dài, nhẹ giọng: “Tiểu Kỳ, sao em phải trốn anh? Ồt cuộc xảy ra chuyện gì? Anh muốn ở bên em, điều này em phải hiểu chứ. Điều gì quan trọng hơn cả việc mình bên nhau. Đừng như vậy có được không?”

“Thạch Lỗi, em đã từng yêu anh, đúng vậy, yêu rất nhiều! Nhưng, thật sự xin lỗi, em phải cưới người khác rồi. Đối phương là người luôn theo đuổi em, em cũng rất cảm động với sự kiên trì của anh ấy. Hai đứa mình có tính cách không hợp nhau, để tránh sau này đòi chia tay thì nên dừng lại thôi!” Tiểu Kỳ nói xong khâm phục mình vì nói những lời giả dối y như thật.

“Em nghĩ những lời như vậy có thể lừa ai? Có phải em vì việc của Lưu Chí mà đau buồn? Anh lúc đó quả thực bị kích động, nhất thời cả thấy mất mặt. Em có phải còn giận anh không? Sau khi về anh đã hối hận rồi, muốn tìm em xin lỗi nhưng liên tiếp xảy ra nhiều chuyện, về sau anh phải vào viện. Giờ anh chính thức nói với em, Phương Tiểu Kỳ cả đời này anh đã chọn em rồi. Nếu em muốn, mình kết hôn ngay được không? Anh không để ý người khác nghĩ gì, bố anh và dì, mặc kệ họ. Được không Tiểu Kỳ?” Thạch Lỗi chậm chậm nói một cách khẩn thiết, chỉ sợ Tiểu Kỳ nghe không rõ.

Tiểu Kỳ đau khổ hít thật sâu, sau đó bình tĩnh nói: “Bạn trai em là Lý Vỹ Lợi, điều kiện gia đình anh ấy không tồi. Anh ấy rất yêu em, đều rất tốt với em và mẹ, gia đình anh ấy không để ý đến việc em chỉ trưởng thành trong

một gia đình bố mẹ ly hôn. Anh ấy rất rõ việc trước đây em đã hẹn hò với rất nhiều đàn ông, anh ấy không để ý vì biết em chỉ là đùa giỡn. Em dự định kết hôn với anh ấy, gả cho người yêu em, em đang rất thật lòng. Em và anh ở bên nhau quá mệt mỏi rồi, dĩ nhiên không thích em, bố anh cũng không thích em. Người nham hiểm như Lưu Chí còn dày vò chúng ta nhiều, nhớ đâu trong buổi gặp mặt gia đình quý tộc của nhà anh lại gặp một người đã từng hẹn hò với em thì không phải là làm hổ thẹn đến gia đình anh sao? Tính khí anh nóng nảy, tính cách em cũng chẳng tốt gì, hai người ở bên nhau chỉ làm cuộc sống thêm loạn, do đó, xin anh, buông tay đi!”

“Anh không tin, anh không tin. Trừ khi em kết hôn thật, nếu không anh sẽ không tin.” Thạch Lỗi nói xong đột nhiên ngắt điện thoại.

Vết thương khó khăn lắm mới lành giờ lại nứt ra, từng cơn đau lại đến, nỗi đau này khiến người ta rách nát tim gan, cô thầm nghĩ: Thạch Lỗi, đừng trách em, nếu không phải vậy anh sao có thể bắt đầu cuộc sống mới.

Chương 12: Để tình yêu chìm vào quên lãng

Nếu có một ngày mình bước qua nhau, thì hãy để tình yêu chìm vào quên lãng! Em yêu anh, khi em xinh đẹp nhất đã từng rất yêu. Em buông tay chỉ vì muốn anh sống tốt hơn>

♥ Buông tay vì yêu

Ngày thứ hai, trên đường cô đi làm liền gọi điện cho Lý Võ Lợi, nói có việc cần thương lượng, buổi trưa mời anh ăn cơm, Võ Lợi vui vẻ đồng ý.

Đối với Võ Lợi mà nói, Tiểu Kỳ có chút hối hận, dường như mỗi lần tìm anh đều là có việc cầu cứu. Trong cuộc đời của mỗi người phụ nữ dường như đều xuất hiện một người như vậy, anh dịu dàng biết quan tâm, thấu hiểu lòng người, thậm chí sẵn sàng giúp đỡ, nhưng mãi mãi không thể yêu. Sau khi nghỉ giữa trưa cô vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy Thạch Lỗi đứng đợi ở đối diện đường. Tiểu Kỳ sợ hãi, vội quay lại ra bằng cửa sau.

“Lý Võ, em có một việc khó đề hế rằng muốn nhờ anh, nhưng lại không thể không nói.” Tiểu Kỳ còn chưa ngồi vững đã vội vàng vào vấn đề.

Võ Lợi cười: “Việc gì vậy, nếu là việc anh cưới em thì không cần cầu cũng được.”

Tiểu Kỳ thần người, nói về những việc đã qua, nhìn vào mắt anh khẩn thiết: “Võ Lợi, em xin anh, anh cưới em thật được không? Mình không đăng ký, chỉ là cử hành hôn lễ, giống như đóng phim. Chỉ có như vậy Thạch Lỗi mới từ bỏ em, em cũng không bị dòn nén nữa!”

Võ Lợi kinh ngạc, anh không ngờ lời nói đùa của mình thành thật, nghĩ hồi lâu nói: “Tiểu Kỳ, nếu anh nói mình cưới thật thì em thấy sao?”

“Em đồng ý!” Tiểu Kỳ nhiều cảm xúc đan xen nói, “Em đã bước vào nhóm gái ế rồi, còn là một gái ế hung hãn! Em bây giờ đang thành thực với anh, nhưng cảm giác đối với anh tạm thời vẫn không phải là yêu, là cảm

động và tình bạn. Chỉ cần anh đồng ý tiếp tục đợi em, em nghĩ đối với một người đàn ông tốt như anh sao em lại không yêu? Tiểu Kỳ không phải là kẻ ngốc, ai tốt ai xấu cô biết rõ. Em và Thạch Lỗi có duyên không có phận, em hạ quyết tâm thà đau đớn một lần vẫn còn hơn mãi mãi, do đó mong anh giúp em!”

Lý Vỹ Lợi nắm tay cô, dịu dàng nói: “Anh hiểu, mới đầu không cho em tình yêu ấm áp, nồng cháy nhưng anh có thể cho em tình yêu mưa dầm thấm lâu, yên tâm đi, Tiểu Kỳ.”

“Dạ!” Tiểu Kỳ thật sự cảm kích sự chờ đợi của Lý Vỹ Lợi, khi mỗi lần cô gặp khó khăn đều là người đàn ông này xuất hiện cứu cô. Tình yêu à, vút nó cho quỷ đi. Dù sao sống với ai cũng là cả đời, chỉ cần người đàn ông này tốt với mình, một ngày nào đó mình nhất định sẽ yêu họ.

Khi hai người ăn xong về ngân hàng, Thạch Lỗi đã đi thăm thử phào. Thạch Lỗi bận như vậy không thể ngày ngày đến chờ cô. Chỉ cần anh tận mắt thấy cô kết hôn thật với Vỹ Lợi thì nhất định sẽ nản lòng.

Buổi tối sau khi tan ca cô nghĩ cần mau đến Parkson mua vật dụng kết hôn màu đỏ, tối thiểu để Thạch Lỗi tin rằng đây là thật. Cô vội vàng đến Parkson, một mình đi vào, vừa đứng thấy một chiếc váy lễ phục màu đỏ. Chiếc váy bông với đường eo cao, trên ngực đính những viên ngọc trai, kiểu cách đơn giản, đường nét thướt tha. Tiểu Kỳ đang sờ vào thì có người gọi: “Phương Tiểu Kỳ!”

Cô ngẩng đầu lên, đúng là Tiểu Chân thanh mai trúc mã với Thạch Lỗi, cô có chút ngạc nhiên, nói nhạt: “Xin chào!”

Dưới ánh đèn lộng lẫy của Parkson, cô ngồi trên sofa nhìn Tiểu Chân, đợi cô ta nói, “tôi và Thạch Lỗi vốn là một đôi trời sinh, không ngờ cô xuất hiện rồi. Được tôi thừa nhận cô khá xinh. Nhưng những việc phức tạp quanh cô, tôi cũng không muốn nói, giờ lại xuất hiện Tiểu Vũ, tức chết đi được. Tiểu Chân vừa nói vừa lấy ra khỏi ví một chiếc quạt nhỏ, khó chịu quạt quạt!”

Tiểu Kỳ đã chán gặp cả đám người muốn khuyên mình chia tay với Thạch Lỗi, dường như cả thế giới đều không thích cô. Cô có chút khó chịu nói với Tiểu Chân: “Được rồi, cô không cần nói nữa. Tôi và Thạch Lỗi đã chia tay, do đó sẽ không còn uy hiếp gì đối với cô. Tôi đã nói rất rõ rồi, nên cô có thể yên tâm. Không có việc gì thì tôi đi trước, tạm biệt.”

“Đứng lại” Tiểu Chân nói, giọng nói sắc nhọn của cô ta lại một lần nữa truyền đến tai Tiểu Kỳ trong một khoảng cách gần, “Cô tuy muốn chia tay với anh Thạch Lỗi nhưng anh ấy là người trọng tình nghĩa, chỉ cần cô còn ở thành phố này, anh ấy sẽ không từ bỏ. Cô nên biết mình không thích hợp làm con dâu nhà đó, còn tôi, tôi cũng sẽ không đối xử tệ với cô. Tôi biết cô vẫn là nhân viên hợp đồng trong ngân hàng, tôi sẽ nhờ người để cô thành chính thức, còn nữa tôi dự định để cô đến chi nhánh ở nơi khác làm việc. Việc tốt này người khác có muốn cũng không được, cô đi nơi khác không những lương tăng gấp đôi mà làm tốt còn có thể làm chủ nhiệm. Giờ chỉ đợi cô gật đầu, nếu cô muốn, tôi sẽ sắp xếp cho cô rất nhanh.”

Cô đột nhiên thấy choáng váng, ánh đèn trước mắt liên tục cháy, màu trắng, màu hồng, màu vàng, rất nhiều màu sắc hỗn loạn thành một mảng, khiến cô chao đảo muốn gục ngã. Sự sắp xếp tốt như vậy, đối với một nhân viên hợp đồng vất vả để được chuyển sang chính thức thì còn gì vui hơn? Giả bộ thanh cao cái gì? Như vậy cô có thể đưa bà Từ rời khỏi thành phố khiến người ta đau lòng này mà chẳng phải lo nghĩ gì. Dù sao sự tồn tại của mình gây ra sự phiền phức cho nhiều người như vậy, tại sao phải ở lại, cô cười được, quá tốt rồi! Tôi đương nhiên đồng ý, cơ hội tốt vậy mà.”

Trên mặt Tiểu Chân để lộ thần sắc khinh bỉ, hẩy môi nói: “Được, đợi tin của tôi. Vậy cô cũng biết làm như thế nào rồi chứ.” Nói xong, cô ta đeo kính lên, hai tay khoanh trước ngực thách thức bỏ đi.

♥ Nước mắt em, làm sao anh thấy

Lý Vỹ Lợi rất nhanh bước vào trạng thái một người bạn trai chính thức, ngày thứ hai khi cô tan ca nhìn thấy anh cười tít mắt chờ đợi trước cửa ngân hàng.

Thạch Lỗi cũng đứng giờ xuất hiện ở cửa ngân hàng, thân hình rắn chắc trước kia giờ đã gầy đi nhiều, anh không nói gì, chỉ lặng lẽ đợi ở đó.

Trong lòng Tiểu Kỳ đau quặn, cô can đảm tỏ ra vui vẻ đi nhanh về phía Võ Lợi, cười nói: “Anh đến rồi à, trưa nay mình ăn gì?”

Võ Lợi cười nói: “Đói rồi phải không, anh mời em đi ăn cá nướng, thế nào?”

“Đúng là hiểu ý em, Tiểu Kỳ diễn như thật!” Trên mặt Thạch Lỗi thần thái bất định.

Tiểu Kỳ “Ồ”, kéo tay Võ Lợi nói: “Nào, Võ Lợi, em giới thiệu một chút, đây là Thạch Lỗi.”

“Thạch Lỗi, đây là Võ Lợi, là bạn trai em. Không phải vị hôn phu chứ!” Tiểu Kỳ nói xong cười khanh khách với Võ Lợi.

Thạch Lỗi thần sắc âm trầm nói: “Em không thể nhanh như vậy đã yêu người khác chứ, anh không tin.”

Tiểu Kỳ “ái chà”, “tại sao lại không thể, Võ Lợi đẹp trai lại tốt với em, em còn gì để chưa thỏa mãn.” Nói xong mượn cớ xem đồng hồ, thẳng thắn nói, “trời, không còn sớm nữa, bọn em phải đi ăn cơm rồi! Chiều em còn phải làm, ha ha, đến lúc đó mời anh uống rượu cưới của bọn em!”

Lý Võ Lợi phối hợp rất ăn ý với cô, để cô khoác tay anh đi về phía trước. Tiểu Kỳ toàn thân không có lực, trong tay ướt đầm mồ hôi, liên tục liếm môi.

“Tiểu Kỳ, em đang run.” Võ Lợi nói nhẹ, “Nếu giờ em hối hận vẫn còn kịp!”

“Không, nắm chặt tay em, em không thể để anh ta phát hiện ra!” Tiểu Kỳ nhả tâm, dùng toàn bộ sức lực còn lại vào nhanh xe của Võ Lợi.

Võ Lợi thở dài: “Được rồi, anh biết làm như thế này thật không dễ dàng. Mình đi ăn cơm nhé!”

Bà Từ cảm thấy không thể hiểu lời đề nghị kết hôn với Vũ Lợi của con gái, nhưng chữ “tình” bà cả đời đều chẳng thể hiểu rõ, làm sao có thể yêu cầu Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ mua rất nhiều kẹo cưới, loại kẹo bọc bởi giấy bóng kính trong suốt, màu đỏ và xanh pha lẫn rất đẹp mắt. Liên tục hai ngày Tiểu Kỳ đi Parkson, xem những bộ lễ phục màu đỏ, chữ hỷ màu đỏ, giày màu đỏ... Nếu là hôn lễ của mình và Thạch Lỗi thì tốt biết bao. Ý niệm này vừa mới xuất hiện, cô đã nhần tâm đè nén nó xuống.

Vũ Lợi hôm nay có việc không đến đón Tiểu Kỳ. Cô một mình ôm một túi đồ to lên xe buýt lắc lư đến bến xe, xuống xe đi chậm chậm. Khi sắp đến khu đô thị đã thấy mùi rượu từ trên người Thạch Lỗi từ xa bay đến.

Hai người đều thần thờ dừng ở đó, Tiểu Kỳ chẳng còn sức lực bước về trước, Thạch Lỗi cũng không tiến đến. Góc phố trong đêm yên lặng không một tiếng động, ánh đèn lờ mờ từng vòng từng vòng quấn quanh cô, lại chiếu lên người anh. Thạch Lỗi bước đến, kéo mạnh cô vào lòng, giọng vỡ ra: “Em nhần tâm làm tổn thương trái tim anh sao?”

Chiếc túi Tiểu Kỳ ôm trên người rơi xuống, kẹo ở trong túi bắn tung tóe trên mặt đất, cô run rẩy đưa tay ra sờ mặt Thạch Lỗi, mặt anh vẫn rất nét như trước kia, chỉ là trên mặt có gì đó ươn ướt, là nước mắt sao? Cô muốn ngẩng đầu lên nhìn, lại bị anh ôm chặt hơn, ra lệnh: “Không được nhìn, ngoan ngoãn để anh ôm một lúc, được không?”

Tiểu Kỳ vẫn nghĩ rằng mình đủ kiên cường, có thể yêu cũng có thể từ bỏ. Rõ ràng đã quyết định rời xa anh, tại sao giờ tim lại vỡ vụn. Tiểu Kỳ không kháng cự, để mình được thỏa thích khóc trong lòng anh, mùi cỏ thơm dịu dịu lại xộc lên mũi, trong mùi hương dịu dịu đó là trái tim đập nhanh khiến cô run lên, qua lớp áo, hơi ấm trên người anh truyền đến cô. Tiểu Kỳ hít một hơi thật sâu thật sâu, thu thu mũi, sẽ chẳng bao giờ còn chiếc hôn như này nữa. Cô nghiêm túc, buồn rầu nói: “Quên em đi!”

“Tại sao, rốt cuộc tại sao?” Thạch Lỗi đau đớn hét lớn.

Không thể cứ như này, tiếp tục cảm nhận hơi ấm của Thạch Lỗi, Tiểu Kỳ sẽ lại muốn ở bên anh, lại dày vò không dứt ra được. Một làn gió lạnh khiến cô như tỉnh táo lại, cô đẩy anh ra, dùng lực để cơ trên mặt cứng lại cười, cười nhạt: “Đồ ngốc, lẽ nào anh phải bắt em nói ra sao? Phương Tiểu Kỳ từ trước đến giờ đều là người đầu óc tỉnh táo và hiện thực, biết mình muốn gì. Bố anh sắp về hưu rồi, anh lại là một quân nhân bình thường, em theo anh có gì tốt chứ, Vỹ Lợi là con một trong nhà, cha anh ấy rất yêu thương anh ấy làm theo ý anh ta. Em tương lai gả cho anh ấy không phải là rất sung sướng sao...”

Tiểu Kỳ hơi híp mắt lại, trên mặt như đang ảo tưởng điều gì, cô hơi nhếch mày lên, mép miệng nở nụ cười mơ màng.

Thạch Lỗi khó để tin vào những điều này, đứng ngây người nhìn Tiểu Kỳ hồi lâu mới chậm chậm nói: “Đây đều là lời nói thật lòng của em sao?”

“Là thật, đương nhiên rồi!” Tiểu Kỳ cười ra vẻ thờ ơ.

Thạch Lỗi cũng cười to, tiếng cười lúc cao lúc thấp, sau đó là tiếng dài: “Hóa ra chỉ có mình là đa tình, cho rằng gặp được tình yêu thực sự! Đáng nực cười, thật nực cười!”

Tiểu Kỳ nuốt nước bọt, cười khẩy: “Thì vậy, nhất định đừng thật lòng với tình cảm! Em đi đây, hẹn ngày kết hôn uống rượu mừng nhé, tạm biệt!”

Tiểu Kỳ cay đắng trong lòng, chạy về trước khu đô thị, thở phào sau đó mới trốn trong khu đô thị nhìn ra ngoài. Thạch Lỗi thần thờ đứng ở đó, lại móc ra một điếu thuốc, lặng lẽ một mình đứng trong bóng đêm thê lương hút hết. Lại nhìn vào trong khu đô thị, dường như hạ quyết tâm rất lớn, mới quay người quyết tâm bỏ đi.

“Làm gì vậy?” Bà Từ vỗ vai Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ đang chăm chú dõi theo Thạch Lỗi, đột nhiên bị bà Từ làm cho giật mình, không hề phòng bị quay đầu lại.

Bà Từ nhìn cô mặt ướt nhèm bởi nước mắt, miệng khô đến nỗi sắp bong cả da, vội vàng kéo tay cô, đau lòng: “Tiểu Kỳ, không được khóc nữa biết không? Con như này khiến mẹ cũng đau lòng. Con không xứng đáng với người ta, đành vậy đi! Buông tay bây giờ là tốt cho cậu ấy!”

Tiểu Kỳ không nói, nhào vào lòng bà khóc. Vừa khóc lại nghĩ đến Tiểu Chân bảo cô mang sơ yếu lý lịch của mình cho cô ta! Nên cô vội vàng về nhà rửa mặt, cầm hồ sơ ra cửa bắt xe.

Tiểu Chân hẹn gặp cô trước quảng trường Vạn Đạt.

Sau khi Tiểu Kỳ đến thì nhìn bốn phía, một lát sau Tiểu Chân trang điểm lộng lẫy cũng đến.

“Mau đưa cho tôi, tôi phải đi xem phim bây giờ! Khó lắm mới được Thạch Lỗi chủ động hẹn.” Tiểu Chân vừa nói, mặt cũng cười mãn nguyện.

Tiểu Kỳ đau khổ nhìn về phía rạp chiếu phim, sau đó một mình lặng lẽ đi về bến xe buýt. Vừa đến bến thấy bóng dáng anh đang chậm chậm bước về hướng này, cô vội vàng trốn sau cây trụ chăm chú nhìn theo anh.

Gió thêm cuốn theo bụi cát, trong bóng đêm mờ ảo, Tiểu Kỳ nhìn người đàn ông mình yêu từng bước từng bước đi về phía Tiểu Chân. Cô choáng váng, cả đời này mình sẽ chẳng còn biết yêu, sẽ chẳng thể nào!

♥ Thà rằng quên lãng

Tiểu Kỳ không muốn tổ chức ồn ào hôn nhân vội vàng này, do đó chẳng thông báo cho ai. Nhưng Võ Lợi thì rất nhiệt tình, anh gọi người sửa sang lại lần nữa ngôi nhà mới trang trí, còn đưa cô đi chọn đồ nội thất, chụp ảnh cưới.

Một người con gái có phúc khí như vậy, được anh yêu chiều như vậy, còn đòi gì nữa? Tiểu Kỳ mắng mình phải biết đủ, nhưng khi chụp ảnh cưới lại vẫn là vẻ gượng gạo.

Chụp ảnh cưới cả ngày, cô mệt đến nỗi mỗi như gân cốt, chụp xong đến nhà hàng nhỏ gần tiệm chụp ảnh ăn cơm. Vừa vào cửa thấy Mạnh Mạnh

đang bung bát mỳ kinh ngạc: “Tiểu Kỳ, tại sao cậu lại đến đây? Mặt còn trang điểm đậm như vậy.”

Vỹ Lợi cười: “Hôm nay bọn mình đi chụp ảnh cưới!”

“Cái gì? Ảnh cưới?” Mạnh Mạnh miệng chu lên, nhìn Tiểu Kỳ không dám tin là thật.

Tiểu Kỳ cười: “Mạnh Mạnh, xin lỗi, bọn mình cưới nhanh quá, chưa kịp nói với cậu.”

“Tiểu Kỳ, cậu theo mình.” Mạnh Mạnh như nghĩ đến điều gì, đột nhiên kéo cô ra ngoài.

Ở cửa nhà hàng, Mạnh Mạnh nghiêm túc: “Tiểu Kỳ, mình biết với cá tính của cậu nếu thích ai thì không thể nhanh thay lòng như vậy, rốt cuộc tại sao?”

Sự việc đến cơ nổi như hôm nay cũng chẳng cần thiết nói gì nữa. Tiểu Kỳ cười mệt mỏi: “Không có, mình yêu anh ấy, là thật lòng!”

Ánh đèn ở cửa nhà hàng chiếu lên mặt Mạnh Mạnh, cô nhìn Tiểu Kỳ, nhìn một lúc quãng mắt bắt đầu đỏ lên.

Tiểu Kỳ vội vàng hỏi: “Mạnh Mạnh, cậu rốt cuộc sao vậy? Đừng như vậy!”

Mạnh Mạnh nói nhỏ: “Tiểu Kỳ, xin lỗi cậu! Mình có một việc vẫn giấu cậu, mới đầu, mới đầu có người tìm mẹ mình nói muốn điều tra cậu. Mẹ mới đầu từ chối, người đó nói là người nhà Thạch Lỗi, muốn biết việc của Tiểu Kỳ. Kết quả nhân lúc mẹ mình đi rót nước liền lấy trộm quyển sổ ghi chép xin lỗi cậu, nếu không phải là mình suốt ngày kéo cậu đến tham gia tiệc gặp mặt, nếu không phải mẹ mình không đề phòng thì sẽ không...”

“Ha ha, không có gì, đều là số mệnh rồi! Mạnh Mạnh, đều đã qua rồi, mình không trách cậu và dì.” Tiểu Kỳ cười nhạt.

Manh Manh vừa nói vừa khóc: “Mình biết cậu và Thạch Lỗi thật lòng yêu nhau, mình, mình phải đi tìm anh ấy, nói cho anh ta toàn bộ sự thật.”

“Manh Manh!” Tiểu Kỳ kéo Manh Manh, nghiêm giọng, “mình phải gian nan lắm mới hạ được quyết tâm này, cậu biết không? Nếu hôm nay cậu dám đi, cả đời này mình sẽ không nhìn mặt cậu!”

“Tiểu Kỳ!” Manh Manh ôm cô khóc lớn, “mình đã vứt bỏ tình yêu, cậu không thể như vậy...”

“Tiểu Kỳ, đồ ăn đã mang ra rồi!” Võ Lợi ra gọi.

Tiểu Kỳ lau nước mắt, cười nói: “Manh Manh, mình quyết định rồi, điều này tốt cho cả mình và anh ấy. Cậu không cần quan tâm, hôm đó đến dự hôn lễ của mình nhé!”

Đặt làm váy cưới, chọn người trang điểm, mua nhẫn cưới... hôn lễ rất nhanh được sắp đặt. Sự việc điều động công tác của Tiểu Kỳ cũng hoàn tất, Tiểu Chân quả nhiên thực hiện lời hứa. Nghĩ đi nghĩ lại, Tiểu Kỳ nghĩ đã phụ lòng Võ Lợi, để mình phải nợ anh thêm một lần, đợi sau khi lên xe đi thành phố X sẽ nói với anh.

Hôn lễ cử hành tại khách sạn Bách Duyệt.

Tiểu Kỳ sáng sớm đi trang điểm, mặc váy cưới, ngồi trên chiếc giường cũ hơi lắc lư đợi Võ Lợi đến đón. Bà Từ bận rộn, sau khi người đến đón dâu đến mới ôm cô khóc. Người khác đều nói bà nhìn thấy con gái đi lấy chồng nên đau lòng. Chỉ có Tiểu Kỳ hiểu mẹ khóc vì mình gả cho một người mà mình không yêu, tổn thương đến người mình yêu thương nhất.

Đoàn xe hoành tráng chậm chậm của một vòng. Tiểu Kỳ và Võ Lợi dưới sự chủ trì của MC mỉm cười cắt bánh, mắt cô luôn nhìn qua đám người, tuy biết rằng Thạch Lỗi sẽ không đến.

Tiểu Kỳ thay chiếc váy chúc rượu chấm hoa dài đến mắt cá, đeo giày cao gót cùng Võ Lợi đi chúc rượu. Không lâu sau trước váy chấm hoa bị giày

của cô dầm bẩn. Cô vội vàng đến nhà vệ sinh tháo giày, đổi chiếc đế bằng, chỉnh sửa xong mới cầm túi đến trước gương trang điểm lại.

“Hôm nay rất xinh, váy cũng rất đẹp!” Câu nói lạnh lùng từ đối diện phòng vệ sinh truyền vào tai cô. Cô giật mình nhìn ra nơi đó, Thạch Lỗi cho tay vào túi, nghiêng đầu nhìn cô cười.

“Cảm ơn!” Tiểu Kỳ vội đi.

Thạch Lỗi cười ha ha: “Tiểu Kỳ gặp mặt vô số lần cuối cùng cũng đã kết hôn, không biết bao nhiêu đàn ông phải đau lòng! Ngốc thật, mình là một trong số đó, cho rằng vì yêu có thể bất chấp tất cả, thực ra chỉ là một kẻ dựa vào bề ngoài xinh đẹp không biết bao nhiêu tay, mình đúng là ngốc nghếch.”

Tiểu Kỳ cứng người, cô không muốn nói gì, quay người đi. Thạch Lỗi đến trước mặt kéo cánh tay cô: “Sao, sao cô không nghe lời tôi nói? Lẽ nào cô không phải loại người đó sao? Đoàn xe đón hoành tráng thật, chiếc xe BMW bóng loáng, cô vừa ý rồi chứ, Phương Tiểu Kỳ?”

Ngữ điệu của Thạch Lỗi chỉ là nhạo báng, góc mắt mang nụ cười lạnh lùng.

Tiểu Kỳ nghĩ trong đau khổ, tình yêu bỗng chốc tan biến, không biết có ai hiểu tất cả những gì mình đang làm?

“Phải, tôi rất vui!” Tiểu Kỳ không dễ dàng để thốt ra những chữ đó, còn may có người khác vào nhà vệ sinh. Cô vội vàng nhắc váy đi ra.

Vỹ Lợi đã uống say, lớn giọng cười với mọi người: “Tiểu Kỳ là của tôi, của tôi! Tôi yêu cô ấy, tôi yêu cô ấy!”

Người bên cạnh đều hò hét, có người đứng dậy hô: “Biết rồi, biết anh yêu cô ấy, ha ha ha!”

Tiểu Kỳ thở dài, lặng lẽ về phòng toilet, Thạch Lỗi đã đi rồi. Cô vào toilet tháo hoa tai xuống, rửa sạch son môi, sau đó đi xuống tầng.

Mãi mê với tình yêu, con người dường như không còn để ý đến mùa đông hay hạ, chỉ còn lại là tình ý ngọt ngào trong tim. Đã từng yêu mãnh liệt, đến giờ là sự cô độc đau đớn, chạy trốn tình yêu. Tiểu Kỳ lại lần nữa hồi tưởng lại thời khắc ở bên Thạch Lỗi, sau khi về nhà nhanh chóng rửa mặt thay đồ, cùng bà Từ dắt xe đi sân bay.

“Không nói với bố mẹ con một tiếng sao?” Bà Từ đầy tâm sự.

Tiểu Kỳ mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ ơ nói: “Mẹ, không sao đâu. Con đến đó sẽ gọi điện nói với họ. Sau này nhớ họ cũng có thể quay lại thăm!”

Rất nhanh sau đã đến sân bay. Cô đứng ở trên đường gửi tin nhắn cho Vỹ Lợi: Cả đời này em nợ anh, kiếp sau sẽ trả. Em và mẹ đến một nơi nào đó sẽ lặng thầm chúc phúc cho anh, điều an ủi em là một người có điều kiện tốt như anh sẽ rất nhanh tìm được người con gái tốt hơn em, chúc may m

Gửi xong tin nhắn, cô ném sim điện thoại đi, vỗ tay cười nói với bà Từ: “Mẹ, con phải bắt đầu lại.”

Bà Từ nói: “Ừ!”

Máy bay rất nhanh vút lên bầu trời, Tiểu Kỳ nhắm mắt hồi ức lại thư gửi cho anh.

Thạch Lỗi:

Khi anh nhận được lá thư này em đã ở một thành phố khác. Em đã từng nghĩ, nếu trong cuộc đời xuất hiện một người đàn ông đáng để yêu, thì em nhất định sẽ bắt chấp tất cả, đắm say với tình yêu. Đó là mộng tưởng của một cô gái nhỏ, lúc đó tình yêu trong tưởng tượng chỉ thuần túy như vậy.

Em yêu anh, khi anh yêu em, em thực sự đã yêu anh rồi! Thích ở bên anh, giống như anh nói, vì em và anh giống nhau. Nếu em biết có một ngày sẽ gặp anh, em sẽ giống như một người con gái bình thường nhớ ai đó đến điên cuồng, sẽ để ý đến cảm nhận của họ, sẽ vô số lần tưởng tượng cùng họ kết hôn, sinh con cái. Đương nhiên em tuyệt đối sẽ không làm nhiều việc sai trái như vậy. Nhưng tuổi trẻ vội vàng, bông bột, cuộc sống cũng không hề

quay lại. Em quả thực đã sai rồi, làm rất nhiều việc hối không kịp. Dẫn đến cuối cùng em muốn quên hết, muốn chúng chưa từng xảy ra cũng không được!

Điều an ủi em là: Phương Tiểu Kỳ là người con gái trinh tiết, chưa từng làm chuyện đó với bất cứ ai, ha ha. Tình yêu có khi thật hèn hạ, em muốn đến một góc khác của thế giới này, ở đó nghĩ về anh, nhớ lại tình yêu đẹp lung linh của chúng mình, cũng không muốn tình yêu dần dần tan biến cũng với những thử thách của cuộc đời. Em là người nhu nhược, không có dũng khí đối diện với rất nhiều vấn đề, nên đừng trách em.

Phương Tiểu Kỳ thực lòng yêu anh, khi chưa biết anh là con nhà quan đã yêu anh rồi, thật ngốc. Em tuy là người thực dụng nhưng nếu không yêu thì tuyệt đối không thể miễn cưỡng mình ở bên người khác. Thực ra em là một cô gái ngốc, luôn nhớ đến mỗi câu anh nói, em là cô gái ngốc sẽ giữ anh trong trái tim...

Em đi cùng mẹ, anh không phải tìm em, muốn tìm cũng tìm không được. Ai đó đã nói tình yêu không thể coi như cơm. Người đó nói rất đúng, em không thể ích kỷ sống vì mình, phải biết nghĩ cho người khác. Tình yêu này có lẽ sau khi buông tay mới có thể để hai chúng ta bước xa hơn!

Tạm biệt, Thạch Lỗi.

Phương Tiểu Kỳ

♥ Trải qua muôn trùng sóng gió

Thời khắc trôi đi, ngoảnh đầu nhìn lại những ký ức tình yêu đã trở nên đẹp đẽ, mờ lung. Thời gian ba năm đủ để chữa lành vết thương tận sâu trong lòng. Tiểu Kỳ ngồi trên máy bay, nhìn những đám mây mềm mại ngoài cửa sổ, tự nghĩ sắp 28 tuổi rồi, là gái ế chuẩn rồi. Ha ha! Cô lật truyện ký của Đức Đạt Lai Ma Tshang Dbyangs Rgya Mtsho[1], đọc nhảm:

Tôi hỏi Phật: Thế giới tại sao có nhiều tiếc nuối như vậy?

Phật viết: Đây là một thế giới bà sa, bà sa tức là tiếc nuối.

Không có tiếc nuối, dù có cho người bao nhiêu hạnh phúc cũng sẽ không cảm nhận được niềm vui.

Tôi hỏi Phật: Làm sao để trái tim con người không còn cảm thấy cô đơn?

Phật viết: Mỗi trái tim sinh ra chính là cô đơn và khiếm khuyết,

Phần lớn mang theo sự khiếm khuyết này sống hết một cuộc đời...

Chỉ vì khi gặp được một nửa có thể khiến nói thỏa mãn, không bỏ lỡ nó thì là đã mất đi tư cách để có nó.

Tôi hỏi Phật: Nếu gặp được một người để yêu, lại sợ không thể giữ được thì làm sao?

Phật viết: Để lại nhân gian bao nhiêu tình yêu, đón nhận biết bao thay đổi của trần thế.

Làm việc vui với người có tình,

Đừng hỏi là kiếp hay duyên...

[1] Tshang Dbyangs Rgya Mtsho (1683-1706) là vị Đạt Lạt Ma đời thứ sáu của Tây Tạng. Ông là một Monpa theo nhóm dân tộc và được sinh ra tại Tu viện Urgelling, 5 km từ Tawang, Tây Tạng và không xa Tu viện Tawang lớn ở phía Tây Bắc của ngày nay Arunachal Pradesh ở Ấn Độ. Tsang Dbyangs Rgya Mtsho sáng tác những bài thơ và các bài hát mà vẫn còn vô cùng phổ biến ở Tây Tạng cho đến ngày nay.

Thời gian ba năm, Phương Tiểu Kỳ vùi đầu vào công việc, dồn tất cả quá khứ vào nơi mềm yếu nhất của tâm hồn, tạm thời quên đi. Cô của ngày hôm nay đã là chủ nhiệm chi nhánh ngân hàng, đã thành thạo, đã chín chắn. Bà Từ rất lo lắng về việc hôn sự của cô, nhưng Tiểu Kỳ không muốn đi gặp mặt. Cứ khi đêm về, cô đều lật lại những hồi ức khi ở bên Thạch Lỗi, còn khi nghi ngờ mình liệu còn y

Lần này, sinh nhật 28 tuổi, Tiểu Kỳ quyết định một mình đến Tây Tạng, đi tìm tông tích của người viết vô số thơ tình Đức Đạt Lai Đạt Ma Tshang

Dbyangs Rgya Mtsho đã luôn luôn khước từ cuộc sống như một tu sĩ, cứng nhắc, luôn mặc quần áo của một giáo dân bình thường và thích đi bộ hơn là cưỡi ngựa, luôn nhớ người tình xinh đẹp. Thường vào ban đêm ông đi gặp gỡ người tình, theo đuổi cuộc sống tình yêu lãng mạn. Mà người tình của ông có tên là “Makye Ame”!

Cô lại lật lại truyền thuyết về ngài, trong lòng nghĩ tình cảm của mình không viên mãn, vậy đi gặp người khác nói chuyện tự an ủi mình.

Bầu trời của Tây Tạng tươi sáng, bao la. Tiểu Kỳ hơi nhắm mắt lại đi trên đường Bát Giác, phát hiện ra bước chân mình thật vội vã. Mặt trời lười nhác, từng bước chân nam nữ bên nhau, trên con đường chuyển kinh truyền thống của tộc Tạng này, đâu đâu đều mang màu sắc tôn giáo. Nếu còn muốn tìm kiếm Makye Ame trong truyền thuyết thì hãy đến quán Makye Ame, ánh mắt trở nên mơ mộng dưới ánh mặt trời ban trưa.

Tiểu Kỳ cười cười, trong lòng nghĩ, Makye Ame có lẽ chỉ là một cô gái bình thường, không chừng chỉ là người có nụ cười nhạt bước qua ông ấy khiến ông ấy khó để quên? Tâm trạng Tiểu Kỳ đan xen, đứng dậy chuẩn bị mời một vị khách du lịch làm bạn cùng mình, liền thấy phía đối diện đường như bán trang sức bạc của tộc Tạng rất đẹp, cô hưng phấn đến đó, không cẩn thận va phải một người.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Tiểu Kỳ nhặt kính lên, cười xin lỗi.

Đối phương giật mình, run giọng: “Tiểu Kỳ!”

Tiểu Kỳ toàn thân run lên, ngay cả tiếng “Tiểu Kỳ” dường như còn mang nỗi đau và sự mệt mỏi của tình yêu từ ba năm trước truyền lại. Cô ý thức được vội vàng đeo kính đáp lại, “anh nhận nhầm người rồi!” Sau đó quay đầu chạy.

Tại sao phải chạy, Tiểu Kỳ cũng chẳng rõ. Thực ra năm đó sau khi chạy trốn, cô thỉnh thoảng trên phố gặp người mặc quân phục là thất thần cả ngày. Nỗi đau, sự ngọt ngào từ từ chút một mờ dần theo thời gian, cô lần nữa nhìn thấy người mặc quân phục màu xanh lục cũng có thể thân nhiên

đối diện. Nhưng hôm nay cô mang những ký ức và nỗi đau của tình yêu, cho rằng tất cả đã thành quá khứ lại gặp phải Thạch Lỗi giữa trời Tây Tạng. Quân phục xanh lục quen thuộc từ lâu khiến cô choáng váng.

“Tiểu Kỳ!” Thạch Lỗi vội vàng đuổi theo.

Tiểu Kỳ vội vàng, vốn ở Tây Tạng ngay cả hơi thở cũng không thể dễ chịu như trong nội địa lại gặp oan gia này, chạy như sợ mất mạng. Cô hoảng sợ chạy đến một ngõ nhỏ, Thạch Lỗi đứng ở ngõ đó, cười: “Đây là ngõ cụt!”

“Anh!” Tiểu Kỳ buồn nhìn Thạch Lỗi, mấy năm không gặp, anh gầy đi nhiều, da cũng đen đi, khuôn mặt dường như đỏ hơn, sần hơn. Cô thở mạnh: “Anh muốn như thế nào, âm hồn không bay đi!”

“Anh muốn như thế nào? Anh giận đến nỗi muốn treo em lên dùng roi đánh cho một trận.” Thạch Lỗi cắn răng phồng má nói.

Tiểu Kỳ hít ngược một hơi, lắp bắp: “Em, em không giết cả nhà anh, đáng tội đó sao, đồ độc ác!”

Thạch Lỗi từ từ đi đến, nhìn cô, lắc đầu cười: “Vẫn là mồm năm miệng mười, anh bị em hại vẫn chưa đủ sao? Sau khi thất tình anh chủ động đến Tây Tạng. Một người đàn ông đơn thân 30 tuổi, thân thể khỏe mạnh, tinh thần cũng bình thường, ngoài đi làm, tan làm, tăng ca thì đánh bài với chiến hữu. Không có bạn gái, càng không nghĩ đến kết hôn, em nói xem không phải em hại thì là gì?”

“Em, em!” Thực ra Tiểu Kỳ vừa nghĩ bị quan nhìn Thạch Lỗi khỏe mạnh như vậy, có lẽ đã cưới một cô gái tộc Tạng, không chừng đã làm bố rồi, còn mình đơn thân, phiêu bạt như cô hồn dã quỷ. Đột nhiên biết anh chưa kết hôn, trong lòng vui mừng, lại nghe nói anh chưa yêu, cô thấy muốn cười. Muốn cười mà không dám để anh phát hiện ra, nhưng mép miệng vẫn không nhịn được vênh lên.

Thạch Lỗi nghiêng đầu nhìn Tiểu Kỳ, nghiêm giọng: “Không được cười! Để anh nghĩ xem treo lên trước để đánh để giải hận trong lòng hay khóa tay

em lại làm vợ anh?”

“Ha ha ha!” Tiểu Kỳ cuối cùng không nhịn nổi: “Một người đàn ông hơn 30 tuổi vẫn chưa kết hôn chắc chắn là đồng tính rồi! Đàn ông thích đàn ông thì không thể kết hôn với phụ nữ.”

“Đồ xấu xa!” Thạch Lỗi nhìn về phía sau, kéo Tiểu Kỳ, cô không kịp đề phòng ngã vào lòng anh.

Tiểu Kỳ máu nóng trào lên, đầu óc choáng váng, nhìn ánh mắt giận dữ của Thạch Lỗi ở rất gần, trong mắt là nỗi nhớ nồng nhiệt. Mùi cỏ thơm đã rất lâu rồi bỗng chốc lại luồn vào mũi cô, khiến cho cô mềm nhũn. Cả tay anh ấm nóng, cầm chắc tay cô, môi anh run lên, thủ thỉ: “Đừng đi, được không? Ít nhất tối nay anh tìm một chỗ cho em ở, muốn nói chuyện cùng em!”

“Em... Em!” Tiểu Kỳ miệng khô lưỡi khô, đến hít thở cũng không thông, cô gật nhẹ.

Có hay không một loại tình cảm khiến cho bạn phần chân trở lại, có hay không một màu sắc thâm trầm đến mức khiến bạn vì sự ấm áp của sinh mạng là rơi lệ! Tiểu Kỳ nhìn lên bầu trời Tây Tạng trong xanh, trong lòng cảm xúc dâng trào, là tình yêu, chính là tình yêu.

Tâm trạng của Thạch Lỗi dường như rất ổn, trên đường đi Tiểu Kỳ kể rất nhiều thông tin về Thạch Lỗi trong mấy năm nay. Tiểu Kỳ nhìn anh, niềm vui tận sâu trong lòng khiến cô mê đắm.

Vẫn giống như trước kia, phòng của bộ đội rất sạch sẽ, đặt những đồ dùng đơn giản, Thạch Lỗi cười tí hên lên trán cô nói: “Đợi nhé, anh đi lấy đồ rửa mặt cho em. Tối nay ngủ với anh nhé, được không?”

Tiểu Kỳ xì một tiếng: “Đồ háo sắc, đừng có mơ!”

Thạch Lỗi cười bước đi, lần này Tiểu Kỳ nhìn ra cửa sổ, anh xuống tầng vẫn quen nhìn lại. Nhìn thấy Tiểu Kỳ đang đứng ở cửa sổ nhìn theo, anh hưng phấn vẫy tay như một đứa trẻ, sau đó chạy về trước.

Điện thoại đột nhiên vang lên.

Kỳ lạ, là ai chứ? Đồng nghiệp đều biết mình đang đi nghỉ, vừa mới gửi tin thông báo bình an cho mẹ! Tiểu Kỳ nhìn điện thoại là một số lạ.

“Tiểu Kỳ, em trốn ở đâu bao nhiêu năm, giờ còn có thể nhớ tới anh không?” Một người đàn ông thấp giọng nói chậm chậm, nhẹ nhàng nói ra mấy chữ.

Tiểu Kỳ nói như mất giọng: “Vỹ Lợi!”

Vỹ Lợi cười nhạt: “Nhận ra ngay được giọng của anh khiến anh vẫn cảm thấy có hy vọng, em ỒN không Tiểu Kỳ?”

Tiểu Kỳ đột nhiên ngại ngùng, lảm bảm: Vỹ Lợi, xin lỗi anh, em nợ anh quá nhiều!

“Em nghĩ rằng anh thực sự không tìm thấy em sao! Mấy năm nay, sinh nhật của em mỗi năm anh đều tặng quà cho em. Anh nghĩ cần cho em một khoảng thời gian mới quên đi hẳn.” Vỹ Lợi cười lớn, “Nếu anh đột nhiên phá sản thì có lẽ sớm đã kết hôn sinh con rồi. Nhưng càng gặp nhiều người trong đầu anh đều chỉ nghĩ đến Tiểu Kỳ ngang bướng thanh cao, làm sao đây? Anh trúng độc của em rồi, độc này chỉ có em mới có thể giải!” Vỹ Lợi mấy năm không gặp, nói chuyện tình nghịch hơn nhiều.

Tiểu Kỳ không thể giả bộ chẳng có gì xảy ra để đáp lại lời trêu chọc của Vỹ Lợi, cô thở dài, mắt cay cay, mũi ngứa, hóa ra những năm nay người mà tặng quà cho mình lại là Vỹ Lợi.

“Vỹ Lợi, em thực sự là có phúc được anh để ý! Em, em thực sự là...” Giọng Tiểu Kỳ nghe lại. Nếu Tiểu Kỳ của vài năm trước thì tí chút tâm sự này của Vỹ Lợi cô căn bản không để ý, nhưng con người sau khi đã trải qua muôn ngàn sóng gió mới hiểu tình yêu nhất thời dễ dàng nhưng thứ tình yêu đã trải qua muôn ngàn sóng gió vẫn không thay đổi thật là hiếm. Có lẽ trong cuộc đời mỗi người phụ nữ đều có hai người đàn ông như vậy, một người khiêm nhường lễ nghĩa, quan tâm tinh tế. Người khác thì bá đạo cố chấp, nhiệt tình như lửa. Trên con đường tình yêu mỗi lựa chọn sẽ mang đến kết

cục không giống nhau. Cô cầm điện thoại thất vọng, hình ảnh của ba năm trước lại ào về như thủy triều.

“Tiểu Kỳ!” Ngoài cửa là tiếng Thạch Lỗi mở cửa, anh cười nói: “Anh có chìa khóa, anh vào luôn nhé!”

